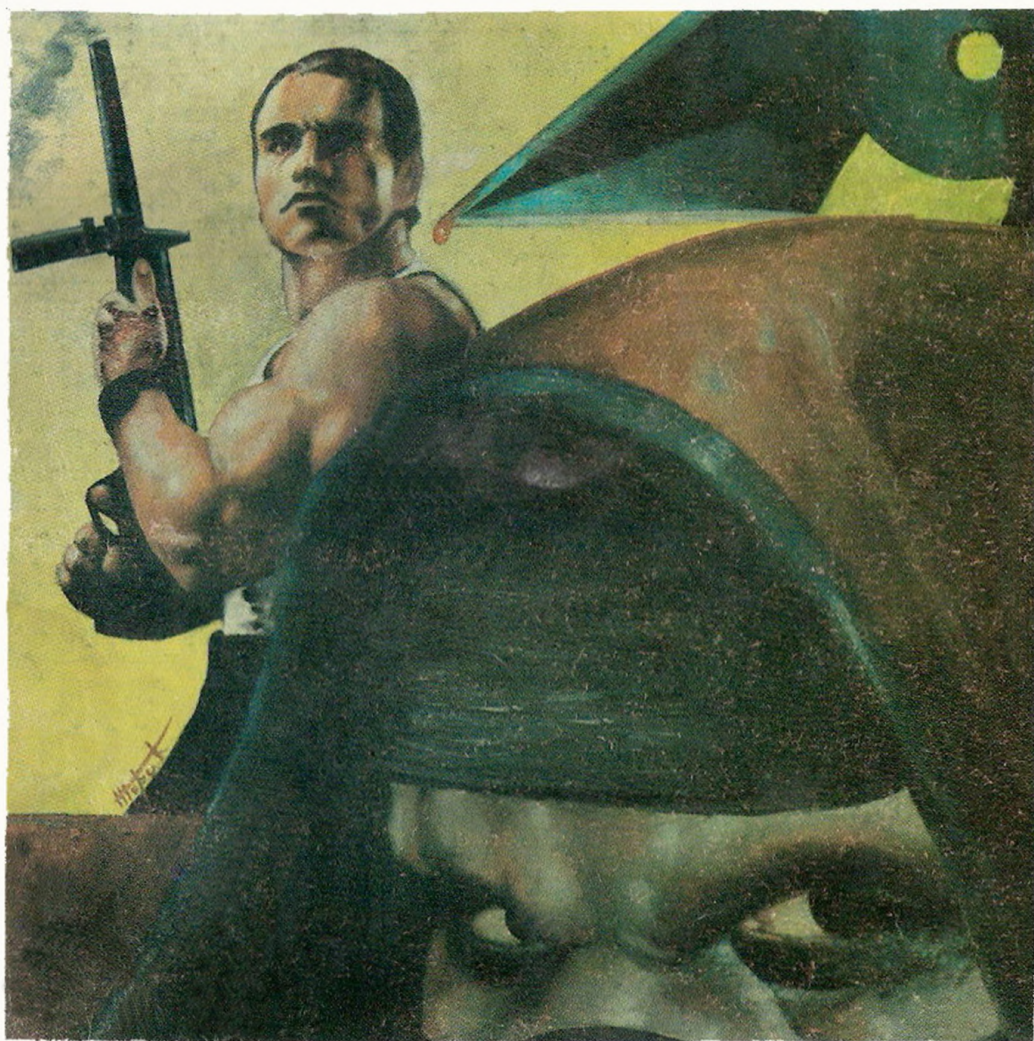

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 52

CENA 400 DINARA

NINĐA

PLES MRTVIH

Derek Finegan

PLES MRTVIH

SERIJA
Borilačke veštine

NINJA

Naslov romana:
PLES MRTVIN

Autor:
Derek Finegan

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Storijski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Laukić

Lektor:
Mirjana Storijski

Korektor:
Jela Milanović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1987. DEN PRESS

NINJA 52 — SEPTEMBAR 1987. GODINE. Cena 400 din. Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Telefon: (032) 712-247 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jellesijević, Gorjko Štulović, Svetlana Mijatović. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-0392.

PLES MRTVIH

Prostorija je bila velika, ali zbog prigušenog svetla njene prave dimenzije nisu se mogle naslutiti. Uglovi su se gubili u tami. Četiri raznobojne svetiljke ukrštale su svoje mlazove i stvarale odsjaje na ustalanoj površini vode u bazenu obloženom glatkim, plavim pločicama.

Možda bi tom plitkom bazenu više odgovarao naziv — kada. Bio je opremljen pozlaćenim slavinama koje su pokazivale više novca nego ukusa, ali je njegova veličina morala učiniti opreznijim u upotrebi tog termina svakog ko nije navikao na holivudska merila...

Devojka kleče na glatko dno, smešeći se i zabacujući unazad vlažnu kosu boje zrelog žita. Taj pokret ustalasio je njene krupne i teške dojke, prevelike za vitki stas i dečje lice svežih, punih usana.

Gledajući muškarca pravo u oči, ona lagano počela spuštati ruke naniže, milujući vrhovi-

ma prstiju bradavice, uski struk, bedra. Sklapajući se pod vodom, njene šake nestadoše među butinama.

Vazduh napolju bio je iste temperature kao u tom raskošnom kupatilu. Nijedno od njih dvoje nije osetilo pokret vazduha kada se otvorio prozorčić visoko pod tavanicom. Iznenađilo bi ih da su to videli. Kao i svi drugi ulazi u jednu od hiljada skupocenih holivudskih vila, i ovaj je bio zaštićen čvrstim rešetkama i efikasnim alarmnim uređajima...

Oslonjen leđima o topli zid bazena, muškarac sklopi oči, opuštajući se. Proseda kosa, preplanulo i glatko izbrijano lice poznato svakom ko je više od pet puta ušao u bioskop. Tek iz neposredne blizine mogla se opaziti mrežica bora oko očiju, mlohava koža pod bradom, belina dlaka na starački mršavom trbuhu i udovima.

U mračnom uglu jedna senka sklizne niz zid bez ikakvog

šuma i ispravi se, okronuta pro ma paru u bazenu—kadl. Ni- jedno od njih ne oseti taj po- gled.

— Hajde, Barni! — mazno reče devojka, ponovo milujući grudi. — Nemoj mi sada zas- pati, dečko. Nećeš, je l' da?

— Samo malo — promuklo reče muškarac ne otvarajući oči. — Boga mu, dete, imao sam naporan dan...

Ona dečje—ljutito napući pu ne usne. Igrajući se, lagano se pljuskala vodom po grudima, zadovoljno odmeravajući pogle- dom njihovu raskošnu oblinu.

Puna tri minuta ispunjena samo tihim šumovima vode u pokretu i odsjajem raznobojnih mlazeva svetlosti na uznemire- noj površini...

Slegnuvši ramenima, devojka se opruži i glava joj nestade pod vodom, između raširenih nogu muškarca. On otvori oči i osmehnu se, nalik velikom sta rom mačoru koji je ugledao ma stan zalogaj pred sobom.

Devojka izroni i zabaci ko- su unazad.

— Prijalo ti je, a? — pro- mrmlja. — Reci da ti je pri- jalo...

— A—ha! — potvrdi on lono.

— Zašto si prekinula?

— Zato što mi se škrge još nisu razvile — nasmeja se ona.

Jedna njena ruka vredno je poslovala pod vodom; saginju- či se, ona pređe usnama po Bar nijevim grudima, duboko uzdi- šući.

— To je dobro — zastenja on. — To je dobro... dobro...

Lagano, gotovo odsutno, on pogladi veliku dojku koja mu se našla u ruci.

— Barni, nemoj! Izluđuješ me, znaš li...

On se zadovoljno nasmeja, milujući joj sada grudi obema rukama, pokretima koji su po- kazivali puno iskustva.

— Hoćemo li, Barni?

— Još malo... Mogli bismo nešto da popijemo, a?

— Dovoljno si popio. Hajde, zar ne osećaš da sada možeš...

Odmahnuvši glavom, Barni dotače prstom pločicu na zidu pored tebe. Nivo vode u baze- nu poče da se spušta, otkriva- jući sve više detalja.

Zadovoljno mrmljajući, de- vojka se baci preko Barnijevog tela, pokazujući uzbudljiv pri- zor svojih kukova i glatke zad- njice.

— No tako, dete... Sedi. Se- di na mene.

Ona zastenja, smeštajući se, ali su joj oči bile zamišljene. Po svemu sudeći, scena u ku- patilu nije se odvijala onako kako je očekivalu.

U svom uglu senka čoveka obučenog od glave do pete u crno načini kratak, bešuman korak...

Jedna druga devojka, na jednom drugom mestu... Pomerila se u svom snu, stežući obe ma rukama laki pokrivač. Usne stisnute, u grču, između zuba probio se kratak, tih uzvik straha...

— Oh! — stenjala je devojka sa kosom boje zrelog žita. — O, Barni, kako mi je dobro!

Klečeći nad telom muškarca ispruženom u sada sasvim plitkoj vodi, ona je vrtela zadnjicom ritmičkim kružnim pokretima, prepuštajući dojke njegovim rukama. Glava joj je bila zabačena unazad, usne poluotvorene, oči sklopljene...

Korak po korak, u sporom ritmu ljubavnog čina pred sobom, čovek u crnom stiže do snopa svetlosti crvene boje. Svetlost se kao krvava skrama za lep na lice prekriveno crnom kapuljačom...

Ne otvarajući oči, ne budeći se, devojka raširi prste ruku pred licem. Gest star koliko i čovek i njegova potreba da se zaštiti od zlih duhova...

Oči čoveka u crnom svetle iz dva uska proreza njegove ka-

puljače dok silazi u plitku vodu bazena. I dalje je nečujan poput senke. Oči su mu uprte u telo devojke koje se kreće sve brže i sve vatrenije, zaklanjajući ga potpuno od pogleda muškaraca čije su oči ionako sklopljene.

Nad levim ramenom čoveka u crnom štrči ukrašena drška dugog starinskog mača čije su korice pričvršćene na leđima. Zastavši na dva koraka od ljudi za koje ovoga trenutka ne postoji više ništa drugo, on joj preciznim pokretom prinosi prste u crnoj rukavici. Oni obuhvataju dršku mača pokretom koji je pre milovanje nego stisak...

Kičma devojke na postelji se uvija, u bezuspešnom pokušaju da odvoji telo od ležaja. To je jedan od onih strasnih snova iz kojih se teško, teško budimo. Grlo joj se nadima, glasne žice traže način da se pokrenu...

Iz kanija ukrašenih nerazumljivim figurama i znacima pojavljuje se dugo, oštro sečivo mača koje svetiljka boji crvenom bojom krvi. Taj pokret je spor; čoveku u crnom kostimu ne žuri se da prekрати svoje uživanje.

A onda hitar, kratak udarac vrhom mača, tako brz da podseća na ujed zmije otrovnice. Ne dotkavši razmaknute butine žene, sečivo je glatko, bez otpora, preseklo ono što je spaljalo sa telom muškarca.

— AAAAHHH!

Barnijev krik odbio se od praznih zidova i vratio natrag, do površine vode koju je naglo počeo da boji mlaz krvi. Odjek se stopio sa vriskom devojke koju je njen ljubavnih snagom rođenom iz užasnog bola odbacio daleko od sebe.

Vrh mača dotače Barnijevo grlo i on učuta, očiju razrogačenih od užasa. Po strani, na rukama i kolenima u plitkoj vodi, devojka ponovo vrisnu, ispunjavajući prostoriju mnogo brojnim odjecima.

Izobličen gustom svilom kapuljače, glas je zvučao strano, daleko.

— Ti... mnogo vičeš...

Stegnuvši obema rukama usta da ne bi ponovo kriknula, devojka se lagano uspravljala, posmatrajući kao fascinirana kako vrh mača opisuje luk oko Barnijeve brade, od jednog uha do drugog, ostavljajući za sobom trag naglo pokriven krvlju.

Devojka kao da je odustala od pokušaja da se probudi; leži potpuno nepomično, sa rukama pred licem niz čije se obraze lagano slivaju suze...

Čovek u crnom oprao vrh mača u plitkoj vodi, koju je krv činila sve gušćom. Korak dalje devojka je klečala bez glasa, prikovana za mesto pogledom koji je fiksirao iz uskih proreza na kapuljači.

— On je... slab muškarac — ponovo onaj mukli, grleni glas pod maskom. — Ti ne znaš. Ne znaš šta je pravi čovek.

Potpuno bleđa, okamenjenog lica, devojka je ćutala. Sporo, kao u snu, pomerila je kolena nastojeći da se odmakne što dalje od te strašne crne prilike čiji je pogled pekao njene grudi.

Skinuo je kapuljaču naglim pokretom i otkrio mrkožuto lice i kose oči Japanca; kratka proseda kosa ošišana kao četka, tanak brk nad gornjom usnom i...

I ožiljak. Dug, zmijast ožiljak bele boje, ispružen od levog oka do ispod uha.

Još nekoliko hitrih, jedva vi dljivih pokreta. U svom pokušaju da umakne, devojka stiže do ivice bazena i tu ostade nepomična. Muškarac pred njom

sada je bio nag, pokazujući oni sko, čvrsto telo po kojem su plesali napeti mišići i tetive.

— Gledaj! — reče on onim istim grlenim glasom, pokazujući sebi među noge. — Gledaj ženo! Mnogo je bolji nego ono što još uvek носиš u sebi...

Ona vrisnu i rastavi noge, prosipajući tanku nit krvi po površini vode. Nastavila je da vrišti i kada se muškarac našao na njoj, oborio je u plitku vodu, raširio joj noge i svom snagom se zario u nju, kao da želi da je raskine. Vrištala je i kada su se sitni, oštri zubi zarili u jednu, pa u drugu dojku, ostavljajući crvene tragove krvi.

Između prstiju desne ruke muškarca na trenutak plavkasto blesnu čelik, a onda se nešto oštro zari u žilu kucavicu žene, propuštajući dug mlaz krvi. Devojka sa kosom kao zrelo žito prestade da vrišti u času kada se usne muškarca spušteš na malu, jedva vidljivu ranu...

Devojka na postelji, ispravi se naglim pokretom, kao od udara električne struje. Pokrivač skliznu, otkrivajući lepotu nagih grudi. Otvarajući oči i usta, ona ispuni tamu oko sebe dugim, prodornim krikom..

Telo muškarca, nago i preplanulo, kretalo se lako i gipko, kao telo divlje zveri spremne da u svakom trenutku pokaže zube i kandže. Kratka crna kosa bila mu je vlažna od vode, tamnoplave, čelične oči zabrinute.

— Sada je sve u redu — reče dubokim, muževnim glasom, pružajući crnokosoj devojci čašu sa tečnošću zlatne boje. — Konjak. Prijaće ti.

Ona odmahnu glavom, obavijajući ruke oko nagih ramena. Čak i sada, sa izrazom straha na licu i u očima, bila je lepa, gotovo nadljudski lepa. Sitno, vitko telo sa čvrstim oblinama grudi, bokova, zadnjice, blede lice punih usana i ogromnih i dubokih crnih očiju.

— Hladno mi je — reče drhtavim glasom.

On joj dobaci pokrivač i ona se umota, zahvaljujući mu osmehom.

— A sada popij konjak, devojčice! — reče tobože strogo. Hajde, to je naređenje!

Ona sruči čašu niz grlo i naglo sklopi oči vrteći glavom.

— Ahhh...

— Prija, zar ne?

— Da... njen pogled zape za njegovu mokru kosu. — Bio si na plivanju? U ovo doba noći?

— Da, Okean kod Santa Monike nije ništa hladniji nego kod nas u San Francisku. Kao i noć.

Ona se bledo osmehnu.

— Leslie Eldridge, nećeš me ubediti da si posle napornog dana otišao na plivanje u dva po ponoći samo zato što ti se nije spavalo! Nešto se dogodilo?

— Verovatno — nasmeja se on. — Uostalom, ni ti nisi žena koja svake noći sanja uz krivice koji su me doveli sa skoro pola milje rastojanja.

Ona sklopi oči i uzdrhta.

— Znaš — reče oklevajući — na trenutak mi se učinilo da si to bio ti...

— Ja? U snu?

— Poznaješ li još nekog nindžu koji operiše po Zapadnoj obali? Naravno da sam najpre morala pomisliti da si to ti, Les!

Muškarac se smireno osmehnu, spuštajući se na ležaj pored nje. Nežno je obgrlio oko krhkih ramena i privukao sebi.

— Da počnemo sve od početka — reče. — Jedino što znam to je da si sanjala nindžu koji nekoga ubija. Pomislila si da sam to ja, ali se posle pokazalo da je neko drugi. Ko, Sumiko?

— Nikada nisam videla to

lice. Japanac, svakako. Međutim... čudno, kada razmislim, lice onog drugog muškarca, ubijenog, čini mi se užasno poznato...

— Polako, devojčice. Sve od početka, rekli smo...

— Oh, oprost... Čudno, najpre sam sve to, tu scenu posmatrala očima ninde, kroz prozorčić visoko iznad kupatila. Ogromno, holivudsko kupatilo, sa bazenom u podu umesto kade. Posle toga, ninda je ušao kroz prozor i neko vreme posmatrao kako dvoje vode ljubav u vodi.

— Videla si lice žene?

— N—ne... ili sam ga zaboravila. Sećam se jedino duge svetle kose i zaista velikih, lepih grudi.

— Sanjaš mnogo lepše snove od mene — osmehnu se muškarac, ali mu oči ostadoše ozbiljne. Šta se potom dogodilo?

— Znaš već kako to biva u snu, tačka gledišta iznenada se menja; ja sam se našla po strani, gledajući kako ninda vadi katana i... Oh, bože! Sada se sećam!

— Ubio je muškarca?

— Da... ali najpre mu je odsekao... odsekao je... znaš već šta... Ubio ga je tek posle toga, odsekao mu je glavu

vrhom mača i ostavio ga u vodi.

— Još uvek si mislila da sam ja taj ninda, Sumiko?

— Ne, mislim da sam tada već osetila da je to neko drugi. Da, skinuo je svoju kapuljaču... jasno se sećam lica. Dodaj mi list hartije i olovku!

Upalivši stonu lampu, Leslie je nekoliko minuta ćutao, prateći hitre poteze olovke po čistoj površini.

— Ne poznaješ ga? — tiho upita devojka kada je završila crtež.

— Nikada ga nisam video. Ne sećam se više nikakvih detalja?

— N-ne... ili... Stani, ožiljak! Kako sam mogla da zaboravim ožiljak?

Veštinom koja je pokazivala ne mali talenat, devojka završi crtež i zamišljeno se zagleda u njega.

— Da, to je on. Ako taj čovek odista postoji, sigurno ću ga prepoznati...

— Pod uslovom da ga sretniš — pogladi je Leslie po kosi. — Tada si se probudila?

— O, ne... Zbacio je svu odeću i pokazao devojci svoj ud... ogroman i straašn, Les... Čudno, sigurna sam da sam čak i u tom užasnom snu na tre-

nutak osetila uzbuđenje plavokose pri tom prizoru...

— Silovao je devojku?

— Bacio se na nju kao divlja zver; ujedao je za grudi... i onda...

— Onda je ubio i nju? U redu je, Sumiko, ne moramo vi še govoriti o tome...

— Ne, moram ti još nešto reći. On... otvorio je njenu vratnu žilu i... ohhhh!

S velikim naporom, stežući obema rukama usta, ona se uzdrža da ne povrati. Muškarac se vraćao sa novom čašom konjaka u ruci.

— Priberi se, devojčice — reče nežno. — To je ipak bio samo san, zar ne?

— Ne znam... Na trenutak pomislim da sam sve to odista doživela nekada ranije, u nekom prošlom životu. Ili ću možda tek doživeti. ko zna?

— Možeš li sada da mi kažeš šta joj je učinio?

Sumiko klimnu glavom, uklanjajući drhtavom rukom kosu sa lica.

— Sada mogu. Pio je njenu krv, Les. Morala je biti mrtva, ili na samrti, a on je još uvek bio u njoj i milovao je, kao da je živa...

Pažljivo, kao da uklanja najveću dragocenost, Leslie savi cr

tež sa licem Japanca i odložila na stočić pored ležaja.

— Imam predlog — reče vešelo. — Idemo zajedno na plivanje, a? Uskoro će i jutro, nema više ni razloga da pokušavamo ponovo da zaspimo.

Devojka malo uzdrhta kad oseti vlažni vazduh nad okeanom, ali joj kretanje pomoglo da se zagreje. Nagi i lepi, sa rukom u ruci, njih dvoje hitro strčase niz pedesetak drvenih stepenika koji su ih sa stene na kojoj se nalazila kuća doveli do same površine okeana. Oseka je počela i poslednjih nekoliko stepenika bilo su još vlažni od vode koja se nešto ranije povukla.

Sem tihog šapata talasa oko njih, noć je bila potpuno tiha, čak i ovde, pored Santa Monike, grada koji živi dvadeset četiri sata dnevno. U kućama i vilama poređanim nad strmom obalom svetla su bila pogašena i jedino je odsjaj na nebu, nekoliko milja dalje, pokazivao da se u blizini nalazi grad.

— Hej! — reče devojka iznenada tiho se smejući. — To se ne radi u vodi, znaš!

On se odvoji od nje. Veza među njima bila je tako duboka i iskrena da su bez napora osećali raspoloženje onog drugog.

— Len... još uvek mi nisi odgovorio zbog čega ti nisi mogao da spavaš?

— Ah, dal u stvari, ono što sam video u poslednjim vestima na televiziji, moglo bi imati neke veze s tvojim snom...

— Aha?! Šalim se?

— Na žalost, ne. Neko je pronašao izmislakrirano telo muškarca koje nije identifikovano. Kao i obično, televizija nam nije poštela krvavih detalja, tako da sam mogao da zapazim i kako je ubijen...

Uska ramena devojke uzdrhtaše nad mračnom površinom vode.

— Ninda? — upita ona šapatom, kao da se plaši da bi je i neko drugi mogao čuti.

— Ninda. Očigledno, nisam jedini koji je iz Japana prešao ovamo, devojčice...

— To se i moglo očekivati, pre ili kasnije. Iako si još uvek jedini čovek sa Zapada kome je uspeo da postane ninda, Les.

— I jedini ninda koji je svoju tajnu poverio ženi zaljubljenoj u njega — melanholično se osmehnu Lesli — uprkos najstrožim pravilima ninducua koja kažu da ninda ne sme verovati nikom: ni ženi, ni prijatelju. Međutim, otkako smo za jedno i u ekipi sa Tabasko Pi-

tom, primećujem da delujem efikasnije nego kada bih radio sam.

— Što govori da ni pravila koja su možda imala opravdanja u srednjevekovnom Japanu ne važe za modernu Kaliforniju. Uostalom, i ti nisi dobro plaćeni profesionalni ubica kao ninda tog vremena; štaviše, oni bi se sigurno grohotom nasmejali kada bi im neko rekao da se protiv organizovanog zločina borimo znajući da nas ne očekuje nikakva nagrada...

— Sem osećanja zadovoljstva dobro obavljenim poslom — reče Lesli Eldridž, privlačeći sebi bliže telo devojke opušteno u toploj vodi okeana. — Ne govorimo više o tome, devojčice; prošle su godine otkako sam se vratio iz Japana, znajući da moj život ima samo jedan cilj. To što sam upoznao tebe i Pita sreća je kakvu odista ne zaslužujem. Da nije toga, mislim da bi ubijanje i krv od mene stvorili nešto slično nindi iz tvog sna... divlju zver koja uživa u smrti koju zadaje...

— Idemo natrag — proašputa Sumiko. — Čini mi se da mi ponovo postaje hladno...

Rumenilo zore razlivalo se po planinskim vrhovima dok su se uz stepenice vraćali u ku

ću koja im se dopala čim su je prvi put ugledali, tri dana, pre toga. Nešto odvojena od ostalih, na steni koja se uzdizala nad okeanom, bila je idealna za skrovište skladnom triju koji je u Los Anđeles stigao da bi zadao novi težak udarac trgovini drogom.

Takav je bar bio plan ninđe i njegovih prijatelja. Posle neobičnih događaja u gradu i pojave ninđe iz Japana, može se lako dogoditi da nešto drugo privuče njihovu pažnju...

Kada su se njih dvoje, osveženi i obučeni, pojavili u trpezariji, jedno mesto za stolom bilo je već zauzeto. Momak grubog lica i duge plave kose, ogromnih ramena i ruku, dremljivo je žvakao veliki sendvič od šunke, zalivajući ga čestim gutljajima piva iz limenke. Pogled mu je bio uprt u ekran portabl-televizora postavljenog na sto, ali se videlo da raznobojne slike nemaju moć da ga prikuju za ekran kao mnoge od nas.

— Glad je jedino što ga je ovako rano mogla dići iz postelje — nasmeja se ninda sedajući pored plavokosog džina. Ovaj flegmatično klimnu glavom, boreći se sa zalogajem većim od ostalih.

— Šta je sa vama? — upita punih usta. — Nemirna savešt, ili...?

Ninda ga utiša pokretom ruke. Naginjući se preko stola, on pojača ton televizora.

„... otkriveno masakrirano telo glumca Barnija Lamonta i devojke identifikovane kao Melisa Švarc, poznatije pod umećničkim imenom Lois Parker u svetu filma. Nepoznati ubica, ili ubice, sa pravom profesionalnom veštinom...«

Oko kamere nemilosrdno je pokazivalo krvave detalje; voda puna usirene krvi po dnu bazena, obezglavljeno telo muškarca, još uvek divnu belu kožu devoje čija se kosa kao zrelo žito rasula po licu i punim grudima...

...

Lenoksovo lice imalo je izraz gađenja; prst mu je drhtao dok je na daljinskom uređaju pokušavao da isključi televizor.

Nobutake prezrivo odmeri vi soku mršavu priliku u skupocenoj kućnoj haljini. Za nepuna dva minuta, otkako je počeo izveštaj snimljen u Lamontovoj vili na Malibu Biču, Lenoks je izgubio onaj svoj nadmoćni izraz čoveka sa Zapada. Onako kako i treba da bude.

Nobutake je mrzeo ljude sa Zapada. Muškarce, da bude precizniji. Žene... žene su već nešto drugo. Visoke, plave, prsate, sa divnom i mekom svetlom kožom i ogromnim zadnjicama. Nisu bogzna šta u krevetu, istina, ali...

Osećao je smirenost i zadovoljstvo u sebi. Dobro obavljen posao, oštri ukus uzbudjenja i na kraju ono raskošno telo u koje je potpuno uronio i gospodario njime sve dok se nije ohladilo i ukočilo. Divne grudi... dugo će još razmišljati o njima...

Led je zveckao u čašama dok mu je Lenoks prilazio. Nobutake odbi piće pokretom glave. Ne želi ništa što bi otupilo ukus puti one plavuše na njegovim usnama.

Ikus njene krvi, tople, mlađe, slatke...

— Sve u redu? — upita Lenoks tiho. Izručio je jednu čašu u grlo, a zatim, posle kraćeg razmišljanja, i drugu. — Zadovoljan?

— Da. Držao si reč, Lenoks.

Lenoks se blede nasmeši. Viški u želucu prijatno ga je grejao, stvarajući veštački osećaj nadmoći nad tim oniskim Japanцем tamnih, neprozirnih očiju. Prokletstvo, zbog čega

se onako uplašio kada su se prvi put susreli?

U redu, bilo je to usasvim drugim okolnostima. Daleko od ovog raskošnog apartmana na Sanset Bulevaru...

Nije ni pogledao lice vozača kada se, pripit, sručio u sedište taksija. U glavi mu se vrtelo od svetlosti Ginze i sakea, pića na koje nije navikao. Čitavo veče proveo je u uzaludnom traganju za ženom koju bi mogao povesti u krevet; ne zato što bi to odista želeo; do đavola, Kolin Lenoks ponosio se time što je do sada uvek nalazio poneku žensku prve večeri u nepoznatom gradu.

Ovde u Tokiju, međutim, žene kao da nisu razumevale njegove jasne signale, pa čak ni malobrojne Evropljanke i Amerikanke. Prokletstvo, šta je to s njima?

Shvatio je da nešto nije u redu tek kada su raznobojna svetla grada ustupila mesto niskim tamnim krošnjama drveća čije ime nikada neće doznati. Taksi, neki izandali »korver«, uspinjao se uskom asfaltnom stazom prema vrhu brega pokrivenog maglom.

— Hej, momak! — nagnuo se i dotakao rame vozača. — Ovo nije put za hotel „Kuneda“, boga mu! Hej!

Video ga je samo iz profila, pri mutnoj svetlosti sa instrumenata. Oštre crte, tanki brkovi, kratka kosa, kao četka.

I nikakve reakcije na njegov glas.

Zavalio se u sedište, obliven hladnim znojem. Kako je glup; ovaj Japanac će mu negde ovde u mraku preseći grlo i isprazniti džepove, sve vreme se smejući Amerikancu koji mu je tako naivno upao u šake... Prokletstvo, šta da učini?

Oprezno je dotakao ručicu vrata, ali upravo u tom trenutku »korver« se zatresao i sa staze skliznuo na vlažnu travu. Niske krošnje okrnule su krov; trenutak kasnije, kola su se zaustavila i Japanac mu se okrenuo licem.

Pokazao mu je glavom prema desnim vratima, ali su njegove oči bile ono što je upravljalo Lenoksovim pokretima. Kao da udovi više ne pripadaju njemu, on se ukočeno izvukao iz kola, začuđen što je Japanac ponovo tu, na samo korak od njega.

Gledajući ga netremice, Japanac otvori prednja vrata. Na travu po kojoj je vetar bešumno prevrtao pramenje magle sruči se teško telo. Lenoksove nosnice zapahnu miris znoja i miris krvi...

— Ti zabavljaš ljude smrću, Lenoks — reče Japanac dubokim, grlenim glasom. — Zašto jednom ne pogledaš izbliza kako ona odista izgleda? Hajde, priđi. Sagni se. Nema ni pola časa kako je ovaj čovek umro zato što je imao nesreću da meni bude potreban njegov taksi.

Njegove oči držale su Lenoksa u stanju paralize, kao da ga fiksira pogled zmije otrovnice. Nije imao snage ni da zastenje kada je Japanac umorio ruku u već usirenu krv i hitrim pokretima ispisao nekoliko znakova po boku automobila.

— Moje ime, Lenoks. Nobutake. Došao si u Japan da bi doznao nešto vieš o ljudima sličnim meni.

Lenoks ukočenim pokretom obrisala ledeni znoj sa lica. »Govori! Sve dok govorite, on te neće ubiti, a u međuvremenu se može dogoditi nešto... nešto što...«

U dubokim kosim očima, čak i u tami, jasno je video plamičak prezira, ali mu je bilo svejedno. Ovlažio je jezikom usne i konačno progovorio.

— Ti... znaš zbog čega sam ovde?

— Znam. Tvoj posao su filmovi. Film koji sada radiš za-

hteva da naučiš kako ubijaju ninde. Ja sam spreman da ti to pokažem, Lenoks.

Vetar je jače zašumeo u vlažnim krošnjama. Tamni oblak zaklonio je mesec, a miris krvi jače je zapahnuo Lenoksove nosnice. Pred zamagljenim očima treperili su znaci ispisani krvlju.

— Želiš... želiš ulogu u filmu, ili...?

— Ne. Ono što činim neće služiti tuđoj zabavi. Samo mojoj zabavi, Lenoks. Znam sve o nindama, a to je ono što ti je potrebno.

— U redu — Lenoks jače udahnu vazduh, osećajući da prelaze na teren na kojem se bolje snalazi. — Koliko?

— Ne želim novac — ponovo prezir u očima.

Lenoks je ćutao. Nije imao iskustva sa ljudima koji ne žele novac.

— Ti mi možeš dati ono što želim, Lenoks. Grad u kojem živiš ne zove se bez razloga »fabrika snova«. Zauzvrat, imaćeš saveznika koji ti može učiniti mnogo neprocenjivih usluga.

— Mogu li da zapalim cigaretu? — upita Lenoks promuklo. — Želiš i ti jednu?

Odbijen kratkim pokretom glave, on drhtavim rukama pri-

nese plamen upaljača iskrivljenoj cigareti.

— Ako sam dobro razumeo — reče oklevajući — ti meni nudiš posao. Usluga za uslugu?

— Da, mislim da se to tako kaže na tvom jeziku. Usluga za uslugu, Lenoks.

— I kakve su tvoje usluge.

— Moje znanje o nindama. I moja veština ubijanja.

Lenoks pokuša da se osmehe.

— Bojim se da... da mi takva vrsta usluga nije potrebna, prijatelju. U redu, bavio sam se i poslovima koje bi mnogi nazvali prljavim, ali ubistvo...

— Ja nisam ona vrsta profesionalnih ubica kakve ti poznaješ. U poređenju sa mnom, oni su nespreni početnici.

Lenoks odmahnu glavom.

— Ipak — zausti — ja...

Hladan, grlen, smeh koji kao da je počinjao negde duboko u utrobi Nobutakea.

— Ne zavaravaj se da me možeš odbiti, Lenoks. Veza između tebe i mene uspostavljena je u času našeg rođenja, bez obzira što smo rođeni na mestima koje razdvaja čitav okean. Ta veza postoji, hteli mi to ili ne. I može je raskinuti samo — smrt!

— U redu — prostenja Lenoks. Bio je spreman da prihvati sve, sve samo da bi se uklonio sa ovog užasnog mesta gde ga guši zadah krvi. Obećao je sve što taj ludak želi, a kada bude u sigurnosti hotela, onda...

— U redu — reče malo razgovetnije. — Šta ti želiš od mene... Nobutake?

— Još ne znam određeno, ali će doći trenutak, tamo u tvojoj zemlji, kada ću podići ruku i pokazati ti nešto. Ili nekoga. Meni je potrebno mnogo žena, Lenoks. aNjčešće ću od tebe tražiti žene.

— Žene... žena ima svuda.

— Sit sam običnih žena koje se mogu dobiti na novac. Usluga za uslugu, Lenoks. Prihvataš?

— Prihvatam — pristade bez trunke oklevanja. Samo da ode, da nestane odavde, da...

— Niko ne želi da umre, zar ne, Lenoks — onaj isti prigušen, grleni smeh. — Nemoj misliti da mi možeš umaći. Sledeći put kada se budemo videli, to će biti u tvojoj zemlji. Ostani još nekoliko dana u Tokiju, iako je tvoj posao ovde završen. Kako rekoh, od mene ćeš doznati sve što ti je potrebno...

— Nećeš... nećeš poći sa mnom?

— Ne brini za mene. To što me ne vidiš ne znači da neću bi ti u blizini.

Vetar je ponovo zašumeo među niskim granjem i Lenoks se instinktivno trgao. Njegov strah je uvećao taj šum, na trenutak je pomislio da se kroz grmlje iza njegovih leđa probija neko preistorijsko čudovište.

Kada se ponovo okrenuo, Nobutakea nije bilo. Nestao je bešumno, kao jedna od onih senki oblaka koje je vetar gonio po mračnom nebu.

Isto tako se ponovo pojavio na drugoj strani okeana, u času kada je Lenoks sebe upola ubedio da je imao posla sa ludakom koga više nikada neće sresti...

Juče ujutru. Izašao je iz Lenoksovog kupatila, odeven u jednostavnu odeću sasvim prosečnog stanovnika Kalifornije koji ima tu nesreću da bude Japanac. Niko od telohranitelja nije video da je ušao, niko da je izašao.

Niko nije mogao dovesti u vezu Lenoksa sa Arturom Brauningom koga je Nobutake iste večeri ubio u njegovom stanu. Lenoks nikada nije video tog čoveka; Artur Brauning stra-

dao je samo zato što je Lenoksov prst pao na njegovo ime i adresu u telefonskom imeniku Los Anđelesa...

Bila je to prva provera za Nobutakea koji se odmah posle toga ponovo pojavio na jednom od čuvenih Lenoksovih prijema, hladnokrvno se smešeci. On i Lenoks progovorili su svega nekoliko reči u jednom kutku kuće. Japanac je pokazao prsatu starletu koja je čitave večeri obigravala oko Barnija Lamonta, izazivački uvijajući kukovima.

Lenoks je ubedio Barnija da je povede u svoj stan, iako je znao da ovaj pažljivo izbegava takve ispite sopstvene muškosti kako bi sačuvao imidž velikog zavodnika. Lenoks je gurnuo u Nobutakeovu šaku adresu Barnijeve vile...

Lenoks je bio taj koji je osudio na smrt troje ljudi. I ta igra upravo je počela da mu se dopada...

— Nema izgleda da iko posumnja u tebe, zar ne? — upita malo promuklim glasom. Znao je šta će Nobutake odgovoriti, ali nešto se moralo reći.

— Ne. Za policiju Los Anđelesa ne postoji niko ako nije u memoriji njihovih kompjute-

ra. A ja nisam. Sem toga, ja ne ostavljam tragove, Lenoks.

Lenoks strese još jednu čašu niz grlo, iako je znao da njegov želudac to neće podneti ovako rano izjutra. A danas ima prokleta mnogo posla; ona matora budala Halek želi da večeras u deset vidi gotov scenario, a on još uopšte ne zna kako će izgledati scene obračunt u filmu. Taj Halek ga ne podnosi, proklet bio; Ed Mikeli mu je rekao kako je matori od početka bio protiv toga da se njemu poveri scenario.

Iseći će ga večeras, nema su mnje. Matori Halek uvek je imao pogan jezik. I više novca nego što to ijedan čovek za služi, pa makar bio i potpredsednik jedne od moćnih holivudskih kompanija.

Sve bi išlo mnogo lakše kada matorog ne bi...

Na iznenadnu pomisao Lenoks ispuni pluća vazduhom. Nije ni primetio podrugljiv pogled Nobutakeovih očiju, niti kako ovaj blago trlja ožiljak na levoj strani lica, pokret koji je odavao da je zadovoljan.

Zašto da ne, do đavola?

— Čuj, Nobutake — reče Lenoks sa osmehom na licu. — Mislim da postoji jedna usluga

koju bi mi mogao učiniti još danas...

*
* *

Tamnoplave oči i oštre crte preplanulog lica stvarali su prijatan kontrast sa blistavobelim smokingom Leslija Eldridža i privlačili mnogo ženskih — a i poneki muški pogled. Nije uzvraćao. Čak i za jednog nindžu ozbiljan je posao neprekidno praćenje svakog pokreta u masi od gotovo stotinak zvanica razbacanih po svim delovima vile i parka.

Sva lica, međutim, već su bila urezana u njegovu memoriju i sada se koncentrisao na ljude žute kože i kosih očiju. Čak i u Holivudu koji snima uglavnom sa belcima i za belce, film o srednjovekovnom Japanu ne može se snimiti bez Japanaca, iako nijedan od njih neće dobiti jednu od tri ili četiri glavne uloge. Od stotinak zvanica na Halekovom prijemu, koji je obeležavao kraj priprema za snimanje, svaki treći bio je Japanac.

Da li će i nindža biti među njima? Hladnokrvni ubica koji proliva krv da bi zadovoljio svoje perverzne nagone?

Sumiko je smatrala da hoće. Krvava ubistva počela su da se događaju od časa kada se okupila ekipa filma o nindama; ta kva koincidencija jednostavno je bola oči...

Lesli se osmehnula prisativši se koliko je vremena bilo potrebno da dobiju pozivnice za prijem kod Haleka, potpredsednika kompanije »Empajer« koja je snimala film. Uspeli su konačno da dođu do samo dve; Tabasko Pit ostao je razočaran pred ogromnom kapijom od kovnog gvožđa, osluškujući zvuke muzike iz parka i uzdišući na pomisao o gomilama starleta kojima je odlazak na slične prijeme deo svakodnevnog posla.

Sve do sada nije video nikoga čiji bi pokreti ili pogled odavali onu smirenu kontrolu ogromne energije koju posedu je svaki ninda, ali to nije moralo ništa da znači. Pravi ninda naučen je da krije svoju veštinu, da se prerušava poput majstora holivudske maske. Mogao je biti na samo nekoliko koraka odavde, obučen kao neki od gostiju, kao konobar, član orkestra, kao žena čak.

Sumiko prođe na nekoliko koraka od njega, živahno čavrljajući na japanskom sa devojkom odevenom u tradicionalni

svileni kimono. Njen pogled srete se sa Leslijevim, a zatim skrete prema stolovima poredanih pored bazena u kome se još ništa nije događalo. Holivudski prijemi imaju svoje propisane recepte; za dva ili tri sata neka od starleta naći će se potpuno naga u prozirnoj vodi, prikrivajući lažnim pijanstvom nadu da će neki producent zapaziti njene grudi ili zadnjicu.

Ali je za to još uvek bilo prerano. Jedini pijanac kraj bazena bio je muškarac i upravo na njega je Sumiko skrenula pažnju Lesliju.

Da, i on je već zapazio tog čoveka, ali je izbegavao duge poglede u tom pravcu. Ako je on ninda, a mogao bi biti, dugi pogledi značili su isto što i otvoreno priznanje da sumnja u njega.

Ninde to zovu haragei, neupućeni šesto čulo. U suštini, trik je veoma jednostavan — pod uslovom da su vas godina ma obučavali da obraćate pažnju na svaku sitnicu u svojoj okolini.

I manje od sitnice. Neoprezan pogled, prelivi u glasu, ne kontrolisani gestovi dopuštaju nindi da u deliću sekunde dozna sve o čoveku koji je pred njim. Čitava atmosfera jednog

mesta za njega je otvorena knji ga sa čijih belih listova jasno štrče upozorenja na ono što odu dara od te atmosfere.

Haragei je, zapravo, čulo za opasnost i mnogi ga ljudi instinktivno koriste. Kod nindži, međutim, on je razvijen do kraj njih granica, i Leslie je znao da mora biti pažljiviji nego ikada ako ne želi pre vremena da skrene pažnju na sebe.

Još jedan kratak pogled prema čoveku kraj bazena. Opušten u stolici od pruća, pružao je ruku prema novoj čaši sa viskijem koju mu je na poslužavniku prinosio u belo odeveni konobar. Malo nesigurno, onako kako se i očekuje od onoga ko pod opasacem već ima pet ili šest velikih čaša.

Ninde su često glumile pijance, možda je to ono na što mu je Sumiko skrenula pažnju. Sem toga, ovaj kraj bazena imao je onu karakterističnu gipkost i hitrinu koja kazuje da čak i kada je pijan još uvijek kontroliše svoje telo...

Sumiko zastade u blizini okrenuta leđima, igrajući se visokom čašom u rukama. Čekala je instrukcije.

Pazeći da mu lice ostane u senci, Leslie izgovori nekoliko tihih reči. Ne pogledavši ga, devojka nastavi ono lagano kru

ženje unaokolo, probijajući se kroz gomilu smokinga, zaslepjućih večernjih haljina i na kita čija ukupna vrednost nije bila manja od milion ili dva dolara.

Sa čašom u ruci, Leslie je strpljivo čekao svoj trenutak, samo krajičkom oka prateći šta se zbiva kraj bazena.

Sada...

Krenuo je lenim korakom, malo se klateći u hodu. Pravac kojim je išao dovešće ga u blizinu Japanca u stolici. Sa lica. Ako je on zaista ninda, pri bližavanje otpozadi samo bi iza zvalo njegovu sumnju.

Iako improvizovan, njegov plan predviđao je svaki detalj. Naći će se ispred Japanca u istom trenutku kada i konobar sa poslužavnikom punim pića.

Još dva koraka. Korak...

Dvadesetak koraka dalje, Sumiko nemarnim pokretom izvuče iz svoje minijature tašne dugu muštiklu i prinese je usnama. Ledeni kristal, ne veći od trna, ovoga puta sadržavao je sredstvo specifičnog delovanja. Za slučaj potrebe, mogao je biti načinjen i od otrova koji trenutno donosi smrt.

Izbačen iz muštikle kao iz duvaljke, kristal pogodi konobara u vrat ispod uha; energija udara bila je dovoljna da

ga trenutno istopi, ostavljajući sićušnu kap koja je pekla kao vatra. Svega delić sekunde, ali je i to više nego dovoljno.

Nesrećni čovek dreknu i poskoči, hvatajući se slobodnom rukom za bolno mesto. U drugoj je veštinom žonglera balansirao punim poslužavnikom, ali je to, baš kako je Leslie i predvideo, zahtevalo da prebaci težinu tela s jedne noge na drugu, naglo iskoračivši u stranu.

Pogodio je Leslija u rame i ovaj se zaneo, sa iskrenim iznenađenjem na licu. Obojena tečnost iz njegove čaše sruči se prema belim pantalonama Japanca u stolici.

Hitar pokret nogu; piće pljusnu po travi, daleko od belih pantalona. Lesliejev pogled sreće se sa tamnim očima čoveka u stolici. Malo staklastim, ali je to moglo biti i od sveg onog viskija do sada popijenog.

U svakom slučaju refleksi su mu još uvek veoma dobri. To je ono što neprestano mora imati na umu...

— Oprostite, gospodo-unezvereno je mucao konobar. — Ja... nešto me je pecnulo, neki insekt, svakako.

I ne gledajući Japanca, iako mu je sva pažnja bila koncentrisana na njega, Leslie vrati

praznu čašu na poslužavnik i dohvati punu.

— Sve je u redu, prijatelju — reče sa osmehom. — Ovoga puta dobro se završilo, ali samo zato što gospodin ima odlične reflekse. Što se za mene ne bi moglo reći...

Naklonio se učtivo Japancu i u očima ovoga nešto blesnu. Retki su bili Amerikanci koji su poznavali nijanse pokreta koji je, sem poštovanja, mogao da izrazi još mnogo šta. Ustao je i uzvratilo naklon, dajući tako do znanja Lesliju da može nastaviti razgovor.

— Moram vas zamoliti za izvinjenje — rekao je ovaj. — Momak je bio nespretni, ali i ja. Po hiljadu puta vas molim za oprostaj, Eldridž. Leslie Eldridž.

— Moriva Vada — rekao je Japanac, ne pružajući ruku. — Nema potrebe da se izvinjavate, Eldridž — san, ništa se nije dogodilo.

Izmenili su još nekoliko učtivih reči, a onda je Leslie iznenađeno prešao na japanski jezik i Vadine oči ponovo su zasjale od oduševljenja. Privukao je još jednu stolicu svojoj i njih dvojica počeli su živahni razgovor o Lesliejevom boravku u Japanu, pre mnogo godina.

Ako je Vada bio ninda — ubica, onda je to izvanredno skrivao. Ipak, Lesli je sve vreme pratio njegove pokrete, zna jući da je dovoljna samo mala neopreznost, tračak sumnje kod drugog čoveka, pa da ovaj pokuša da ga ubije.

— Holivud je šašavo mesto — rekao je Vada s neskrivenim prezirom. — Film koji sni mammo isto. Ne znam, možda će se i dopasti američkoj publici, ali kod nas bi bio jednostavno smešan. Lenoks piše scenario; ne može o Japanu pisati čovek koji je od svega video samo ho tele i noćne klubove po Ginzi...

— Oprostite, vi igrate u filmu?

— Ja? Ja sam glavni anti-junak — kiselo se osmehnu Vada. — U filmu igram nindu koji pokušava da ubije Amerikanca, glavnog junaka. Naravno, on će pobediti! Ko u Americi želi da gleda film u kome pobeđuju Japanci?

— Nindu? — iznenadi se Lesli. — Čekajte, nemojte reći da ste vi...?

— Zaboga, ne! — nasmeja se prigušeno Vada, dajući znak konobaru da im prinese piće. — Ja sam jednostavno dobar u borilačkim veštinama i veoma brz. Sve ostalo biće uobičajeni filmski trikovi, znate.

— Svakako. Uostalom, kako bi se drukčije i moglo snimiti ono što legende govore o vešti nama nindi.

— Legende su legende — od vrati Vada prihvatajući čašu. — U Japanu nikada ne bih pristao da igram ulogu ninde. Ovde... ovde je već nešto drugo.

— Zašto? Nećete valjda da kažete kako nindi još uvek ima? — Iznenadenje na Leslievom licu bilo je izvorsno odglumljeno.

Vada zamišljeno otpi iz svoje čaše.

— Više volim da mislim kako ih više nema — promrmlja.

— Ipak...

— Ipak?

— Bolje je da ne govorimo o tim glupostima, Eldridž-san — reče Japanac odlučno. — Pogledajte kako je veče prijatno. A ove devojkke...

Lesli klimnu glavom. Njegov pogled, i njegova pažnja, već nekoliko minuta nisu bili koncentrisani na Vadu, pošto je pre toga sa velikom sigurnošću zaključio da ovaj ne može biti ninda.

Postojao je još jedan razlog za to. Haragei...

U kući, iza belih zidova obraslih zelenilom, nešto se događalo. Vibracije koje su do-

lazile iz tog smjera nejasno su nagoveštavale strah, mržnju, krv...

Da, nešto se događalo!

Vrata jedne od soba na spratu naglo se otvoriše, propuštajući širok mlaz svetlosti na verandu ukrašenu puzavicama. Sa mesta na kojem se nalazio, Leslie je jasno video konture debele, krupne žene u dugoj večernjoj haljini kako istrčava na verandu i hvata se za ogradu naginjući se preko nje.

Bio je na nogama pre nego što je odjeknuo njen očajnički krik za pomoć. U iznenadnoj tišini koja je nastala u par ku, njegovi koraci po cementnoj stazi nisu se čuli.

— Upomoć! — vrisnu žena ponovo punim plućima, na ivici histerije. — Ubistvo! Policija!

U punoj brzini Leslie prolete pored jednog od onih uglađenih i uvek elegantnih hollywoodskih telohranitelja koji tako retko stavljaju svoje veštine na ispit. Čovek je reagovao sporo, užasno sporo; okrenuo se i potrčao za Lesliejem prema širokom stepeništu u holu kada je ovaj već stigao do prvog stepenika.

Još neko ga prati, registrova Leslie po zvuku koraka. Vada.

I ovoga puta reagovao je veoma brzo, zaostajući desetak koraka za njim.

Haragel mu reče da nikakve opasnosti nema i on ne smanji brzinu kada je ušao u polumračni hodnik na spratu. Vrata koja traži trebalo bi da budu ona tamo, poluotvorena. Kroz njih dopire svetlost istog intenziteta kao ona koju je video na vratima verande.

Zastao je i jednim pogledom preleteo preko velike prostorije, upijajući svaki detalj.

Radna soba ili biblioteka; pišaći sto, telefoni, ormani sa knjigama. Kamin, nad njim lovački trofeji, preparirane glave i razapeta krzna divljih životinja...

Telo mršavog sedokosog čoveka u skupocenom smokingu lebdelo je horizontalno na visini od desetak stopa nad podom. Ne, nije lebdelo; kroz skupu tkaninu sakoa probijali su se vrhovi rogova sa jelenske glave pričvršćene nad samim kaminom.

Bila je potrebna užasna snaga da se podigne telo odraslog čoveka i baci naviše takvom silinom da rogovi probiju rebra i trbuh.

Snaga ninđe...

Koraci su tutnjali po stepenicama i u hodniku iza Leslieja.

jevih leđa. On se malo pomeri u stranu kako bi bolje proučio jezivi prizor.

Mlazevi krvi koji su se sivali niz zid tek su dostigli visinu kamina. Ubistvo se dogo dilo pre dva ili tri minuta...

Ninđa je bio u blizini. Možda ga je još uvek mogao stići.

Propustivši gomilu uzbuđenih ljudi kraj sebe, Leslie skrete u dubinu mračnog hodnika. Samo jedan čovek je zastao gledajući za njim. Vada.

— Šta se dogodilo, Eldridž?

— Neko je ubijen. Možda je ubica još u blizini.

— Idete za njim?

— Da. Ostanite ovde, Vada. Tip je očigledno veoma opasan.

— I ja sam.

Ubeđivanje bi predugo trajalo, a Vadi još nije smeo reći da je u blizini ninđa—ubica. Čak ni veliki majstor borilačkih veština, međutim, ne može odoleti napadu ninđe.

— U redu — reče. — Vaša je leva strana hodnika, moja desna. Budite opreznii, Vada!

Izgledi da se ninđa povuče u neku od prostorija na levoj strani bili su minimalni, jer su sve sobe izlazile na verandu iznad osvetljenog parka. Desno je bila ograda okeana, nagomilane stene i ograda

vile; najkraći put do sigurnosti.

Ostavljajući Vadu za sobom, on pođe vođen instinktom prema kraju hodnika. Poslednja prostorija desno; prišao je bešumno vratima i naslonio uho na njih.

Mrtva tišina na drugoj strani, ali je haragei jasno govorio da se sluh može i previriti.

Neko je bio tamo, u blizini prozora.

Ninđa—ubica. Bez sumnje spreman da reaguje munjevito na prvi znak da stiže potera...

On, naravno, ne očekuje da bi mu za petama takođe mogao biti ninđa i zato neće biti posebno oprezan. Reagovaće tako kao da u prostoriju upada jedan od onih užasno sporih telohranitelja sa pištoljem u ruci.

Bešumno se odmakavši do suprotnog zida hodnika, Leslie uze zalet i polete kroz vazduh nogama napred. Nisko uz pod; kada ninđa bude ciljao, ciljaoće u visinu čovekovih grudi...

Kada su vrata lupila o zid, doslovno razneta njegovim udarcem, on se već kotrljao po podu mračne prostorije, ne skidajući pogleda sa konture koja se ocrtavala na svetlijoj pozadini otvorenog prozora. Jasno

je video pokret ninđe, čuo karakteristično zujanje šurikena, šestokrake zvezde od čelika sa ivicama oštrim poput brijaća.

Dočekao se na noge i istog trenutka gipko odskočio u stranu, osluškujući zujanje drugog šurikena.

Ninđa—ubica morao je znati da je i druga čelična zvezda promašila. Da li će zastati da bolje vidi ko to s takvom lakoćom izbegava njegove napade, ili...

Senke nestade sa prozora. U dva skoka Leslie se stvori kraj njega i proviri samo jednim okom iznad ivice.

Ne. Ninđa—ubica je i ovoga puta postupao razumno i uklanjao se sa puta protivniku o kojem nije znao još ništa. Čak i njegov pogled s mukom je nazreo tihu pokretnu senku koja je brzinom munje skliznula preko trave i nestala prema stenama iznad okeana.

Bilo bi suviše opasno poći za njim. On ne poznaje ovaj teren, a njegov protivnik je bez sumnje proučio svaki korak pre nego što je upao u vilu da bi ubio.

Šuriken je bio topao od tela drugog ninđe kada ga je vrhovima prstiju izvukao iz dubokog tepiha na podu. Drugi se gotovo do kraja zario u zid

hodnika, ali nije mogao promaći oštrom Lesliejevom pogledu.

Vada izađe kroz vrata na suprotnoj strani.

— Pobegao?

— Ovuda — pokazala Leslie glavom. — Prozor je još otvoren. Da li je neko pozvao policiju?

— Policiju?

Vada sleže ramenima, a u očima mu se pojavi podsmeh. Pratio je pogledom čoveka u belom smokingu sve dok se nije izgubio iza ugla, a onda priđe zidu i pažljivo se zagleda u jedva vidljivi zarez na ta petama. Kada se ponovo okrenuo, njegovo lice nije govorilo ništa...

*
* * *

Vada smače kapuljaču ninđe sa glave, pažljivo brišući znoj velikom belom maramicom. Frižider sa osvežavajućim pićima bio je upola ispražnjen tako da mu nije bilo teško da pronađe sok koji je tražio.

— Da, to je to — reče na japanskom naginjući se nad krhku devojkicu u farmerkama i majici koja je pažljivim pokretima bojala sliku raskošnog kostima dame iz srednjovekovnog japanskog društva.

Sumiko se osmehnu i podiže pogled sa svog rada.

— Oh, Vada — san! Imate pauzu?

— Zasluženu. Od jutros »ubi jam« četvoricu nesrećnika na onom zidu koji izigrava bedeme tvrđave. Prolili smo već galon crvene boje, a Lenoks još uvek nije zadovoljan.

— Lenoks? Nisam znala da se scenaristi mešaju u posao režisera. Šta Lidel kaže na to?

— Lidel se ceri, a producent se hvata za kosu i pominje neke hiljade dolara i sedmice za kašnjenja. Naš prijatelj Lenoks, tako se bar šuška po studiju, stoji mnogo bolje otkako je nesrećni Halek ubijen. I to se vidi: počeo je da natura Lidelu svoje ideje o nekim scenama, a ljudi odozgo u tome ga očigledno podržavaju.

— Nije loše — odvrati devojka oprezno — ako su te ideje dobre...

— Oh, one su dobre. I to zapanjujuće dobre, moram priznati. Sve do danas bio sam uveren da na ovoj strani okeana niko ne zna mnogo o nindama i da će malo baleta nalik na borbu zadovoljiti i Lidelu i Lenoksa. Taj momak, međutim, ne da se prevariti: terao nas je da se od jutra pre

znojavamo sve dok nije bio zadovoljan.

— Kako čujem, bio je u Japanu pre početka snimanja. Možda je tamo naučio?

— Draga moja, vidi se da ste odrasli u Kaliforniji. Nema više ni u Japanu mnogo ljudi koji znaju nešto o nindama. A naročito ne takvih koji bi o tome nešto rekli čoveku sa Zapada.

Sumiko je vrhom tanke četkice pažljivo dodirivala jedan detalj širokog pojasa žene na slici.

— Kako je to onda Lenoks doznao? — upita tiho.

Vaad se prigušeno nasmeja, ali devojci nije promakao pogled kojim je prešao po okolini.

— Možda Lenoks negde među ovom gomilom ljudi krije pravog nindu koji ga savetuje — reče glumac sa osmehom. — Ili je on — ninda.

— Zapadnjak nikada ne bi mogao postati ninda, zar ne?

— Tako kažu, ali nikad se ne zna...

Neko vreme su ćutali, oboje na izgled fascinirani preciznim pokretima četkice. Oko njih studio je živio svojim uobičajenim burnim životom koji, apsurdno, omogućuje da lju

di ostanu sami usred užurbane gomile.

— Vas Lenoks posebno zanima, zar ne, Sumiko?

Ponovo nešto tiši glas, ponovo pogled koji pažljivo istražuje okolinu. Devojci je već bilo jasno da razgovor sa Vandom nije počeo slučajno, kao što se slučajne ne odvija tokom koji je uzeo.

— Pa ne posebno. Mislim da je uglavnom zadovoljan mojim kostimima, i to mi je dovoljno.

— Da, dobro poznajete vremensko razdoblje u kojem se film događa. Čudno je, međutim, što je Džojsova tako naglo napustila ekipu pred sam početak snimanja?

— O njenim razlozima odista ništa ne znam. U svakom slučaju, njen odlazak omogućio mi je da lepo zaradim rađajući posao koji volim.

Možda bi jedino Leslie Eldridž naslutio da devojka glatko laže, ali je Vada poznavao tek veoma kratko i može mu se oprostiti što nije posumnjao da ne govori istinu.

Priča o Amandi Džojsoj, prvom kostimografu ekipe, u stvari, i nije bila baš tako jednostavna. Tabasko Pit bio je žrtvovan toj ne jako privlačnoj četrdesetogodišnjoj i do sa

da četiri puta razvedenoj dami. Lepo razvijeni mladi ljudi i stari šampanjac oduvek su je neodoljivo privlačili, tako da Pitu nije bilo teško da je posle tri zajednička izlaska ubedi kako je San Francisco pravo mesto za nju.

Ukratko, Amanda se javila telefonom u studio i kilkoćući se, ispričala kako se ponovo udaje. Pasao neka ide do đavola. Srećom po Pita, izlet u San Francisco nije trajao dugo i on je ponovo bio u Los Angelesu, ostavljajući Džojsovu da se teši u naručju momka koji se nije baš slučajno zatekao u blizini kada je Tabasko odglumio scenu rastanka. Opet sasvim »slučajno« po nudili su joj povoljan angažman u jednom od pozorišta, tako da joj povratak u ekipu nije bio ni na kraj pameti...

— Sreća po film što je ona otišla — nasmeja se Vada. — Onaj njen kostim samuraja... izgledalo je to otprilike kao ka da bi neki američki kostimograf za film o Djeviju Kroketu zamislio da momak ima na glavi visoki cilindar sa dabrovim repom otpozadi!

— Tako nešto. Amanda nije loš kostimograf, ali je malo lena kada se radi o detaljima. Nasuprot Lenoksu, zar ne?

— Lenoks ponovo — uzdahnu Vada. — Čujte... možemo li da razgovaramo otvoreno, Sumiko?

— Zar do sada nismo?

— Nismo. Vi ste ovde da biste držali Lenoksa na oku, je li tako?

Sumiko pažljivije pogleda lice čoveka pred sobom, nastojeći da ne misli o kostimu ninđe koji je Vada imao na sebi. Sama ga je skicirala i izradila, ali nikako nije uspevala da se otrese neugodne pomisli da čovek koji ga nosi može odisati bitim nindom...

Ne, Lesli je bio savršeno jasan.

»Možeš verovati Vadi«, rekao je koliko sinoć. »Ako dođe do gužve, a mene nema u blizini, on je jedini kome se smeš obratiti za pomoć...«

— Imate dobro oko, Vada-san.

On se učtivo nakloni. Strpljivo je čekao dalje objašnjenje.

— Da — tiho reče devojka — posao kostimografa za mene je ovde ipak sporedna stvar.

— Policija?

— Ne. Ništa slično. Ljudi za koje radim su jednostavno protiv zločina.

— Shvatam. Vas ne ograni-

čavaju nikakvi uski propisi i slovo zakona, zar ne?

— Ne. I ne ustručavamo se da uzmemo zakon u svoje ruke ako je to potrebno, Vada.

— Ponekad pomislim da je to jedini efikasan način za borbu protiv organizovanog zločina — zamišljeno reče Japanac. — Podmitljivi sudovi i policija, kupljeni advokati, rupe u zakonu, sve to sprečava da pravi krivci budu kažnjeni...

— Sasvim tako.

— Jasno. Smem li da pitam zašto Lenoks?

— Čista intuicija. Nekoliko krvavih ubistava dogodilo se pred sam početak snimanja ovog filma. I žrtve su, sem jedne, iz sveta s kojim je Lenoks u neposrednoj vezi.

— Hm... nisam upoznat sa detaljima tih ubistava, sem Halekovog naravno.

Sumiko se još uvek ustručavala da se do kraja poveri ovom čoveku otvorenih i iskrenih očiju. Međutim, on je suviše inteligentan. Pre ili kasnije, postaviće pitanje na koje će morati da mu odgovori...

— Vi znate nešto više o tome, Sumiko?

— Ne mnogo više od onoga što je bilo u štampi i na televiziji. Svi su ubijeni na užasan način.

Vada se naže sasvim blizu njenog uha, praveći se da razgleda skicu.

— Ta ubistva je mogao izvesti neki ninda, zar ne?

— Otkuda vam ta ideja?

— Samo razmišljam — Vada se lukavo osmehnu. — U času kada se snima film o ninđama, počinju ta krvava ubistva. Lenoks zna sve o načinu borbe nindi. Neko tajanstven drži Lenoksa na oku. Dva i dva su još uvek četiri, draga moja.

— Ono maločas... kada ste rekli da Lenoks ovde negde možda krije pravog nindu... to nije bilo rečeno bez razloga?

— Ja ništa ne govorim bez razloga, Sumiko.

— Koji je, onda, razlog čitavog ovog razgovora?

— Mogao bih vam pomoći. Ni meni se nije dopao prizor starog Haleka na jelenskim rogovima niz koje se sliva njegova krv.

Sumiko uzdrhta od iznenadne jeze. I protiv njene volje, pogled joj pređe po gužvi u studiju, zadržavajući se po mrčnim uglovima iza reflektora.

— On je možda tu negde — reče Vada mirno, osmehujući se. — Moramo biti đavolski oprezni. Tako se to kaže na engleskom?

— Da, tako. Đavolski oprezni. Hvala vam, Vada.

— Nema na čemu... novi savezniče...

— Mister Vada — progovori jedan umorni ženski glas iz zvučnika nad njihovim glavama. — Mister Vada, na snimanje!

— Eto — osmehnu se Japanac dohvatajući kapuljaču ninđe. — Moram da pođem na posao. Ona četvorica momaka još uvek čekaju da budu ubijeni kako valja... po Lenoksovim instrukcijama...

Sumiko mu bez reči klimnu glavom, prateći ga pogledom. Glumac, međutim, zastade i okrete se.

— Umalo da zaboravim. Poznajete li čoveka po imenu Lesli Eldridž?

— Eldridž? Ne... ne sećam se tog imena.

— Visok, markanta, crna kosa, tamnoplave oči. Kreće se gipko, kao tigar.

— Ne, odista. Na žalost, ne poznajem nikoga ko bi odgovarao tom opisu...

Osmehnuvši se, Vada zavrte glavom i produži. Već se uživljavao u svoju ulogu i sada se kretao onim hitrim i bešumnim korakom koji poznaje svaki pravi ninda...

*
* *

— Ti si nezahvalan i bezobziran prijatelj! — gnevno je završavao Tabasko Pit svoju dugu tiradu. — Prijatelj? Ne, boga mu, odista više i ne zaslužuješ da te nazovem tim imenom, Les!

Kola u kojima su sedeli, »fordov« stejšn-vagon sa specijalno preuređenim motorom i još nekoliko sličnih trikova, bila su potpuno mračna i samo bi veoma pažljiv posmatrač zapazio pokret na zadnjem sedištu. Par kirano u šumarku pored puta koji iz Santa Monike vodi na sever duž obale, vozilo je od radoznalih pogleda bilo zaštićeno i maskiranom mrežom. Možda nepotrebna predostrožnost u ovako mračnoj noći, ali ninde se nikada ne izlažu nepotrebnom riziku.

— Dakle? — Tabasko Pit je očekivao odgovor.

— Nemam šta da ti kažem, Pite — dopre Lesliejev glas ispod guste svile kapuljače. Ninda je sedeo iza vozača, u punoj svojoj opremi, smešeci se Pitovom gnevu. — Zaista si u pravu; možda je krajnje vreme da potražiš boljeg prijatelja!

Plavokosi džin zinu od iznenađenja.

— Čekaj... kako to misliš, do đavola?

— Baš kako sam ti i rekao. Pravi prijatelj bi te pustio da pođeš u tu vilu i izložiš se mecima telohranitelja. Ili katanu nide. Još uvek nisam siguran da se taj ubica ne krije negde kod Lenoksa.

— Ko govori o tome, prokletstvo? Ja hoću samo da idem s tobom, ništa više!

— Žao mi je, ortak. — Lesliejev glas sada je zvučao potpuno ozbiljno. — Veoma dobro znaš da ninde najbolje rade kada su sami. Dva čoveka, ma kako dobro uigrani bili, uvek zahtevaju izvesno vreme za dogovor u svakoj novoj situaciji koja nije bila predviđena njihovim planom. Jedan čovek reaguje gotovo trenutno; dodaj tome činjenicu da se u tami ipak ne možeš kretati ni tako brzo ni tako nečujno kao ja, pa će ti biti jasno zašto ne želim da ideš sa mnom.

— Naravno — gundao je Tabasko, već pomiren sa sudbinom. — Ja sam dobar za zavođenje sredovečnih dama, prisluškivanje, uhodjenje, snimanje iz aviona i ostale fizičke poslove; kad konačno dođe do malo gužve, ti me odmah uklanjaš s puta!

— Završio si odista ogroman posao, Pite, i to čak bolje nego što sam očekivao. Zahvaljujući tvojim podacima poznajem oko linu Lenoksove vile možda bolje nego on sam. Došlo je vreme da je i iznutra upoznam, ali to je posao za samo jednog čoveka.

— Ti stvarno veruješ da se taj Japanac krije kod Lenoksa?

— Ne, ali postoji i takva mogućnost. Sumiko i Vada su zaključili da se on i Lenoks viđaju gotovo svakodnevno. Kad god nešto zapne u snimanju, Lenoks se izgub da bi se sat ili dva kasnije vratio sa gotovim rešenjem. To znači da je ninda negde u blizini.

— U samom studiju, možda?

— Povremeno. Sumiko mi kaže da katkad ima utisak da ih neko neopaženo posmatra, ali ni ona ni Vada nisu otkrili nikog sumnjivog...

— Prerušen je, do đavola! Da sam ja tamo, odmah bih ga prepoznao!

— Možda. A možda bi on otkrio da ga uhodiš.

Začutili su, zureći kroz maskiranu mrežu i granje prema osvetljenim prozorima vile koju je Lenoks koristio samo povremeno, s pravom joj pretpostavljajući apartman u samom gradu. Ove noći, međutim, bio

je tu, zajedno sa svojom ekipom telohranitelja. Ninda i Pit pratili su ih gotovo do ulaza i bilo je isključeno da se posle toga neko od njih ponovo vratio u grad.

— Ugasili su! — uzbuđeno prošaputa Tabasko. — Ugasili su, Les!

— Vidim. Vreme je da krenem, Pite. Kako smo se dogovorili, čekaš me ovde. Imaš radio-vezu sa Sumiko ako ti zbog nečega zatreba njena pomoć!

— Srećno, Les! — doviknu plavokosi, ali su se vrata kola već bešumno zatvarala sa senkom u crnom kostimu ninde. Napredovao je brzo i lako kroz grmlje, više nalik duhu nego čoveku od krvi i mesa.

Snimci koje je eTabasko Pit načinio iz aviona i neprekidno osmatranje okoline otkrivali su da se do vile može stići na dva načina. Prvi je automatski: otpadao: uska asfaltna staza koja se odvajala od puta završavala se pred zidom od kamena i dvokrilnom kapijom koju su otvarali i zatvarali naoružani čuvari putem elektronskog uređaja u svojoj kućici. Kroz kapiju se moglo proći; ali samo uz pomoć eksploziva...

Pod svojom maskom ninda razvuče usne u osmeh. Takvi prilazi bili su mač sa dve oštrice; uljuljkan lažnom sigurno

šću, vlasnik vile pretvorene u tvrđavu lako može postati neoprezan.

Pod uslovom da ga njegov prijatelj, ninda-ubica, već nije upozorio da postoji i drugi put.

Nimalo lak i bezopasan, ali ipak ne prava prepreka za odlučnog i spretnog čoveka, koji uz to ima i školu ninducia. Bokovi vile dizali su se na stenama nadnetim nad okean; pod prozorima zadnje strane zgrade litica je bila tako strma i glatka da bi pred njom sa strahom zastali iiskusni alpinisti.

»Svaka se prepreka može savladati, sine moj«, govorio je sensei Tanaka tiho i sporo, jedva razumljivo mrmljajući kroz gustu belu bradu. »Moraš je samo dobro pogledati i proučiti, stopiti tvoj duh sa njom, sve dok je ne budeš savršeno dobro video i sklopljenih očiju. Posle toga razmišljaj o njoj. I o čoveku koji je tu preporuku postavio pred tebe. Kad shvatiš oboje, shvatićeš i koji je najbolji način da se prepreka savlada...«

Kao i uvek kada bi se setio neke od Tanakinih lekcija, nin-đa dotače dršku katana pričvršćenog ukoso preko leđa. Taj mač poklonio mu je Tanaka, a njemu njegov otac i otac nje-

govog oca pre toga. Katana nije nastao u Tanakinoj porodici; jedan od predaka osvojio ga je u borbi sa nepoznatim i bezimenim nindom u doba šoguna Tokugave.

Litica nad okeanom bila je već stara. Na njenom licu, kao na licu starca, mora biti i bora koje se na prvi pogled ne primećuju...

Kamen pod njegovim nogama bio je još topao dok je u širokom luku zaobilazio zgradu izdignutu na vrhu stene. Ovaj deo obale se nekada davno izdigao iz okeana i među stenama je bilo mnoštvo uskih prolaza koji će ga zaštititi od onoga ko možda pažljivo motri iz vile.

Dole pod njim šumeo je okean. Počinjala je oseka...

Zastao je na samoj ivici i pogledao naniže u tamu u kojoj je bleskala površina okeana. Da, to je to mesto...

Imao je poverenja u Pitovo osmatranje iz aviona. Dubina vode pod njim, čak i kada je oseka, bila je velika. Uspravljen, on se odbaci od ivice i polete naniže, u mračni ambis.

Nalik vrhu strelice, telo mu prodre u vodu i on raširi ruke da bi usporio kretanje. Vile se nalazila čitavih dvesta jar-

di levo od njega. Nije bilo izgleda da neko čuje tihi pljusak vode kada je probio površinu.

Izronio je samo licem nad ustalasani okean i oslušnuo. Uobičajeni šumovi noći na obali. Ništa drugo.

Držeći se strme obale, lagano je zaplivaao prema podnožju litice; obrisi zgrade na njenom vrhu jasno su se ocrtavali na svetlijoj pozadini kalifornijskog neba osutog zvezdama.

Sada je već plivao mnogo tiše, nečujno režući vodu snažnim zamasima. Ispruženi prsti desne ruke dotakoše kamen još vlažan od vode koja je počinjala da se povlači. Ležeći na leđima, on je osluškivao, pretražujući pogledom čitavu površinu litice.

Njegove oči potvrdile su ono što su rekle uveličane fotografije; postojao je način da se popne.

U mislima je još jednom prešao odabrani put, proveravajući svaki pokret koji će morati da načini. Pet ili šest puta, dok se bude verao, naći će se u smrtnoj opasnosti, ali se ta opasnost nalazila u granicama koje svaki ninda prihvata savršeno mirno.

I dalje ne stvarajući nikakav šum, pokrećući noge samo da

ga oseka ne bi odvukla od mesta koje je odabrao, on ispod ipasača od crne kože izvuče predmet na čiju je pripremu utrošio dobar deo ovoga dana.

Na telu od tvrdog i teškog drveta, dugom svega tri inča, bili su ugrađeni minijturni stabilizatori, nalik onima na raketama. Glava malo projektila bila je od čelika, a njen vrh zašiljen tako da nije bio deblji od vrha igle.

Tanko uže od crne svile pričvršćeno za zadnji kraj projektila bilo je brižljivo namotano. Sve ostalo sada je zavisilo samo od veštine ninđe i ničeg više...

Okrenut licem naviše, raširenih nogu, on se prepusti talasima koji su ga blago njihtali, vukući ga dalje od stene. U rukama mu je bila praćka; obična praćka od gume kakvom se igraju deca.

Sklopio je oči kako bi se što bolje koncentrisao na kretanje svog tela u vodi. Od vida, najzad, nije imao koristi, jer je njegov cilj bila uska pukotina u steni na nekih šest jardi od vrha litice. Pronašao ju je na uveličanoj fotografiji; sa ovog mesta ona se ne bi mogla videti čak ni usred sunčanog dana.

Zadržao je dah kako ništa ne bi poremetilo nišanjenje. Oseka ga je odvlačila od litice konstantnom brzinom. Još samo stopu i nekoliko palaca...

Sada!

Odapet iz pračke, mali projektil nije stvorio šum vredan pomena. Jedino što se stvarno čulo bilo je prštanje sićušnih kapljica vode sa svilenog užeta dok se odmotavalo, ali taj šum čak ni on sam ne bi mogao čuti sa vrha litice.

Što nije važilo za udarac projektila u stenu i ono što će posle toga uslediti...

Tiho metalno „ping” objavi da je projektil našao svoj cilj. Pazeći da se ne zaplete u užu pričvršćeno za opasač, ninda se pod vodom ustremi prema kamenom zidu litice, pažljivo osluškujući.

Zvuk koji je došao samo delić sekunde kasnije bio je jedva čujan, ali je ninda znao da ga prigušuje sloj vode pod kojim pliva i njegova kapuljača. Ako se neko nalazi na jednom od prozora vile, taj zvuk nikako mu ne može promaći.

Bešumna eksplozija moguća je samo u vakuumu; eksploziv koji je ninda koristio u svom projektilu bio je najbliži toj idealnoj mogućnosti, ali još uvek daleko od nje.

Eksplozija u glavi projektila čvrsto je ukopala u stenu četiri po-

prečna čelična klina oštarih vrhova, sve do tada skrivenih u otvorima u čeliku. Prepuštajući se talasima u samom podnožju litice, ninda je strpljivo čekao.

Pet minuta... deset...

Ako je neko i čuo tihu eksploziju, do sada je morao reagovati. Nije dan čovek sa ove strane okeana ne bi imao dovoljno strpljenja da dalje čeka...

Haragei je ćutao. Da se ninda-ubica nalazio gore, na vrhu litice, Lesli bi do sada to morao osetiti.

Izvlačeći čitavo telo iz vode, on se svom težinom obesi o užu, ispitujući čvrstinu oslonca. Sem normalnog istezanje užeta, nije bilo nikakvog pokreta.

Ako je do sada mogao raditi tiho i lagano, od ovog trenutka to se izmenilo; brz poput pauka koji uplašeno beži, ninda polete naviše, samo povremeno se odupirući nogama o glatki kameni zid.

Čula su mu bila napeta do krajnjih granica, ali ni haragei nije upozoravao da je opasnost u blizini.

Dotakavši ispruženom rukom drveni deo klina zarivenog u stenu, ninda zastade i još jednom oslušnu. Odavde do vrha i niskih prozora prizemlja vile mogao se popeti i bez užeta, koristeći neravnine uočene na uveličanim fotografijama.

Nikakvog šuma odozgo. Mogao je da krene dalje.

Prozor je bio podignut do polovine, prostorija iza njega mračna i tiha. Ni on nije stvorio nikakav šum kada se uhvatio prstima za ivicu i oprezno podigao glavu iznad nje da bi...

Da bi ugledao cev automatske puške uperene tačno u čelo!

*
* *

Brzinom munje, glava ninde polete naniže, uklanjajući se sa putanje metka koji je morao biti ispaljen u sledećem deliću sekunde. Biće dovoljno da otvori prste i poleti naniže, u mračni ambis, ako strelac iskoči na prozor da bi pokušao novi hitac...

Sve vreme, paralelno sa tom munjevitom odlukom koja ga je uklonila od trenutne opasnosti, njegov mozak se pitao kako se moglo dogoditi da ga haragei ne upozori?

Haragei je osećaj koji se naporom volje ne može isključiti; on deluje i kada ninda spava. Jedini način da se isključi, jedini koji je Leslie poznavao, sastojao se u tome da se uzme velika količina droge čiji su sastav ninde krili kao najveću tajnu...

Kako se to, onda, moglo dogoditi?

I zašto..?

Zašto strelac nad njim nije opalio?

Da li možda - spava?

S licem priljubljenim uz stenu, ninda je munjevito razmišljao. Čovek je sedeo u stolici kraj prozora, a cev puške mirovala je na visini od nekoliko palaca iznad ivice. Bio je dovoljan mali pokret prsta da oružje opali.

A to se ipak nije dogodilo!

Ninda oslušnu, istovremeno bešumno uvlačeći vazduh kroz nos.

Čovek nad njim nije disao.

Ali se nije osećao ni slani, otužni miris krvi...

I haragei je i dalje ćutao.

Postojao je samo jedan način da se zagonetka razreši. Bez vidljivog napora, ninda izvuče čitavo svoje telo na ivicu prozora, gotovo dotakavši grlić puščane cevi. Tamna figura u stolici nije reagovala.

Bio je mrtav, naravno. Osetljivi prsti ninde skliznuše preko otečenog vrata sa još crvenim tragovima prstiju. Oči mrtvaca bile su iskolačene, jezik crn; na obrazima su se sasušili tragovi poslednjih suza Lenoksovog telohranitelja.

Nije prošlo više od dvadesetak minuta otkako je umro.

Ko ga je ubio?

Položaj glave ukazivao je da je

udavljen od napadača koji je stigao spreda.

Kroz prozor...

Ostavljajući mrtvo telo onako kako ga je našao, ninda se naže i pažljivo osmotri zidove sa obe strane i ispod prozora.

Kratke ogrebotine čija se dubina nije mogla odrediti ne bi ništa rekle neupućenima; za oko jednog ninde ti tragovi bili su jasni kao tragovi medveda u glatkom snegu...

Neko je sa stena prešao na bočni zid, lepeći se poput muve za fasadu, i tako dospao do prozora. Neko ko je u obući i rukavicama imao ugrađene tanke i oštre čelične pločice, nalik kandžama.

Neko ko se hladnokrvno prošetao iznad ambisa, upao kroz otvoreni prozor i bez mnogo buke likvidirao stražara sa puškom u rukama.

Taj neko mogao je biti samo drugi ninda. Ninda-ubica.

Zar ne postoji drugi, lakši način da dopre do Lenoksa, ako je to ono što je želio?

Ne, zaključi Lesli. Nijedan ninda ne želi da bude viđen. Stražar je morao umreti da bi on neprimećen stigao na razgovor sa njegovim šefom. Nenajavljeni razgovor, jer bi inače Lenoks otvorio prolaz svom novom prijatelju iz Japana...

Ninda-ubica je dakle, još u vili.

Utoliko bolje; ovoga puta neće mu uspeti da izbegne obračun kao kod Haleka.

Prsti mu dotakoše bogato ukrašenu dršku katana.

„Jednog dana, sine moj”, rekao je sensei Tanaka, „život će te prinuditi da staneš pred protivnika u svemu ravnom tebi, a možda i boljeg od tebe. Poznajem te dobro i znam da takav protivnik može biti samo drugi ninda. Kada se to dogodi, seti se da između dobra i zla vlada večita borba: nemoj dopustiti da zlo nadvlada dobro koje nosiš u sebi...”

Šta znači ta pormisao, zapita se Lesli u sebi. Zar je moguće da sam ovoga časa prvi put posumnjao u sebe? Da sam se podsvesno uplašio ishoda obračuna sa rindom-ubicom?

To nije moglo biti. Sećanje na reči davno mrtvog učitelja i prijatelja stiglo je samo kao upozorenje da mora biti još jači, još brži i još spret-niji nego inače...

Bez oklevanja, on nečujnim korakom prede preko prostorije uređene kao spavaća soba. Niko je nije koristio, što je značilo da služi samo posetiocima Lenoksove vile.

Kroz vrata od skupocenog drveta nije dopirao nikakav šum. Ninda ih je otvarao lagano, palac po palac, da bi izbegao škripu koja bi mogla

upozoriti nekog od Lenoksovih čuvara.

Tama u hodniku. Tama i tišina...

Prvi korak, drugi, treći. Na koju stranu?

Sva svetla u vili bila su pogašena. Znači li to da Lenoks spava? Ili negde u središtu ima prostoriju kojoj prozori nisu potrebni?

Sklopivši oči ninda dozva u sećanje spoljni izgled zgrade sagrađene na izbočenom vrhu litice. Šest prozora u prizmlju, jedan od njih je onaj kroz koji je ušao. Pet na spratu. Po dva na obe strane, ostavljajući prazan, slep zid između sebe.

Lenoks je dakle negde iznad njegove glave, bez sumnje u veoma zanimljivom razgovoru sa tajanstvenim posetiocem...

Vrata lifta. Ne, ta sprava je suviše bučna...

Stepenište. A u njegovom podnožju stolica na kojoj ponovo sedi čovek sa puškom u rukama...

Priljubljen uza zid, ninda je proučavao nepokretnu figuru čuvara. Ni od njega nije dopirao nikakav šum.

Odlepio se od zida i krenuo, jer je haragei potvrdio da i dalje nema neposredne opasnosti. Samo neposredne; svaki novi korak pojačavao je jedva primetno osećanje nelagodnosti koje je ukazivalo da vibracije

neke snažne ličnosti remete uobičajenu atmosferu ovoga mesta.

Da, i drugi stražar je bio mrtav. Ni ovoga puta krv nije potekla, ali je pod kožom na čelu bilo mnogo podlivene krvi na mestu koje je pogodila pesnica ubice.

„Lenoks je morao doživeti veoma neprijatno iznenađenje kada je ninda upao u njegovu skrivenu prostoriju”, pomisli ninda.

I zastade. Kao i mnogo puta do tada, njegova podsvest upozorila ga je na mogućnost koju je u svesnom razmišljanju predvideo.

Skrivena prostorija?

Ako je tačno da takva prostorija postoji, onda drugi ninda možda nije daleko...

Možda čak još uvek nije otkrio ulaz u nju?

Korak po korak, tiši od senke, ninda se peo širokim mermernim stepenicama po kojima su se pomalo klizali đonovi njegove obuće. Mora biti veoma oprezan ako ga uskoro neko napadne; nesiguran oslonac znači upola izgubljenu bitku...

Hodnik prvog sprata. Haragei je sada upozoravao sve glasnije.

Da li i drugi ninda oseća približavanje opasnog protivnika? Ili je opušten i samouveren, ubeđen da mu ne pretilo više nikakva opasnost?

Priljubio se ponovo uza zid nasto-

jeći da pogledom prodre kroz tamu. Šuriken među njegovim prstima strpljivo je čekao svoj trenutak.

Jedan od dva šurikena koje je uzeo u Halekovoju vili. To ne bi bilo prvo oružje koje proliva krv onoga čijoj je ruci dugo služilo.

Više je naslutio nego osjetio pokret u tami na drugoj strani hodnika. Jedna vrata malo su se odškrinula i onda ponovo zatvorila, bez ikakvog šuma. Čak i pod kapuljačom, koža ninđe bila je dovoljno osjetljiva da registruje pomeranje vazdušnih slojeva koje je taj pokret izazvao.

Vrata nijednog trenutka nisu bila otvorena toliko da bi čovek mogao proći kroz njih. Ninda, ili neko drugi, samo je provirio u hodnik kako bi proverio da li ga neko sledi.

Ili je možda to učinio progonjen još uvek nedovoljno jasnim upozorenjem harageija?

U svakom slučaju, ponovo je bio u prostoriji koja se bokom naslanjala na skrivenu Lenoksovu odaju. A njen zid je... upravo ovde.

Ninda prisloni uho na zid. Njegovi prsti preturali su po tajnim pregradama ispod opasača sve dok nije izvukao ono što će mu biti potrebno: minijaturnu elektronsku spravicu izrađenu da u slušalicu skrivenu u uhu šalje pojačane šumove koji

nastaju na drugoj strani neke prepreke.

Da, sada je bilo mnogo bolje...

Lenoks nije spavao. Čulo se njegovo ravnomerno disanje prekidano povremeno šumom udisanja i ispuštanja dima cigarete iz pluća. Hartije su šuš kale poglatkoj površini stola; povremeno bi Lenoks nešto promrmljao, kao čovek koji je potpuno uveren da je sam u prostoriji.

Sada su do uha ninđe stizali i drugi šumovi, još uvek nedostupni Lenoksovom čulu sluha. Negde desno od njega neko je tiho opipavao zid prostorije koja je Lenoksa delila od susedne odaje, one u kojoj se nalazi ninda.

Iznenada jasno metažno „klik”. Zvuk nečega teškog što klizi po čeličnim šinama.

Ninda je pronašao skriveni ulaz u Lenoksovu prostoriju!

– Š-š-šta?

Šuštanje naglo ispuštene hartije, klizanje ruku po stolu, šum otvaranja fioke, dugi uzdah olakšanja kada je Lenoks shvatio ko se nalazi pred njim.

– Proklet da si! – reče on glasno.

– Kako si dospeo ovamo?

Ninda sklopi oči, nastojeći da ureže u memoriju svaki preliv, svaku karakteristiku grlenog japanskog glasa koji je odgovorio Lenoksu.

– Ostavi tu igračku, Lenoks. Ona ti ne može pomoći, ako poželim da te ubijem!

– Idi do đavola!

Šum koji govori da je Lenkos vratio oružje u fioku i zavalio se u svojoj fotelji.

– Vrlo mudro – reče Japanac sa istog mesta gde je i bio. – Iako si to učinio misleći da ti od mene ne preći nikakva opasnost.

– Šališ se? – u Lenkovom glasu tračak nesigurnosti.

– Videćemo. Govorio si nekome o meni?

– Ne, boga mu! Otkud ti ta ideja? Ja...

Lenkos začuta. Nekoliko trenutaka tišine. Lesli je znao da ninda sada proučava lice svog sagovornika, tražeći na njemu izdajničke znakove laži.

– Verujem ti – reče ninda konačno. – Nemoj me nikada lagati, Lenkos, inače...

Amerikanac se kiselo nasmeja.

– Otkud ti pomisao da neko ovde zna za tebe?

– Osećam da su u blizini sile koje ne žele dobro ni tebi, ni meni? Da li su te pratili, Lenkos? Primećuješ li na sebi poglede koji ti se čine zagonetni? Sumnjičavi?

– N-n-ne...

– Nisam ni očekivao da ćeš to pri-

metiti. A opet, tebe već danima drže na oku gotovo neprekidno. Zbog toga sam i odabrao ovaj način da ti pridem.

– Ko?

– Dvoje ih je, Lenkos. I oboje su u filmskoj ekipi...

Škrgutanje Lenkovih zuba bilo je tako glasno da je čak neprijatno okjeknulo u Lesliejevo slušalici.

– Policajci?

– Ne znam, Lenoks. Ima li policija razloga da zabada nos u tvoje poslove?

– Ne znam, prokletstvo! Ko su tih dvoje?

– Prvi je onaj koji u tvom filmu ima ulogu ninde, Vada. Devojka radi na kostimima. Veoma dobro, moram reći. Čini se da izvanredno poznaje to razdoblje i istoriju mog naroda.

– Ona mala koja je zamenila Džojsovu?

– O tome ne znam ništa. Ona nije radila od početka?

– Neee... uskočila je u poslednji čas kad je Džojsova otkazala. Misliš da... prokleta kučka!

– Nemoj sumnjati u to, Lenoks. Ona nije slučajno u ekipi, kao što ni ta Džojsova, kako je zoveš, nije slučajno otkazala. Na ovom svetu ništa se ne događa slučajno; potrebno je samo otkriti veze među stvarima ko-

je se na prvi pogled ne mogu videti.

Hladan, nadmoćan smeh. Lenoks.

– Vrlo dobro. Njih dvoje moraju umreti.

Na drugoj strani zida Leslie steže zube. I on sam ubijao je, mnogo i često. Ali nikada sa osećanjem tog hladnog prezira prema životu drugog ljudskog bića koje se naslućivalo u Lenoksovom glasu.

– Ne – u glasu Japanca osećalo se da ga ovaj razgovor zabavlja.

– Ti si lud! Oni me uhode, čoveče!

– Znam. Zato i jesam ovde. Želim da doznam zašto i ko ih je poslao. Ti igraš šah, Lenoks?

– Šah? Kakve to, do đavola, veze ima?

– Strategija i u šahu ima svoju ulogu, kao i u svakoj borbi dva duha. Bilo bi pogrešno ako bih ja sada kupio protivnikove pione dok mi on sa teškim figurama plete smrtonosnu zamku.

– Da, u pravu si – priznade Lenoks. – Oni su obični špijuni, do đavola, a nama je potreban njihov gazda. Pitam se ko bi to mogao da bude?

– Nekome si se zamerio, Lenoks?

– Mnogima – uzdahnu drugi čovek. – Zbog čega bi mi inače bile potrebne tvoje usluge?

Smeh. Dug, grlen smeh čoveka koji jednostavno uživa u ovakvom raspletu događaja.

– I ne sanjaš koliko sam ti potentan, Lenoks. Do sada nisi sreo opasnijeg protivnika od ovoga, znaj.

– Kako... kako znaš?

– Bio mi je za petama kada sam ubio Haleka. Dva puta sam gađao šurikenima, oba puta je izbegao hite. To može samo pravi majstor.

– Vada?

– Vada je dobar, ali ne toliko dobar.

Nekoliko trenutaka tišine.

– Ovo nije samo pokušaj da me zaplašiš, zar ne? – nesigurni Lenoksov glas.

– Nije.

– Prokletstvo! U redu, u tvojim sam rukama... šta treba da učinim?

– Što se ovoga tiče, ništa. Ponašaj se kao da ti ništa nisam rekao. Naravno, i ovu ćeš mi uslugu platiti na uobičajeni način...

Lenoks se zakikotao.

– Vrlo dobro. Ko je ona ovoga puta?

– Ajlin Merč.

Tih zvižduk iznenađenja. Pod svojom maskom i Leslie podiže obrve. Nindi-ubici rasli su apetiti; nedavno izbrana najlepša devojka Kalifornije, Ajlin Merč, rasna plavuša izazovnog hoda, tek je činila svoje

prve holivudske korake.

– U tu curu uložena je gomila love – lagano reče Lenoks. – Ljudi koji su to učinili umeju da štite svoje investicije.

– Mafija?

– Tako se priča. Do nje nije nimalo lako doći, znaš.

– To stvar samo čini zanimljivijom. Želim plan njenog apartmana sa okolnim zgradama, sve podatke o tome kako je čuvaju, koliko ljudi i kako su naoružani.

– Ništa manje? Prokletstvo, ona dosta luta unaokolo; zar ti ne bi bilo lakše da je ščepaš negde gde...

– Ne. Video si njene najnovije aktove, snimljene u stanu. Želim da je imam na istom mestu, da za mene izvede ono što je izvela za fotografije...

Na svom mestu, Lesli s razumevanjem klimnu glavom. Naučeni da žive potpuno otuđeno od drugih, da se nikome ne poveravaju, naviknuti da izbegavaju uobičajene ljudske kontakte i uobičajene ljudske slabosti, ninde su svoje seksualne prohteve često iskazivali na izopačen način. Zahvaljujući Sumiko, on je takvu sudbinu izbegao, ali ovaj čovek sa druge strane zida očigledno je sve više gubio kontrolu nad sobom...

Ipak, podatak koji je čuo vredeo

je mnogo; ako mu se i ovoga puta ninda-ubica izvuče, znao je gde će moći ponovo da se sretne s njim!

Lenoks se tiho kikotao.

– Prokletstvo, znam ljude koji se spremaju da takode ulože nešto novca u karijeru Ajlin Merč; i sam to umalo nisam učinio. Kad bi znali da će njena karijera biti prekinuta ovako rano, oni...

Oštar, prodoran zvuk telefona. Kao da je i sama sprava najavljivala da ne donosi dobre vesti onome ko podigne slušalicu.

– Da? – javio se Lenoks. – Aha... Prokletstvo, kako se to moglo dogoditi? Čekaj, Mori, samo trenutak da nešto...

Mikrofon telefona morao je biti zatvoren šakom kada se Lenoks okrenuo nindi.

– Našli su dvojicu mrtvih čuvara. Ti si to učinio?

– Da. Imali su nesreću da mi se nađu na putu.

– Šta da im kažem, do đavola? Momci su prosto pobesneli!

– Ponašaj se normalno, Lenoks, kao da ne znaš ko ih je ubio. Ovde ga neće tražiti, zar ne?

Sa psovkom na usnama, Lenoks se vrati sagovorniku na drugoj strani linije.

– Mori! Pošalji najpre dvojicu da obezbede ulaz u moje odaje, a onda

sa ostalim počni da pretresaš zgradu. Koliko ima kako su Drejk i Menoti mrtvi? Pola sata, kažeš... Hmmm, tip možda više i nije ovde, proklet bio! U redu, u redu... a kada se ovo završi, malo ćemo porazgovarati o svoj onoj lovi koju isplju-nem svake sedmice za vašu tobožnju zaštitu, Mori!

Tresak spuštene slušalice. Lesli sa žaljenjem odvoji svoj minijturni prislušni uređaj od zida. Za koji trenutak ovamo će stići Lenoksovi telohranitelji. Ako želi da ščepa nindu-ubicu, ovo je prava prilika...

„Nemoj dopustiti da zlo nadvlada dobro koje nosiš u sebi...”

Može li se dogoditi da on ne pobeđi u obračunu koji se sprema? Da li zna dovoljno o protivniku pred kojeg će za koji trenutak stati?

„Znam više o njemu, nego što on zna o meni”, pomisli Lesli, hitrim korakom se primičući ulazu u prostoriju pored Lenoksove skrivene odaje. „To je dovoljna prednost... za početak borbe. Posle toga... videćemo...”

Haragei je upozoravao na opasnost, ali još uvek nedovoljno precizno, tako da je nagli blesak svetlosti koja je ispunila hodnik gotovo iznenadio nindu. Sem toga, dvojica ljudi pojavili su se u hodniku na strani suprotnoj od stepeništa, tamo gde

ih nije očekivao...

Oni su bili upozoreni na uljeza i veoma dobro su znali koliko je opasan. Otvorili su vatru iz svojih automatskih pušaka istog trenutka kada su uza zid hodnika opazili priliku odevenu u crno.

Reakcije ninde su munjevite i samo to ih spašava iz situacija sličnih ovoj. To i njihovo poznavanje osobina svakog oružja koje je ikada stvorila čovekova ruka.

Cev automatskog oružja, na primer, neosetno se pomera naviše posle svakog ispaljenog hica i samo najbolji strelci naučili su da koriguju taj nedostatak u konstrukciji automatskih pušaka. Rafal ispaljen u magnovenju više nego sugurno proći će visoko iznad čoveka koji za to zna i ima dovoljno dobre reflekse da se baci na tle...

Zasipan komadićima maltera i prašinom sa zida pogođenog dvostrukim rafalom, ninda je već uzvraćao udarac; prvi šuriken bio je tek na polovini svog leta kada je za njim poleteo sledeći. Šurikeni ninde-ubice; nije bilo vremena da ih zameni za svoje i tako ih sačuva za obračun sa njihovim vlasnikom.

Pogođen direktno u solarni plexus, bliži napadač se previ u pasu, ispuštajući naglo vazduh iz pluća. Drugi je reagovao izuzetno dobro;

upozoren pokretom nindine ruke, postavio je pušku poprečno ispred grudi i pokušao da zaustavi nevidljivi projektil.

Kao pljosnati kamen po površini okeana, čelična zvezda skliznu po metalu cevi i malo promeni pravac, zarivajući se jednim svojim vrhom u levo oko pogođenog. Nedovoljno duboko da bi prodrla do mozga; dovoljno duboko da ga na nekoliko trenutaka isključi iz borbe.

Ninda je već bio u Jugom skoku, neshvatljivo dugom za onoga ko ne poznaje stvarne mogućnosti ljudskog tela; u času kada se našao na najvišoj tački plitke parabole po kojoj se kretao, ninda obema rukama ščepa dršku katana i izvuče dugu oštricu iz kanije pričvršćene na leđima.

Vrh oružja blesnu na svetlosti, opisujući nešto više od četvrtine kruga. Takav udarac, kada mu se pridoda energija samog skoka ninde, ima užasnu snagu...

Čovek pogođen u pleksus, upravo je pokušao da se ispravi, stežući okrvavljenim šakama ranu iz koje je liptala krv; oštrica katana pade na desno rame uz sam vrat i kao kroz vodu prođe ukoso prema levom boku.

Groteskno se prelamajući, telo presečeno na dva nejednaka dela

sruči se na pod, razbacujući unao-kolo krupne kapi krvi. U jednom oku preostalog protivnika to izazva blesak užasa. On otvori usta na krik kojim je istovremeno trebalo da iskaže svoj strah i bol od rane.

Ponovo se dižući, vrh katane mu ne dopusti da krikne. Udarac je bio hitar kao ujed zmije otrovnice. Poprečnim pokretom sečivo odnese deo lobanje iznad otvorenih usta, prosipajući sivu moždanu masu po tepihu; okrvavljeni šuriken ispade iz prazne očne duplje i stiže do poda pre tela koje se još nekoliko trenutaka klatilo na ukočenim nogama.

Ostavljajući čeličnu zvezdu tamo gde je pala, ninda levom rukom ispod opasača izvuče vakizaši, oružje kraćeg sečiva.

Ninda-ubica nalazi se iza ovih vrata. Kada izađe pred njega, biće mu potrebno sve oružje i sve znanje kojim raspolaže...

On je bez sumnje upozoren rafalima u hodniku da je, sem njega, još neko upao u dobro čuvanu Lenoksovu tvrđavu. Neće izgubiti previše vremena pre nego što shvati da taj drugi uljez nije ništa manje vešt i opasan od njega.

Stepenište je tutnjalo pod nogama velike grupe ljudi. U svojoj vili Lenoks je držao čitavu malu armiju te-lohranitelja...

Ima gotovo petnaest sekundi pre nego što prvi stignu na sprat; dovoljno vremena da dospe do Lenoksa i njegovog tajanstvenog posetioca iz Japana.

Priljubljen uza zid, ninda vrhom katana odgurnu vrata koja su vodila do Lenoksovog skrovišta. Prostorija iza njih, još jedna spavaća soba, bila je mračna.

I prazna. Haragei i sva njegova čula govorili su da tu još uvek nema nikakve opasnosti.

Uskočivši unutra, Lesli bešumno zaključa vrata za sobom, kupujući sebi tako još nekoliko dragocenih sekundi. Bočni zid, levo od njega; tu negde mora se nalaziti skriveni mehanizam koji otvara vrata Lenoksove jazbine.

Prsti u crnim rukavicama klizili su metodično po površini zida; uz pomoć svetlosti zvezda koja je dopirala kroz prozor, pogledom je pretraživao ono što se na zidu i duž njega nalazilo: slike, toaletni stočić pred zidom, ormar za garderobu.

Ninda-ubica izgubio je gotovo pola časa pre nego što je pronašao mehanizam. Hoće li on biti bolje sreće?

Hoće li, pre svega, imati dovoljno vremena da uopšte traga za njim?

Koraci, prigušeni glasovi, mnogo glasnije psovke... Lenoksovi ljudi

već su bili u hodniku i neko od njih će svakog trenutka...

Jedna pesnica zadobova po vratima.

– Prijatelju, znamo da si tu! – reče neko grubim, arogantnim glasom. – Više voliš da izađeš bez oružja, sa podignutim rukama ili da te odatle isteramo ručnim bombama?

Krećući se bešumno, ninda pride vratima iza kojih je dopro preteći glas. Čutke je čekao, pogleda uperenog u zid koji se svakog trenutaka mogao otvoriti, propuštajući opasnost mnogo veću nego što su njihove smešne ručne bombe.

Haragei je tvrdio da sa te strane opasnost, za sada, ne preti, ali to nije značilo mnogo kada za protivnika ima nindu. Već sledeći delić sekunde može iz osnova izmeniti situaciju i doneti početak napada koji će mu ugroziti život...

– Prijatelju – nastavi glas iz hodnika – imaš pet sekundi da se predomisliš. I misli brzo... jer ću i ja brzo da brojim! Jedan...

Pogleda i dalje uperenog u bočni zid, ninda je osluškivao. Samo napeto disanje u hodniku; ti ljudi tako odista su se spremali da napad-

nu na prvi znak svog vođe...

– Dva!

Komešanje, prenošenje težine sa noge na nogu; oni će zavitlati svoje bombe u času kada jedan od njih naglo otvori vrata...

– Tri!

Jedva čujni šum izvlačenja tanke rascepke koja osigurava taj tip ručnih bombi. Ne skidajući pogled sa zida, ninda u sebi nabroja četiri takva šuma...

– Četiri sekunde!

Duboko je udahnuo, naglo se okrenuvši vratima. Leva ruka poletela je prema bravi, desna je načinila kratak pokret, kao da se nešto baca ka vratima.

– P...

Brzinom munje, ninda odškrinu vrata levom rukom, samo koliko da kroz njih u hodnik proleti sićušna kuglica ispunjena smesom magnezijuma. Odskočivši u stranu, dalje i od vrata i od bočnog zida, on isuka svoj mač.

Čak i kroz sasvim uski otvor između vrata i dovratka doprlo je toliko svetlosti da je morao na trenutak sklopiti oči kako bi ih zaštitio.

Ljudima u hodniku moralo se učiniti kao da je neko naglo upalio džinovski beli reflektor na nekoliko palaca pred njihovim očima. Vrisnuli su sva petorica u isti mah, prekas-

no podižući ruke da zaštite osetljive mrežnjače.

Daleko od vrata, ninda je čekao. Jedna, bar jedna od iznenada raširenih šaka oslobodiće stisnutu kašiku aktivirane bombe, a onda...

Da!

Prva eksplozija odjeknula je potmulo, pokazujući da je bomba aktivirana u uskom prostoru između nečijeg tela i zida, ali su se zato detonacije ostale tri slile gotovo u jednu. Zidove hodnika i vrata zasu čitava kiša čeličnih delića košuljice, noseći sa sobom i nešto meko i vlažno, nešto što je podsećalo na tihi šapat kiše po suvoj zemlji.

Potpuno nepokretan, ninda je čekao, zureći u zid ispred sebe, sada osvetljen prugama svetlosti koja je iz hodnika prodirala kroz vrata izrešetana gelerima.

U hodniku, neko se javi užasnutim glasom čoveka koji je iznenada shvatio da umire, strahovito osakaćen. Krik nije trajao dugo, naglo se gubeći u vlažnom krkljanju krvi koja je ispunjavala grlo i dušnik...

Još nekoliko sekundi, a onda se Lesli pomeri sa mesta. Ninda-ubica neće izaći, čak ni sada, posle četvorostruke eksplozije koja je objavila kraj grupe Lenoksovih telohtranite-lja. Ukoliko ih još ima u zgradi, a ne može ih biti više od dvojice ili troji-

ce, preostali će biti mnogo oprezniji dok budu pretraživali hodnike i mračne odaje vile...

Ali ninda-ubica neće izaći. On suviše dobro zna u kolikoj će prednosti biti kada njegov protivnik nahrupi kroz tajni prolaz. Imao je i previše vremena da odabere najpovoljniji položaj, da prouči svaki detalj budućeg poprišta i uoči sve ono što bi mu moglo koristiti u obračunu.

Tih kao senka, Lesli preseče zrake svetlosti i pride zidu, ponovo ga dodirujući prstima. Ako osluškuje, njegov protivnik čuće taj šum na drugoj strani zida i shvatiti da se obračun bliži...

Slika. Svetionik na hridini oko koje buči uzburkani okean. Čak i u polutami nešto na toj slici privlačilo je pažnju ninde.

Da, sloj boje koji prikazuje sam vrh vitke građevine, mnogo deblji nego bilo gde na slici. Greška umetnika. Ili...?

Lesli odmeri pogledom rastojanje od ivice zida. Ako se skriveni mehanizam aktivira tu, onda bi se otvor u zidu morao pojaviti upravo pred njim.

Još jednom je duboko udahnuo kako bi krv obogatio kiseonikom potrebnim za napore koji ga očekuju. Vrh katana bez oklevanja dotače

zadebljano mesto na platnu.

Metalno „klik”, već poznato, poznat zvuk kotrljanja čeličnih točkića po šinama, upravo kao maločas. Otvor u zidu postojao je sve širi, ali to nije pomoglo da se uoče detalji Lenoksove tajne prostorije.

Tama u njenoj unutrašnjosti bila je previše gusta. Svetlost u odaji u kojoj se Lesli nalazio bila je dovoljna samo da otkrije početak jeftinog tepiha koji je dugo služio na nekom drugom mestu pre nego što se našao u Lenoksovoj jazbini.

Ali haragei je ćutao. I nikakav šum nije dopirao iz mračne prostorije, čak ni šum ljudskog disanja koje bi moralo odati bar Lenoksa, ako ne i njegovog prijatelja iz Japana...

„Drugi izlaz”, pomisli Lesli. „Lenoks je previše lukav lisac da ne bi sebi ostavio još jedna vrata za slučaj opasnosti...”

Napolju, u hodniku, koraci dvojice ljudi koji su se približavali jasno su odavali njihov strah i nesigurnost. Čak i za iskusne profesionalce događaji su se odvijali prebrzo i na neočekivan način; neko je upao u dobro čuvanu vilu i počeo da seje smrt oko sebe, a oni nisu bili raspoloženi da izlože svoju kožu prevelikoj opasnosti za ljubav Lenoksovih dolara...

Naročito ako je Lenoks već

mrtav, što se svakako i moglo očekivati.

Prekidač na betonskom zidu bio je nadohvat ruke i ninda ga pritisnu, dopuštajući da neveliku prostoriju preplavi svetlost.

Goli zidovi, pisači sto, fotelja, telefon. Čelična kasa u uglu, njena vrata tek pritivorena. Nije morao ni da gleda da bi znao kako je Lenoks već uspeo da ukloni sva kompromitujuća dokumenta.

Kuda su izašli on i ninda? Neka druga tajna vrata? Ili...

On hitrim korakom pride kasi i odgurnu njena vrata. Gotovo prazna kako je i očekivao; ono malo razbacanih hartija svakako mu neće mnogo reći, ali ih on ipak zgužva pod svoj opasač kako bi ih kasnije na miru razgledao.

Na zadnjem zidu kase uređaj sa malom polugom koja je prosto izazivala da je pokrene. To je morao biti mehanizam drugog tajnog prolaza.

Ne. Svetlost se zloslutno presijavala na glatkom čeliku poluge. Zbog nečeg mu se činilo da odsjaj ima boju krvi...

Ili to možda samo haragei na svoj suptilni način govori kako mehanizam tajnog prolaza u sebi ima i nekih nepoznatih opasnosti?

Slegnuvši ramenima, ninda se

vrati na sredinu prostorije i tu stade ruku skrštenih na grudima. Nema potrebe da sam proverava ne radi li se o zamci. U blizini su dva čoveka koji će mu bez sumnje rado učiniti tu sitnu uslugu...

Neko je odgurnuo vrata susedne prostorije, propuštajući mlaz svetlosti. Senke dva čoveka oklevajući zaigraše po tepihu posutom komadićima drveta.

— Ovamo! — reče ninda mirno. — Ja sam ovde.

Prigušen usklik iznenađenja, zastar šapat.

— Ko je to? — glas koji nije zvučao naročito sigurno. — Ko si ti?

— To nije bitno. Želim da govorim sa vama.

— Ako je to neki trik, ortak, ja ću...

Izvirili su oprezno kroz tajna vrata, zaklonjeni cevima svojih pušaka. Leslie je i dalje mirno stajao; takav stav pomoći će da kod njih dvojice radoznalost nadvlada strah, a posle toga stvar je potpuno u njegovim rukama.

Prokletstvo! — prostenja onaj koji je bio bliži Leslieju. — Vidi ti ovo, Džoj... Ti tamo, proklet bio! Ruke uvis!

Smešeći se pod maskom, Leslie lagano podiže ruke. Ušli su oprezno se osvrćući, sa puškama uperenim

tačno u sredinu tela u crnom kostimu. Dvojica tipova grubih, neobrijanih lica u na brzinu navučenoj odeći, bosih nogu.

- U redu, ortak! - reče tip hladnih plavih očiju koji je govorio i maločas. Ne skidajući pogleda sa ninde, on levim rukavom košulje obriše znoj sa čela. - Ko si i šta tražiš ovde? I kako si uopšte ušao ovamo?

- Ko sam, to nije važno. Ja takođe radim za Lenoksa. Neko je upao u vilu i počeo da ubija, pa je šef odlučio da zбриše, ostavljajući mene da štitim odstupnicu.

- Radiš za Lenoksa, a? U tom klovnovskom kostimu? Ne budi šašav, ortak. Hajde, skini tu kapuljaču, hoću da ti vidim lice!

Slegnuvši ramenima, Leslie skide kapuljaču i pažljivo je zavuče pod opasač. Nije važno što će ta dvojica doznati kako izgleda pravo lice jednog ninde; biće mrtvi mnogo pre nego što dođu u situaciju da to saopšte nekom drugom...

Plavokosi je proučavao njegovo lice, zamišljeno oblizujući usne.

- Nikad te nisam video! - zaključio na kraju. - Kako ono reče da se zoveš?

- Eldridž. Leslie Eldridž.

- Hmm... Kažeš da je Lenoks izašao, a? Kuda, do đavola? Jedini put

je kroz hodnik kojim smo mi došli, a siguran sam da tuda nije prošao!

- Postoji još jedan izlaz.

- Kako da ne - isceri se onaj drugi, Džoj. - Kroz prozor spavaće sobe iza mene, je li? Samo što je đavolski daleko od površine okeana, a, Kruger?

- Zaveži, Džoj! - obrecnu se plavokosi Kruger. Njegov pogled lagano je istraživao gole zidove. - Pokaži mi taj drugi izlaz, Eldridž.

- Otvara ga poluga ugrađena u zadnji zid kase. Možeš i sam da proveriš, Kruger.

- Džoj!

Slegnuvši ramenima, drugi čovek pride kasi, ne skidajući pogled sa ninde. Ne ispuštajući pušku, on levom rukom pokrete polugu.

Rafal je bio kratak, ali odjek pucnjave u deliću sekunde ispuni neveliku prostoriju betonskih zidova.

Pogođen visoko u trbuh, Džoj odlete nekoliko stopa unazad, ispuštajući oružje. Pod njegovom košuljom podigoše se mali vodoskoci od krvi i komadića kože, najbolji dokaz šta mogu da učine meci iz automatskog oružja velikog kalibra koje je neko vešto montirao u zadnji deo kase i povezao sa uređajem za pokretanje tajnih vrata kako bi zaštitio Lenoksovu odstupnicu.

Niko, pa čak ni najiskusniji pro-

fesionalni ubica, ne može ostati miran kada odjekne rafal. Kruger je samo na trenutak skrenuo pogled prema Džoju, ali je to za nindu bilo više nego dovoljno.

Tri ili četiri koraka, koliko ga je delilo od drugog čoveka, prešao je u stotom deliću sekunde, brzinom sprintera koji završava trku na sto jardi. Krugrove zenice upravo su se ponovo okrenule prema njemu kada je zadao prvi udarac.

Prvi i poslednji, jer sledeći nije bio potreban. Unoseći u udarac svu energiju naglog pokreta i skoka, desna pesnica ninde zdrobi čeonu kost kao ljusku jajeta, zabacujući smrskanu glavu daleko unazad. Izbačeno iz ravnoteže, mrtvo telo se stropošta tačno na mesto koje su samo trenutak ranije dotakla Džojeva leđa.

Mirnim pokretom ninda navuče svoju kapuljaču. Razloga za žurbu više nije bilo; odnekud sa puta dopirala je buka snažnog automobilskog motora koji je govorila da se vozaču jako, jako žuri...

Lenoks je umakao, svakako odvođeci i nindu iz Japana; obračun na život i smrt još jednom je bio odložen...

*

*

*

– Ne, mister Lenoks, to ne ide...

Glas glumca po imenu Moriva Vada bio je tih, ali pun odlučnosti ispod crne svilene kapuljače već natopljene znojem. Instinktivno, članovi ekipe zastali su da bolje čuju kako će se odvijati neuobičajeni dijalog između scenariste i jednog od glumaca.

U svojoj širokoj stolici režiser Lidel se meškoltio sa srditim izrazom na licu. Jedna od devojaka u blizini pohita da u nemarno pruženu ruku gurne čašu sve do tada hladenu u priručnom frižideru; čitava ekipa dobro je znala šta znači taj izraz na Lidelovom licu...

Lenoksove tanke usne raširiše se u neprijatan osmeh.

– A zbog čega mislite da to ne ide, mister Vada? – upita on sa onom nadmoćnom ljubaznošću koja obično iritira sagovornika. Vadino lice, međutim, bilo je mirno kada je svukao kapuljaču s glave.

– To što ste vi zamislili u scenariju, mister Lenoks – odvrati on – ni jedan Japanac koji drži do sebe ne bi učinio. Kompromis je čedo zapadne kulture i filozofije; moji sunarodnici uvek su radije umirali nego da priznaju kako je ono što čine pogrešno... Čovek koga u filmu treba da ubijem nikada ne bi zamolio za milost. Borio bi se dok ima snage, a onda mirno prihvatio smrt.

– Lidel? – Lenoksov glas zvučao je umorno.

– A? Šta? Ne znam, do đavola! Otkud da znam, ti pišeš prokleti scenario, Lenoks!

– U redu – Lenoks sleže ramenima. – Vidi može li danas da se radi neka druga scena, Lidel. O ovoj još moram da razmislim.

Okrenuo se i nestao u polutami studija hitrim korakom, mnogo pre nego što je zapanjeni režiser uspeo da kroz širom otvorena usta protisne krik protesta.

– Neka sam proklet – zaurla on – ako sada na brzinu počnem da pripremam drugu scenu, Lenoks, jesi li čuo? Gotovo za danas, ljudi... razilazite se, sutra počinjemo u isto vreme! Hajde, nosite mi se sa očiju!

U prolazu prema garderobi Vada na trenutak zastade pored Sumiko.

– Požuri – reče on jedva pokrećući usne – Lenoks će možda sada poći na konsultacije sa svojim tajanstvenim prijateljem. Moramo ga pratiti!

Ona se osmehnu i odmahnu glavom.

– Biće praćen. Neko drugi ga drži na oku. Možeš se odmoriti, Moriva...

Japanac joj uzvрати osmeh i izgubi se u pravcu garderobe. Čak ni njegovo oštro oko nije zapazilo kada je

devojka prošaputala nekoliko reči u minijaturni odašiljač skriven u medaljonu okačenom o vratu.

Izvan studija, na parkingu prekrivenom čitavom šumom automobila, Tabasko Pit ponovi upozorenje devojke u mikorofon radio-telefona ugrađen u kamionet sa oznakama poznate robne kuće.

– U redu, Pite! – začu se Lesliejev glas iz zvučnika. – Ja sam spreman da ga preuzmem kad budeš mislio da tvoja pratnja postaje upadljiva. Javi mi čim kreneš, kako bih znao u kojem pravcu idete.

– Jasno – isceri se plavokosi. – Je li, kako je tamo kod tebe?

– Dosadno.

– Dosadno? Dok motriš stan Ajlin Merč, čoveče!

– Baš tako. Dama se ne pojavljuje na terasi, niti na bazenu, a moj dvogled još uvek ne uspeva da prođe kroz spuštene zavese, Pite.

– Onda je bolje što si ti uzeo da motriš na nju – nasmeja se Tabasko. – Evo Lenoksa, izleće na kapiju studija kao da ga svi đavoli gone. Sivi „jaguar”, onaj kojim je i došao u studio.

– Hoćeš li moći da ga slediš, Pite? Tabasko sa uživanjem oslušnu zvuk snažnog motora pod haubom kamioneta.

– Ne brini za to, ortak. Lenoks mi

može umaći samo ako se njegova krtinja pretvori u helikopter i odleti mi ispred nosa. Krećemo; ide na sever za sada, kao da se sprema da izađe na auto-put za Bejkersfild.

Sledećih tridesetak minuta Pit je sledio upadljiva Lenoksova kola, nastojeći da sve vreme bude zaklonjen drugim vozilima. Lenoks će biti oprezan, svakako, ali kamionet sa oznakama robne kuće bio je tako čest prizor na širem području Los Anđelesa da je postajao praktično nevidljiv, kao i sve stvari na koje smo navikli.

- Prošli smo Berbank - reče on nešto kasnije, tražeći u ogledalu poznatu siluetu Lesliejevog „pontijaka”. - Oдавde prema Mohavu nema mnogo saobraćaja; mogli bismo da se zamenimo, a?

- U redu - dopre Lesliejev glas iz zvučnika - Možeš da se vratiš onda, Pite...

- Šta?!

Duga crna kola prohujaše pored kamioneta i Leslie mu mahnu rukom kroz otvoreni prozor.

- Nema potrebe da idemo obojica - čulo se iz zvučnika - jer Lenoks sigurno ne ide suviše daleko. Vрати se u grad i čuvaj Ajlin, Pite!

- To je već nešto drugo! - zaurla Tabasko u svoj mikrofon. - Kladm se da će sada izaći da se okupa u

bazenu! Potpuno naga, čuješ li me!

- Čujem. Srećan lov, Pite!

- I tebi - promrmlja Tabasko isključujući radio-telefon. - Sam bog zna da će ti sreća biti potrebna, ako Lenoks odista ide kod svog prijatelja ninde...

Već nekoliko milja ispred njega, Leslie je sa lakoćom održavao rastojanje iza „jaguara”. Praćenje na otvorenom putu daleko je lakše nego po gradskim ulicama gde nekoliko sekundi zakašnjenja pred semaforom može značiti dva ili tri minuta prednosti za vozača u drugim kolima. Ovde, gotovo na samom obodu pustinje Mohav, naselja su bila retka i sa auto-puta se moglo sići tek na svakih nekoliko milja.

Sem ako Lenoks ne odluči da skrene sa puta na suvo tle po kojem je vetar crvenkastom prašinom zasipao retke kaktuse...

Levo od puta u nebo se uzdizao Maunt Pinos čiji su se obronci pretaпali u ravno tle nekih četiri ili pet milja daleko od prašnjavog kolovoza. Leslie je poznavao to mesto; uskoro će se put sasvim primaći spletu uskih vododerina među stenama koje bi mogle poslužiti kao skrovište čitavoj armiji.

„Zbog čega li se ne krije u gradu?”, zapita se Leslie, motreći „jaguar” ispred sebe. „Da li je to zato

što ga još uvek ne poznaje dovoljno i ne oseća se sigurnim u njemu?"

Uobičajene mane skrovišta odabranog u bezvodnim klancima Maunt Pinosa obeshrabrile bi svakog sem ninde. Ili možda nekog od Indijanaca koji su tu živeli pre velike potere za zlatom u Kaliforniji, 1849. Za čoveka naviknutog da živi u potpunom skladu sa prirodom, a bez toga niko ne može postati čak ni kandidat za nindu, ovaj pusti prede bio je gotovo idealan za skrivanje. Za skrivanje i...

Lesli se smireno osmehnu, prateći pogledom sivu tačku na putu ispred sebe. Idealno mesto za skrivanje i postavljanje zamke neugodnom pratiocu!

Da, njegov protivnik iz Japana reagovao je logično poput elektronske računске mašine. Posle krvoprolića u Lenoksovoj vili (o kojem, uzgred, javnost još uvek nije ništa doznala), ninda-ubica **morao** je shvatiti da mu je na tragu opasan suparnik. Svi drugi njegovi planovi, pa i ono što je zamislio sa Ajlin Merč, moralo se odložiti za kasnije.

Lenoks je, svesno ili ne, poslužio Japancu kao mamac. Za koji minut on će skrenuti sa puta i povesti svog pratioca u izukršane klance u podnožju Maunt Pinosa. Onaj koji tamo čeka bez sumnje je pripremio

savršenu zamku.

„Savršena je samo ona zamka koja se ne može videti, čuti, opipati ili zamisliti“, govorio je Tanaka. „Mnoge zamke nisu uhvatile svoju lovinu upravo zato što je lovac bio uveren da su one savršene...”

U redu. Šta sada?

Još sat i po do zalaska sunca. Borba će biti okončana mnogo pre noći, isključujući mogućnost da se neopaženo prišunja skrovištu ninde.

Siva tačka na putu poće da raste. Lenoks je zbog nečega smanjivao brzinu.

Lesli hladnokrvno pređe na levu stranu puta kako bi imao bolji pregled. Između njega i „jaguara“ nalazilo se svega nekoliko teških kamiona koji su mu sve do sada služili kao zaklon.

Oblak prašine na levoj strani puta. Lenoks je sišao sa asfaltne trake i povezao se jedva vidljivom stazom koja je vodila prema planini.

Niski „jaguar“ nije bio posebno pogodan za takvo tle. Lenoks će uskoro morati da produži pešice.

Ne mareći za oblak prašine koji je ostajao za „pontijakom“, Lesli takođe siđe sa puta, vozeći paralelno sa Lenoksom. Tle je bilo tvrdo, a retke prepreke nisu naročito usporavale vožnju, tako da je deo pažnje mogao preneti i na stene ispred se-

be.

Milovao ih je pogledom, ponirao u senke koje je sunce nisko na horizontu ostavljalo na grubom licu planine, pokušavao da zamisli kojim se sve putevima prolećne vode survavaju niz strminu, stavljao se u položaj čoveka koji iz jedne od takvih pukotina u kamenu sada oštrim okom posmatra dva oblaka prašine pod sobom.

O čemu sada misli njegov nepoznati protivnik? Da li ba, naslućuje da će se pred njim uskoro naći takođe jedan ninda?

Lenoksov „jaguar” sada je išao još sporije, krivudajući između kaktusa. Još koji minut i on će se utopiti u senci koju vrh Maunt Pinosa baca na pustinju.

Smešeći se, Leslie naglo dodade gas i „pontijak” poskoči na neravnom tlu. Posle ovakve vožnje kola mogu samo u staro gvožđe, ali to sada više nije bilo bitno. Potrebno je da Lenoksa uhvati panika, potrebno je da u strahu učini neki potez koji će možda otkriti zamku njegovog prijatelja iz Japana.

„Jaguara” nestade iza ogromne stene koju je neki potres pre mnogo hiljada godina sručio u pustinju, da bi posle toga vetar oko nje stvorio brdašce od crvenkastog peska učvršćeno dugim i žilavim korenjem

pustinjske vegetacije.

Lesli okrete volan ulevo. Sada je bio sasvim sguaran da ga vododerina koju je proučavao već nekoliko minuta može odvesti do mesta koje dominira nad brežuljkom od peska.

Snažna mašina hrabro se borila sa uzbrdicom iako su bokovi sve češće kačili kamenite ivice. Dva ili tri puta začu se snažan udarac odozdo, ali je „pontijak” napredovao, ne smanjujući brzinu.

„On bez sumnje očekuje da ću stići Lenoksovim tragom”, mislio je Leslie, pažljivo osmatrajući okolinu. „Nekoliko minuta, za koliko ću doći ranije nego što misli, mogu predstavljati veliku razliku...”

Još samo pedesetak jardi i on će biti na cilju. Već duboko ispod njega slegao se oblak prašine na mestu gde je Lenoks zaustavio svoja kola.

Zahvativši levim prednjim točkom veliki kamen, „pontijak” se zamalo ne izvrtne na bok, ali je čovek za njegovim volanom znao svoj posao. Obuzdavajući masu čelika, on se vrati na ravnije tle i ugasi motor.

Kompletna oprema ninde nalazila se u vreći ispred sedišta, ali mu ovoga puta kostim neće biti neophodan. Izvlačeći iz vreće samo svoj katana u koricama, on iskoči iz kola, ostavljajući otvorena vrata.

Tišina. Samo šum vetra među ste-

nama, pesak koji sipi u duboko urezanim tragovima točkova, pucketa-nje zagrejanog metala koji se lagano hladi...

Nigde pokreta. Kao da su se i životinje koje nastanjuju stenovite obronke povukle u svoje jazbine zapašene bukom snažnih motora na koju nisu navikle...

Jedan motor ponovo proradi u podnožju brežuljka. Osmatrajući okolinu, Lesli se provuče između stena i oprezno proviri na drugu stranu.

Mali otvoreni džip veselo je poskakivao po tragu koji su ostavili točkovi „jaguara“. Za njegovim volanom bio je Lenoks.

Ni njegov „jaguar“ nije mogao dalje, ali se ninda pobrinuo da obezbedi odstupnicu svom savezniku.

I dobrodošlicu njegovom pratio-cu...

„Jaguar“ je stajao tako da pokazuje na peščanu površinu koju je neko strpljivo poravnao. Na crvenkastoj pozadini jasno su se videli tamni obrisi japanskih slova koja su Lesliju konačno odala ime njegovog protivnika.

– Nobutake – reče on tiho. – Hvala na upozorenju, Nobutake...

Znao je da obračun koji će za koji trenutak početi neće biti običan. Japanska slova bila su načinjena od

mrtvih tela zvečarki...

*
* *

A onda je ugledao Nobutakea. Samo na trenutak, ali je i to bilo sasvim dovoljno da uoči hitrinu njegovih pokreta nošenih energijom nerasazmerno velikom za to onisko, čvrsto i gotovo nago telo.

Japanac je skliznuo između dveju stena kao zmija i izgubio se Lesliju iz vida. Koža mu je sijala, svakako namazana uljem; oko uskih bokova imao je samo krpu crvenkaste boje peska.

I u ruci mač.

Osvrnuo se oko sebe. Proći će nekoliko minuta pre nego što Nobutake stigne do mesta koje bi mu omogućilo da napadne.

– Nobutake – reče on glasno, pri-slanjajući usne na stenu zagrejanu suncem kako protivnik ne bi mogao lako odrediti iz kojeg smera dopire njegov glas. – Nobutake, želim da govorim s tobom...

Govorio je engleski, nadajući se da i time odloži trenutak kada će Nobutake shvatiti da je pred njim drugi ninda.

Odgovora nije blo. Čak je i pesak prestao da šušti u uskim pukotinama...

Na vrhovima prstiju on oprezno promeni položaj, tražeći skrovište među bodljikavim rukama saguaro kaktusa oslonjenog o stenu. Tvrde bodlje na nekoliko mesta zarezaše odeću i kožu, ali se bol mogao i morao podneti. Nobutake će biti uveren da tim putem čovek ne može proći...

Sada haragei. Ninda-ubica bio je u blizini!

Lesli prsloni uho na kamen, ali uzalud. Kao i svaki ninda i Nobutake se kretao potpuno bešumno, izbegavajući sva mesta koja bi ga mogla odati.

Tamo je, reče haragei. Među stenama koje će ga dovesti na samo desetak jardi od tvog skrovišta...

Lesli okrete šurikene među prstima svojih ruku, podižući ih nad glavu tako da budu skrivene stablom kaktusa. Za običnog protivnika bio bi dovoljan samo jedan; ovoga puta možda neće pomoći ni dva.

Nešto zviznu kroz vazduh i kaktus zastenja od iznenadnog udarca koji pogodi samo sredinu stabla. Bodlje dotakoše Lesliejevu kožu, ali on ostade potpuno nepomičan, dopuštajući samo svojim usnama da se razvuku u prezriv osmeh.

Nobutake ga nije mogao videti. Pogodak šurikenom u kaktus bio je upućen naslepo, u nadi da će se on

odati neopreznim pokretom.

Sa ovog rastojanja nijedan ninda ne bi mogao toliko promašiti da se njegov šuriken zarije u sredinu stabla, umesto u kožu protivnika koji se skriva iza kaktusa...

Da...

Sjajna čelična zvezda još jednom blesnu u vazduhu, ovoga puta odskakući od stene da bi se odbila u unutrašnjost pukotine koja bi takođe mogla poslužiti kao skrovište. Metodično, korak po korak, Nobutake je ispitivao moguće zaklone u ovom delu planine.

„Siguran je u sebe” pomisli Lesli. „Inače ne bi ovako trošio svoje šurikene...”

Jedna šaka sa dugim, vitkim prstima izroni iza stene, pipajući po glatkoj površini. Prsti se zavukoše u usku pukotinu, tražeći oslonac za telo koje će se svakog trenutka pojaviti iz zaklona.

Lesli je čekao. Hitac kojim bi mogao odseći dva ili tri prsta sa Nobutakeove šake ne predstavlja značajnu prednost u ovom trenutku. Pogodak u vrat ili oko, međutim, mogao bi veoma brzo odlučiti borbu.

Brzinom zvečarke glava Japanca pomoli se iza stene i ponovo nestade. Upozoren harageijem, Nobutake je ponovo bio u zaklonu u trenutku kada je Lesliejev šuriken prohu-

jao nad njim, gotovo okrznuvši zaobljeni vrh kamena.

Zadržavši drugi šuriken među prstima, Lesli zgrči mišiće nogu i oni ga, kao čelične opruge, izdigoše uvis, duž kamenog lica stene. Bodlje kaktusa ostaviše duge krvave tragove po trbuhu i butinama, ali je leva ruka već zarila vrh šurikena u jedva vidljivu pukotinu nad Lesliejevom glavom.

Još jedan trijumf uvežbanog ljudskog organizma; gibak poput cirkuskog akrobate, Lesli izvuče čitavo svoje telo naviše samo uz pomoć mišića leve ruke, oslanjajući se u tački koju su činili njeni prsti stisnuti oko male čelične zvezde zarivene u pukotinu. Sada je bio nad vrhom kaktusa i dobio dovoljno prostora za zamah; desna ruka odbi ga od zida u vazduh i on načini zgrčeni salto nad stenom.

Skliznuo je na njenu drugu stranu u pravi čas; kamen pod njim zatrese se od eksplozije jedne od minijature bombi, ne većih od dečjeg klike-ra, kakve je i sam nosio pod svojim opasačem.

Suviše dobro je poznao način borenja nindi da bi zavesu od žućkastog dima, koja je na trenutak nakrilila stenu, iskoristio da promeni položaj. Kao da potvrđuje njegovu odluku, još jedan šuriken prozviđa

kroz dim na mestu gde bi se našle njegove grudi da je pokušao da se uspravi.

Umesto šurikena, prsti njegove desne ruke sada su stezali tri eksplozivne kuglice. Bacio ih je naslepo kroz dim, menjajući instinktivno raspored koji je diktirala obuka nindi. Umesto da kuglice padnu u uskom krugu oko protivnika, on je sve tri bacio u visokom luku preko njegovog zaklona, nadajući se da će udariti talas bar na trenutak prikovati nindu za stenu iza koje se krio.

Prva eksplozija, druga, treća...

Udarni talas, upravo kako je i planirao, stigao je do njega u času kada se našao na najvišoj tački skoka koji ga je podigao visoko nad stenu. Još jedan salto, zgrčenih nogu i ruku, kako bi pružio što manji otpor ustalasanom vazduhu.

Vihor eksplozije ga je kao loptu bacio u usku pukotinu između dveju stena, ali je to bilo mesto koje je i tražio. Opruživši ruke, on uspori pad u usek dubok dobrih dvanaest jardi. Čim mu noge dotakoše kamenito tlo, on se ponovo odbaci u stranu, padajući na levi bok.

Katana mu je bio u podignutoj i ispruženoj desnoj ruci, sa vrhom uperenim naviše.

Nobutake će krenuti za njim. Smelim skokom koji bi trebalo da...

trebalo da...

DA!

Naga prilika ocrta se na nebu, ko-
si zraci zalazećeg sunca blesnuše na
dugom sečivu katana, dajući mu već
unapred boju krvi. Telo ninde-ubice
bilo je već u nesavladivom zahvatu
sile gravitacije kada je shvatio da će
pasti pravo na Lesliejev mač.

Svako drugi bi kriknuo, divljim
rezniranim krikom čoveka koji
zna da mu sledeći trenutak donosi
neizbežnu smrt. Nobutake je, među-
tim, bio ninda, jedno od onih bića
koje ima više životâ nego mačka...
Reagovao je odista munjevito, na
čast školi koja je od njega stvorila
nindu. Sečivo katana blesnu kada se
plemenita oštrica zari u kamen, iz-
državajući s lakoćom naprezanje ko-
je bi slomilo rad savremenih kovač-
nica.

Kao Leslie nekoliko trenutaka ra-
nije sa šurikenom, i on je sebi sada
stvorio tačku oslonca. Sve ostalo bi-
lo je samo stvar tehnike.

Izvijajući svoje nago telo, Nobu-
take za dlaku izbeže oštricu Leslieje-
vog mača i pade na noge nekoliko
stopa dalje, ostavljajući katana da
drhti u pukotini nad njegovom gla-
vom.

Sreća je uvek na strani hrabrih i
veštih. Leslie to shvati kada pokuša
sa horizontalnim udarcem mača, je-

dinim koji još uvek može dosegnuti
telo protivnika, već izdignuto na
vrhovima nožnih prstiju.

Pukotina je bila preuska i Leslie
zadrža mač pre nego što je dotakao
goli kamen. Podigao je levu ruku sa
šurikenom, ali je skok drugog ninde
bio đavolski, đavolski brz. Kriknuo
je prodorno, ali je to bio krik izazi-
vanja, ne bola, dok je nestajao nad
ivicom stene noseći Lesliejev šuriken
u mišiću svoje butine.

Oslanjajući se samo vrhovima
prstiju leve ruke o stenu, Leslie skoči
naniže, dalje od mesta na koje sle-
deće sekunde može pasti nova ek-
splozivna kuglica. Zaklonjen iza ste-
ne, on je čekao da Nobutake pono-
vo napadne.

Sve to odigralo se onom neshvat-
ljivom brzinom koja ninde i čini ta-
ko užasnim protivnicima u borbi.
Nobutakeov katana još uvek je
drhtao u pukotini, svedočeći da je
od njegovog malopredašnjeg skoka
protekao svega sekund ili dva...

Eksplozija nije stizala. Skloplje-
nih očiju, Leslie prepusti haragciju
da ga prvi upozori na novi napad.

Kao i za njegov maločas, ni za
Nobutakeov glas nije se moglo od-
rediti odakle dopire kada je progo-
vorio.

Na japanskom...

– Moraš mi oprostiti, suparniče –

počeo je visokoparnim jezikom koji se vekovima upotrebljavao na dvorovima feudalaca – što sam u borbu ušao potcenjujući tvoju veštinu. Molim te da mi oprostiš i obećavam da takvu grešku više neću ponoviti.

Lesli se osmenu za sebe. Dimna zavesa bila je prastari izum nindži. Nobutake nije bio ni prvi ni poslednji koji je umeo da stvori dimnu zavesu i od ljubaznih i laskavih reči...

– Reci mi svoje poštovano ime – produži Nobutake mirnim glasom, kao da njih dvojica ragovala ne gde uz tihi, miroljubivi žubor potoka koji teče kroz divni japanski park sa rascvetalim drvećem – i ime škole koja je uspela da stvori nindžu od jednog čoveka sa Zapada.

Otvorivši oči, Lesli počeo lagano da se pomera duž stenovitog zida. Nobutake je grešio; što više govori, to su veći izgledi da protivnik odredi njegov položaj.

Jedan kamen pade na mesto gde se nekoliko trenutaka ranije nalazio. Kao i šuriken maločas, i on je služio samo kao probni balon, da dekoncentriše protivnika i izazove njegovu reakciju.

Lesli odluči da prekine tišinu.

– Postao si dete, Nobutake – reče glasno. – Igraš se sa kamenčićima. Gde je tvoj katana? I gde si ti? Zar ne smeš da staneš pred mene i po-

gledaš me u oči?

Podrugljiv smeh, a onda...

Ono što je Lesli očekivao nešto ranije dogodilo se sada; Nobutake je zavrtio visoko u vazduh čitavu pregršt eksplozivnih kuglica. Lesli je znao koliko je vremena i strpljenja potrebno da se izradi samo jedna od njih; ovim svojim potezom Nobutake je bacao u vetar svoju višemesečnu zalihu eksploziva.

I to bez efekta. Kada se tutnjava eksplozije stišala, ostavljajući samo odjeke među stenama i šum kotrljanja uznemirenog šljunka po kamenju, Lesli je ostao nepovređen. Zakon verovatnoće jednostavno nije bio na strani njegovog protivnika.

Ili možda..?

Provirio je oprezno i hitro, tražeći pogledom mesto sa kojeg su kuglice doletele. Bilo je prazno.

Kao i mesto u steni u koju je samo nešto ranije bio zariven Nobutakeov katana...

*

*

*

– Bila sam se uplašila za tebe – reče Sumiko tiho. – Neprestano osećam njegovo prisustvo, vidim onaj njegov odvratni ožiljak u snu, čini mi se da u nosnicama osećam miris krvi koju on tako pohlepno liže...

Leslijev pogled neupadljivo skliznu po studiju koji se pripremao za početak novog radnog dana. Da, i on je osećao nelagodnost sličnu onoj juče, među stenama, dok se borio sa Nobutakeom.

– Veoma je opasan – reče mirno – ali ne toliko da bih ga se ja morao plašiti, devojčice. Juče je imao spremnu zamku za mene, ali ipak nije uspeo da pobedi. Da je ostao tamo, umesto što je pobegao, sada bi bio mrtav. Znam to sasvim pouzdano.

– Možda... Ali nikako ne mogu da se oduprem osećaju da je tu negde i da me mortri onim užasnim očima...

Lesli joj blago dotače ruku.

– Nemaš se čega bojati, devojčice. Svojim ušima sam čuo kako je rekao Lenoksu da ga ti i Vada ne zanimaju. Gotovo bih i želeo da se pojavi ovde kako bih jednom okončao tu stvar i vratio se onome zbog čega smo i došli u Los Angeles.

– Zašto onda ne ostaneš uz mene, Les? Pit može čuvati Ajlin Merč.

– Ne može. I ti to veoma dobro znaš. Njegov jedini zadatak je da motri na njen stan i odmah me obavesti ako se dogodi nešto neobično. Svaki obračun sa Nobutakeom značio bi za njega sigurnu smrt.

Devojka obori glavu, puštajući da joj duga kosa na trenutak pokrije li-

ce.

– Oprosti, Les – reče jedva čujno. – Dopustila sam da me savlada nerazumni strah.

– Strah nije nerazuman. On čoveku može pomoći da izbegne opasne situacije.

Ona se blede osmehnu.

– Nisam tako loš učenik kao što misliš. To je samo prvi deo lekcije, a drugi deo glasi: strah može ukočiti udove i okovati mozak...

– Sasvim tačno. I zato mu ne dopusti da te savlada, Sumiko. Bićemo u stalnoj radio-vezi kao do sada, važi?

– Da.

On je pogladi po kosi i privuče sebi. Ljubio je dugo, ne obraćajući pažnju na radoznale poglede članova ekipe koji su navikli da Sumiko posmatraju sa onom vrstom divljenja kojom se izdaleka posmatra neko vredno – i krhko – umetničko delo.

Devojka isprati pogledom široka Leslijeva pleća, smireno se osmehujući. „Zaista pravo čudo“, mislila je. „On samo dođe, dotakne me i kaže nekoliko reči i mog straha jednostavno nestane, kao da ga nikada nije ni bilo...”

Ipak, po navici se osvrnula oko sebe, pažljivo posmatrajući svako lice i upoređujući ga sa licima zabe-

leženim u njenoj memoriji. Niko nepoznat ni danas.

Ni danas se, dakle, neće dogoditi ništa posebno. Lesli je potpuno u pravu. Središte zbivanja iz studija biće premešteno u luksuzni apartman Ajlin Merč...

Vada prođe pored nje, već u kompletnom kostimu ninde. Klimnuo je glavom skrivenom kapuljačom i nestao u užurbanoj gomili koja se lagano okupljala u uglu studija uređenom kao odaja srednjovekovnog japanskog dvorca. Kao i uvek, hodao je gipko i elastično, pridržavajući desnom rukom dršku katana zataknutog za pojas.

Sumiko nabra obrve. Negde u njenoj podsvesti jedan glas tiho je šaputao da nešto nije u redu...

Nemarnim pokretom ona gurnu cigaretu u usta i dohvati čašu sa koka-kolom sa obližnjeg stola. Bez žurbe se primicala grupi u uglu, često zastajući da razmeni poneku reč sa poznanicima.

Vada je skrštenih ruku stajao u senci pored čeličnog nosača krovne konstrukcije koji je donekle zaklanjao korice mača.

A ona je želela da bolje pogleda upravo to oružje...

– Idemo! – urlao je Lidel, s mukom se spuštajući na svoje mesto. –

Hoćemo li već jednom, ljudi, vreme je!

Vada se odvoji od stuba i hitrim korakom pode prema središtu odaje sa samo tri montažna zida. Svetlost jednog reflektora na trenutak obasja čitavu njegovu priliku.

Lice Sumiko ostade nepokretno. Ispraznila je čašu sa pićem i odbacila cigaretu na pod, pažljivo je gazeći. Niko ne bi mogao ni naslutiti koliko je napora morala uložiti i tih nekoliko jednostavnih pokreta.

Pod crnim kostimom ninde nije bio Vada, već neko drugi!

Nobutake! Ninda-ubica!

Sumiko je bila spremna da se klati kako nikome u ekipi ne bi palo u oči da katana za pojasom ninde nije onaj isti koji se do tada koristio u snimanju. Razlika je, istina, bila suptilna i Nobutake se izložio riziku za koji je smatrao da nije veliki.

Sačekala je da padne klapa, a onda savršeno mirno odšetala do svog uobičajenog mesta. Samo s najvećim naporom volje uspeła je da spreči drhtanje ruke kada je prinela usnama medaljon sa radio-predajnikom.

– Les...

– Čujem te, devojčice – tiho ali razgovetno odjeknu u minijaturnoj slušalici prurušenoj u mindušu na njenom uhu. – Nešto se dogodilo?

– On je ovde. U Vadinom kostimu.

Samo vrlo kratka pauza, a onda:

– Vrlo dobro. Drži se dalje oč nje-ga, napusti studio ako je potrebno. Ja stižem za najviše deset-dvanaest minuta!

Pogled Sumiko odluta prema ug-lu studija u kojem je teklo snimanje; prilika u crnom kostimu preteći je stajala pred grupom raskošno obu-čenih plemića koji su se u strahu zbili u sam ugao.

„Potrebno mu je vreme da se iz-vuče iz te gomile, a da nikome ne iz-gleda sumnjivo”, pomisli devojka. „Čak i ako se snimanje zbog nečeg prekine. Najbolje da odmah kre-nem, a onda...”

Sa rukama u džepovima farmerki, ona lagano pođe prema izlazu, kao neko ko se užasno dosađuje. Bila je okrenuta leđima, ali je na svom vra-tu kao usijario gvožđe osećala nečiji pogled.

Nobutake. On zna da ona poku-šava da pobegne!

Savlađujući paniku, ona iza ugla savi u dugi hodnik sa prostorijama za garderobu. Potrčala je čim je iz studija više nisu mogli videti, sa strahom osluškujući odjek svojih koraka u tihom hodniku, odjek koji je neprestano podsećao na to da svakog trenutka neko može krenuti

za njom.

Vrata kraj kojih je prošla nosila su malu sliku ninde u karakteristič-nom stavu za napad. Ispod nje je sitnim slovima pisalo „M. Vada”.

Nošena inercijom prošla je neko-liko koraka pre nego što je uspela da se zaustavi.

Vada!

Ako je Nobutake u njegovom kostimu... šta se onda dogodilo sa Vadom?

Ima li vremena da zaviri kroz ta vrata?

Mora imati! Možda Vada nije... možda...

Zadržavajući dah, ona odgurnu vrata i nađe se u nevelikoj prostori-ji, gotovo praznih zidova, što je odudaralo od holivudskih običaja. Niz ogledala pozdravi je slikom unezverene devojke krupnih očiju koja se oprezno osvrće oko sebe.

Ovde je sve bilo u redu. Možda Vada nije bio tu kada...

Kupatilo!

U dva skoka ona pređe prostoriju ne slušajući škripu parketa pod no-gama. Vrata kupatila bila su zatvo-rena, ali ne i zaključana. A iza njih...

Uzdržala se od vriska samo tako što je obema rukama čvrsto pritis-nula usta.

Moriva Vada bio je veliki majstor borilačkih veština, ali čak i on us-

peo je da pruži samo simboličan otpor nindži. Videlo se to po nekoliko predmeta razbacanih unaokolo, strgnutoj zavesi oko tuša, kapima vode rasutim po podu.

Ninđa ga je iznenadio pod tušem i tu ga je i ostavio, zgrčenog u plitkom keramičkom bazenu, sa mrtvim pogledom uprtim u vrata kupatila.

Umro je, srećom, brzo i lako. Čovek sa tako zdrobljenim grudima ne može živeti dugo. Još jedna specijalnost ninde; udarac pesnicom koji nepogrešivo upućuje vrhove polomljenih rebara kroz krhko ljudsko srce...

Ukočenih nogu, Sumiko poče da odstupa prema vratima garderobe, pogled joj je još uvek bio prikovan na Vadino lice, izobličeno nečim što je moglo biti samo gnev.

Pokušala je da vrisne kada je ledima dotakla nešto što je moglo biti samo telo muškarca odeveno u glatku crnu svilu. Šaka u rukavici pade joj preko usta kao kamen, prigušujući svaki šum.

– Budi mirna, devojko – prošaputa Nobutake na japanskom. – Ili ti je možda stalo da umreš ovde, kraj svog prijatelja uhode?

Postojao je način da se savlada protivnik koji te drži u ovakvom zahvatu i Sumiko, i sama vrsni majstor borilačkih veština, znala je taj

način. Može li, međutim, biti dovoljno brza i spretna da iznenadi jednog nindžu?

Mora pokušati u svakom slučaju, i dobiti nekoliko dragocenih minuta, dati Lesliju vremena da stigne do studija!

– Tako – šaputao je Nobutake – budi mirna i ništa ti se neće dogoditi, devojko. Ti i ja idemo na jedno mesto koje će ti se možda dopasti... a nadam se da će i tvoj prijatelj ninđa poći za nama kako bismo završili obračun započet pod Maunt Pino-som.

Zamka, shvati Sumiko, sve ovo je samo zamka za čoveka koga voli!

Morala je napasti i tako dobiti nešto vremena, morala!

Duboko uzdahnuvši, sa jecajem na usnama, ona uzdrhta čitavim telom i naglo se opusti. Čak i za standarde holuidskog studija bila je to izvrsna gluma; slaba devojka koja od straha gubi svest.

U času kada su joj opuštena kolena gotovo dotakla pod, Sumiko se odbaci od tla, ispravljaajući noge. Sa glasnim krikom na usnama ona zadade strahovit udarac u trbuh nindže, dvostruki udarac u kojem stopalo jedne noge pogađa plexus, a vrhovi prstiju druge osetljivo mesto među nogama.

Samo što je ovoga puta dvostruki

udarac pao u prazno; Nobutake se izmakao samo koliko je bilo potrebno da njeno stopalo dotakne svilu kostima.

– Divlja mačka! – reče Nobutake. U glasu mu se osećao smeh. – Ti si divlja mačka, devojko!

Odbacivši se rukama od poda, Sumiko krete u novi napad, unapred uverena da on ne može uspeti. Zamahnula je levom pa desnom nogom u tobožnjem pokušaju da ponovi malopredašnje neuspele udarce, ali je onaj pravi udarac, udarac pesnicom, pogodio Nobutakea direktno u pleksus.

Devojka je imala utisak da se sudarila sa kamenim zidom. Potpuno nepokretan, Nobutake je podsmešljivo posmatrao kroz proreze svoje maske.

– A sada mirno pođi ispred mene – reče. – Nemoj me prisiljavati da te ubijem kao onog glupana Vadu.

Ona se lagano povlačila, krećući se samo na vrhovima prstiju. Znala je da je Nobutake može savladati kad to poželi, ali će možda svaka dobijena sekunda nešto značiti. Korak po korak ona se približavala otvorenim vratima kupatila.

Nobutake se glasno, kreštavo nasmeja i ona se trže. Taj smeh podsećao je na neprekidni niz kockica leda koje neko, jednu po jednu, spuš-

ta niz njena leđa...

Skočio je bez upozorenja, ne prekidajući smeh. Katana sevnu pod niskom tavanicom i devojka instinktivno sklopi oči misleći da to stiže smrt.

Smrt... tako brzo... tako rano...

Vrh mača ne dotače glatku kožu između dojki, ali njena tanka bluza se rastvori na grudima, glatko rasečena oštricom.

– Idemo – reče Nobutake vraćajući mač u korice. – Skini to sa vrata i baci.

Ona posluša, drhtavom rukom. Predajnik je se vreme bio uključen; Lesli će bar naslutiti šta se sve odigralo u Vadinoj garderobi...

Naravno... to je ono što je Nobutake i želeo. Najzad, ona je samo mamac za mnogo krupniju lovinu koju ninda-ubica očekuje!

Prkosno odbacivši lančić sa medaljonom u sam ugao prostorije, ona skupi blizu na grudima. Nobutake se ukloni da joj načini prolaz, a onda krete za njom onim svojim mačjim, nečujnim korakom...

*

*

*

Za volanom potpuno novog sportskog „poršea“, Lesli je izvodio prave vratolomije po ulicama pu-

nim vozila, ali je sve vreme osećao strepnju da neće stići na vreme.

Naročito od časa kada je odbačeni medaljon prestao da šalje signale iz Vadine garderobe...

Potrebno mu je više od sedam minuta da pod idealnim uslovima stigne do parkinga pred zgradama studija. Suviše.

- Ortak! - začu se iz zvučnika radio-telefona glas Tabasko Pita. - Mala je na bazenu, ako te zanima...

- Sada ne. Nobutake je šćepao Sumiko, Pite.

- Šta?!

- Ja sam na putu do studija, ali se bojim da neću stići na vreme.

Glasna psovka iz zvučnika, još jedna, čitava poplava.

- Čekaj malo... - psovanje je uvek pomagalo Pitu da brže misli. - Zbog čega bi mu ona bila potrebna, do đavola? Sam si rekao da je rekao...

- Znam, Pite. Ali, ako je to samo zamka da bi mene dobio u svoje šake, to ne znači da Sumiko ne pretila manja opasnost. Kada mu više ne bude potrebna...

Lesli na trenutak začuta kako bi svu pažnju mogao koncentrisati na raskrnicu kroz koju je proleteo punom brzinom, iako je semafor pokazivao crveno svetlo. Pešaci se rasprštaše pred njim, upozoreni bukom snažnog motora. Zanosеći se, „por-

še” se za dlaku provuče kroz četvorstruku kolonu vozila koja su hitala poprečnom ulicom na jednu i drugu stranu. Iza njega čuo se tresak metala i stakla, vrisak sirena koje su mnogo, mnogo zakasnile sa svojim upozorenjem.

- U redu - javi se glas Tabasko Pita - šta sada ja da radim?

- Kreni prema studiju. Ako Nobutake želi da me uvuče u zamku, sačekaće moj dolazak pre nego što krene. Možda ćeš i ti imati vremena da nas pristigneš. A posle... posle ćemo već videti...

Studio se nalazio na suprotnoj strani širokog buleva kojim je sada jurio brzinom od gotovo stotinu milja na čas, ignorišući zavijanje policijskih sirena koje su se čule negde za njim.

Parking kompleksa studija. Nalik raznobojnom mozaiku koji je satima slagao umetnik poremećenog uma...

Kako u toj gomili vozila pronaći ono pravo? Pod uslovom da nije već otišlo sa parkinga...

I da Nobutake nije sebi pripremio neki drugi, bezbedniji izlaz iz ograđenog prostora okruženog čuvarima...

Oštro skrenuvši na raskrsnici, „porše” se vrati natrag u suprotnom smeru i preseče put jednom ogrom-

nom kamionu, ulazeći na parking. Motor zaurla i niska kola poskočiše kao trkački konj na znak startera.

Gotovo pola milje do kapije studija... Da li je već zakasnio?

Ne!

Lesli uspori kretanje kola, pogleda prikovanog za izlaz. Ruka mu dohvati mikrofona.

– Pite, oni upravo izlaze. Nobutake je još u kostimu, ali u ovom prokletom gradu to nikome ne pada u oči.

– Čujem te, ortak. Ja imam još desetak milja dotle, prokletstvo!

Ulaze u jedna kola, ali još ne vidim koja... Sad vidim: beli „mercedes”. Sa vozačem!

Iz zvučnika dopre samo škrgutanje zuba Tabasko Pita.

– Pazi kako voziš, Pite – reče ninda u mikrofon. – Nikome nećeš pomoći ako ostaneš negde uz put...

Odgovor je bio nerazumljiv. Lesli ionako nije imao vremena za njega, jer se „porše” sada približavao mestu na kojem je beli „mercedes” čekao da se uključi u saobraćaj na bulevaru.

„Nobutake je na ovoj strani”, razmišljao je ninda munjevito. „Ako pogodim zadnji deo kola, izgledi da ću ga bar teže povrediti prilično su veliki...”

Stisnuvši zube, on naglo dodade

gas. „Porše” polete uskim prolazom između dugih nizova parkiranih vozila kao strelica odapeta iz luka.

Jedna crna mrlja, glava pod kapuljačom, sada se jasno videla na zadnjem sedištu „mercedesa”. Nobutake je gledao pravo prema njemu i Lesliju se učini da ga od tog pogleda peče koža po licu.

Još samo pedeset jardi; ako vozač ne pokrene kola, do sudara će doći za manje od...

Samo refleksi ninde bili su sposobni za podvig koji je Leslija spasio teških povreda, možda i smrti. U času kada mu je sva pažnja bila koncentrisana na Nobutakeovo lice iza stakla, sa desne strane, iz niza parkiranih vozila naglo krete unazad jedan kamion.

Haragei je pokrenuo nogu da pritisne papuču kočnice mnogo pre nego što je signal o tom iznenadnom pokretu preko oka ninde stigao do mozga. Jezivo škripeći gumama „porše” se zanosio, za dlaku promašujući vozila na jednoj i drugoj strani prolaza.

Put zaustavljanja, međutim, nije bio dovoljan. Nisko sportsko vozila naći će se tačno pod zadnjim delom kamiona, njegova šasija nalazila se na takvoj visini od tla da onaj ko ostane za volanom „poršea” ne može izbeći smrtonosne povrede glave i

gornjeg dela tela...

Delić sekunde pre nego što će se zahuktala masa čelika sudariti sa poprečnim kamionom, Lesli iskoči preko niske ograde na levu stranu. Inercija ga ponese unapred, kako je i proračunao, i on se obema rukama osloni o zagrejani lim zadnjeg dela automobila parkiranog na toj strani.

Tresak nalik eksploziji; odbijajući se rukama od lima, Lesli načini salto i dočeka se na noge na suprotnoj strani automobila.

Najpre vreo talas, a zatim potmulu prasak najaviše da je rezervoar „poršea” planuo kao šibica. I ne gledajući prema uništenom vozilu, Lesli potrča prema automobilu iz kojeg je Nobutake hladnokrvno posmatrao kako se odvija njegov vešto zamišljeni plan.

Njihovi pogledi se sretoše na rastojanju od nekih dvadesetak jardi i Lesli je bio siguran da se Japanac smeši pod svojom maskom. Ruka u crnoj svili podiže se da dâ znak vozaču; kako da je samo to čekao, beli „mercedes” skliznu na bulevar i izgubi se u masi vozila koja je hitala na jug.

Dugim skokovima Lesli potrča kroz prolaz između automobila, birajući pogledom vozilo koje bi mu dalo najveće izgleda da stigne Nobutakea i Sumiko. Onaj „kabriolet”

tamo, izgleda u dobrom stanju. Da li da...?

„Kabriolet” se nije slučajno našao upravo na tom mestu, Lesli je to shvatio, upozoren harageijem, trenutak pre nego što se sa zadnjeg sedišta podigao tip grubog lica sa pištoljem velikog kalibra u šakama.

„Ne jedna, već čitava serija zamki”, zaključio Lesli munjevitom. I ova ovde neće biti poslednja...”

Kompletna oprema ninde ovoga puta ostala je u njegovom apartmanu, ali on nikada nije bio bez nekog od oružja koje čini arsenal ninducua. Šuriken zazvižda kroz vazduh pre nego što je iscereni ubica uspeo da poravna cev oružja sa njegovim grudima.

Pogođen tačno u lice, strelac zaurla, zabacujući obe ruke nad glavu i stropoštavajući se preko niske ograde na asfalt. U istom trenutku, Lesli se baci na tle između parkiranih vozila. Prasak je bio jedva čujan, ali metak iz snajperske puške načini otvor okružen belim zracima na vetrobranu obližnjeg automobila.

„Zamka u zamci”, podseti sebe ninda menjajući položaj. „Zamka u zamci... Na drugoj strani će biti još jedan snajper, strpljivo čekajući svoj trenutak...”

Predaleko su, obojica, da bi se obračunao s njima. Morat će da rizi-

kuje još koji hitac pre nego što „kabriolet” bude na bezbednom ras-tojanju, zaklonjen drugim vozilima na bulevaru.

HARAGEI!

Na samo korak od „kabrioleta”, već spreman da skoči za njegov volan, Lesli naglo zastade i odupre se nogama o glatki asfalt. Svi mišići njegovog moćnog tela morali su učestvovati u fantastičnom, neviđenom skoku koji ga je podigao u vazduh i poneo unazad u zaklon susednog automobila.

Čovek koji je sa nekog bezbednog mesta dodirnuo dugme uređaja za daljinsko aktiviranje eksploziva postavljenog u „kabrioletu” nije imao dovoljno nerava. U času kada je eksplozija odigla kola od tla, pomerivši i sva vozila parkirana oko njega, Lesli je već bio u zaklonu koji mu je na trenutak obezbedio sigurnost.

„Greška, Nobutake”, pomisli on vrludajući pognut između vozila. „Dve eksplozije... mnogo dima i buke, a efekti nikakvi. Nisi računao s tim da će tvojim strelcima sada biti otežano gađanje, zar ne?”

Još dva metka prozujaše pored njega, ali je on znao u kakvoj je prednosti čovek koji hitro trči menjajući pravac nad onim koji sada proklinje dimnu zavesu, tražeći ga u

vidnom polju nišanske sprave. Zakon verovatnoće ovoga puta je na njegovoj strani, biće van dometa pre nego što oni shvate da su im izgledi na uspeh gotovo nikakvi.

Da uzme neka druga kola?

Čemu?

Nobutake je već daleko, a pred njim je stotinak petlji i ulica na kojima se može izgubiti čitav karavan belih „mercedesa”. Slepa jurnjava ovde neće pomoći.

Iz duge kolone vozila zaustavljenih na bulevaru dok su vozači zijali u stubove plamena i dima, izdvoji se Pitov kamionet. Zguren u svom zaklonu, Lesli podiže ruku kako bi mu dao do znanja gde treba da stane.

Tabasko smanji brzinu samo na trenutak, krećući se krajnjom levom trakom. Provukavši se između vozila zaustavljenih na kolovozu, Lesli vešto uskoči kroz otvorena vrata i Pit smesta dodade gas.

Nekim čudom leva traka bila je prazna, možda i zato što su svi hitali desno zbog boljeg pogleda. Pola milje iza njih zavijale su policijske i vatrogasne sirene, probijajući se kroz šumu zaustavljenih vozila.

Pitovo lice bilo je napeto. U očima strah.

– Kako je... – počeo, progutavši pljuvačku. – Kako je mala?

– Dobro. Uveo je u „mercedes” i zbrisao dok su mene zadržavali Lenoksovi plaćenici. Otišao je prema jugu...

– Ali to ne znači ništa – umorno reče Tabasko.

– Možda. Ne zaboravi da on želi mene, ne Sumiko.

– Pa?

– Biće tamo gde ćemo ga sigurno tražiti, Pite.

Plavokosi džin provuče ruku kroz kosu mokru od znoja. Vilice su mu bile stisnute.

– Kod Lenoksa, a? Na obali?

– Da. Za njega najpogodnije mesto. Srećom, još uvek ne zna da smo mi čitav taj predeo pažljivo proučili.

Tabasko se divlje isceri. Lesli zabrinuto pogleda u volan kamioneta koji se savijao u moćnim šakama.

– Idemo odmah, a?

Lesli odmahnu glavom.

– Na žalost ne, Pite. Nobutake je suviše opasan protivnik da bismo tamo krenuli bez detaljnih priprema.

– Kad padne noć?

Pogled ninde bio je podignut prema suncu koje nije stiglo još ni do polovine svog dnevnog puta.

– Da, Pite – reče tiho. – Kad padne noć...

Noć je donela oluju i kišu i vetar koji je uzburkao površinu okeana.

Oluje u Kaliforniji, na sreću, ne traju dugo i već oko ponoći nebo se izvedrilo, a mesec je stidljivo provirio iznad planina.

– Prokletstvo – prošaputa Pit – skoro će ponoć, a oni još uvek dolaze...

Iz zaklona koji su već jednom koristili, pratili su pogledom luksuzna vozila koja su pristizala do Lenoksove vile na vrhu stene. Bilo ih je već više od pedeset, što je značilo da će prijem imati stotinak zvanica ili nešto manje.

– Šta da radimo, Les? – šaputao je i dalje Tabasko. – Ovo će trajati do zore!

– Šta da radimo? – Lesli je tiho preturao po svojoj torbi sa opremom, izdvajajući stvari za koje je mislio da će mu biti potrebne. – Ti ništa. Ja idem na prijem.

–Šta?!

– Kao što si rekao, to će trajati do zore. Biće lakše ući u zgradu punu gostiju koji besciljno lutaju unaokolo nego kasnije, kada se sve stiša.

– Oni znaju da ćeš doći, Les, do đavola!

– Svakako. I možda će rezonovati poput tebe, misleći da ću stići tek pred zorom.

– Kako misliš da uđeš?

– Već imam ideju – smireno se osmehnula on završavajući pripreme.

Umesto kostima ninđe, na sebi je sada imao samo tanku majicu sa rol kragom i preko nje nešto nalik mehaničarskom kombinezonu. Ispod te odeće skrivale su se izlizane farmerke i skupa majica, kombinacija nimalo neuobičajena za holivudske prijeme u ovo doba noći.

Još jednom se nečujno izvukao iz kola i ostao skriven na samoj ivici šumarka kraj kojeg je vijugao put prema vili. Sluh mu je rekao da se približavaju još jedna luksuzna kola; njihov vozač moraće jako da uspori da bi upravo na ovom mestu savladao oštru krivinu.

Da...

Bešumno, on napusti svoj zaklon i jednim skokom se nađe na zadnjem delu automobila, oslanjajući se vrhovima nožnih prstiju o branik. Na zadnjem sedištu sedela je plavuša duge kose, buljeći pred sebe.

Ona nema razloga da se okreće, ali će se kola uskoro zaustaviti pred kapijom u zidu vile i naoružani telohranitelji će pažljivo zaviriti u njih. Moraće uskoro da promeni svoje skrovište.

Brundajući motorom, kola se zaustaviše pred kapijom i ninda iskoristi taj trenutak da sklizne na još vlažni asfalt. Kao zmija nestao je pod niskim kolima, hvatajući se prstima ruku za jedva vidljive izbo-

čine šasije. Čak i ovako, leđa su mu gotovo dodirivala tle, ali je znao da neće morati dugo da ostane u tom položaju.

Dva para nogu priđoše zaustavljenom automobilu, ali glasovi koji se začuše zvučali su smireno. Maštu čuvara svakako je prevazilazila pomisao da se na ovakav način, ispod automobila prodre u vilu...

Sačekavši da se automobil odmakne od kapije, Lesli oslobodi stisak i pade na asfaltnu stazu. Otkotrljao se u stranu, među ukrasno šibljice čim su zadnji točkovi prošli iznad njega.

Haragei je ćutao. Po svemu sudeći, njegov dolazak prošao je nezapazeno...

Zbacivši kombinezon i majicu sa sebe, on pažljivo obrisa ruke i obuču o njih i sakri ih u žbunju, proveravajući još jednom da li je na svom mestu sve što je poneo.

Kroz osvetljene prozore vile dopirao je žamor, taktovi muzike. Zaba-va je bila u punom jeku, a nove zvaničnice neprestano su pridolazile.

„Da li je Nobutake smislio neki novi perverzni plan koji obuhvata i zabavu u vili, ili je to prijem koji nema veze sa njim? Ako je tako, onda je Sumiko na drugom mestu, a ne ovde... Međutim, nešto mi govori da se nisam prevario. Ne smem dopus-

titi da me muzika i smeh zavaraju; sve to je samo mamac na koji Nobutake želi da me uhvati...”

Zastao je, potpuno nepomičan, pod gustom krošnjom drveta koje se dizalo uza sam zid. Ovde je muzika bila mnogo glasnija, a kroz prozor prizemlja moglo se videti kako se po ogromnoj sali vrte pripijeni parovi igrača.

„Ovo sve ide lako, suviše lako”, mislio je Lesli odmotavajući tanko uže sa trokrakom čeličnom kukom na vrhu. „Da li je Nobutake postao neoprezan... ili je njegov plan toliko suptilan da još uvek ne mogu da ga prozrem?”

Lako zašuštavši među vlažnim lišćem, kuka se zakači za granu u visini prvog sprata i ninda počeo da se uspinje hitrim pokretima, neprestano osluškujući.

Sa mesta na drvetu na kojem se našao nije bilo više od deset jardi do zida. Čak i jedan prozor na prvom spratu bio je otvoren, prostorija iza njega mračna.

Taj mrak delovao je preteće. Duboko u podsvesti probuđeni haragei pulsirao je svojim upozorenjima.

Neprestano osluškujući, Lesli oslobodi kuku sa grane i namota uže. Kroz otvoreni prozor nije dopirao nikakav šum i on odluči da rizikuje. Najzad, ako nekoga i ima unutra,

reagovaće na zvuk kada kuka zakači prozorski okvir...

Ne. Niko nije izvirio da pogleda šta se to dogodilo...

Ninda je strpljivo čekao. Pet minuta. Šest.

Sedam minuta.

Njegovi prsti načiniše čvor oko debele, čvrste grane na kojoj je stajao. Između nje i prozora sada se pružala jedva vidljiva crna nit njegovog užeta.

Pridržavajući se samo rukama za uže, on oprezno počeo da se približava prozoru. Opasni trenutak doći će uskoro, kada se nađe tačno na sredini, sa travnjakom dvadeset stopa ispod sebe.

Još uvek nikakvog šuma iz mračne prostorije. Da li je zaista moguće da će na ovako lak način uspeti da uđe u...

NE!

U času kada je prigušena eksplozija odjeknula na mestu gde je debela grana izlazila iz stabla, Lesli shvati da ga je ninda-ubica doveo upravo tamo gde je i želeo. Otvoreni prozor je bio zamka, ali je prava opasnost dolazila sa druge strane.

Eksplziv je bio skriven pod korom i aktiviran odnekud iz daljine. Otkinuta od stabla, grana polete naniže, vukući za sobom drugi kraj užeta o kojem je Lesli visio!

Opruživši noge, on se spremi da dočeka udarac o zid, još uvek se čvrsto držeći za uže sada prikačeno samo drugim krajem za ivicu prozora. Mnogo pre nego što je haragei upozorio na novu opasnost on je shvatio da sledeći napad stiže veoma brzo.

Ruka sa nožem izroni nad prozorom; jedan hitar pokret, jedan rez i ninda izgubi oslonac. Imao je toliko vremena da započeti pokret nogama pretvori u salto koji će mu omogućiti da se dole, na vlažnoj travi, dočeka tako da odmah bude spreman za odbijanje sledećeg napada.

Travnjak pod njim, međutim, nije bio travnjak. Energija pada bila je tolika da njegove noge probiše tanki drveni poklopac prekriven buse-njem trave, propadajući gotovo do kolena u gusto blato u sveže iskopanoj jami. Bio je potreban ogroman napor da se samo malo pomeri jedna noga u tim neobičnim okovima.

Ali za to nije bilo više vremena; sa obe strane, duž zida, dugim skokovima su se približavali napadači. Njih četvorica, svaki od njih krupniji i naizgled snažniji od ninde.

„Utešna stvar je što me Nobutake želi živog”, prolete Lesliju kroz glavu. „Bojim se samo da ova četvorica grmalja neće uspeti da me zadrže, paće morati da aktivira sledeću eta-

pu svog plana...”

Prikovan za mesto, nije mogao iz beći jednovremeni napad četvorice ljudi, ali je onaj koji ih je poslao zaboravio da ih upozori kako će imati posla sa jednim nindom.

Pognuvši se, Lesli prebaci preko sebe prvog koji je stigao, s lakoćom izbegavši širok udarac pesnicom. Drugi je bio lukaviji; raširenih ruku skočio je da obuhvati nindu oko pojasa i tako ga prikuje za tle, dajući ostalima priliku da ga savladaju.

Tanko uže u Leslijevim rukama zazvižda kao bič. Njegova težina bila je mala, ali je zato bilo čvrsto gotovo kao čelična žica iste debljine. Shvativši da mu nešto užasnom snagom steže grlo, čovek zakrklja i olabavi stisak.

Prekasno da sebi spase život. Brutalnim trzajem, Lesli mu prekide kičmu, dočekujući ramenom udarac trećeg napadača, usmeren tačno u vrh brade. Mrtvo telo nađe se na putu četvrtom i on beznadežno promaši, padajući preko svog saveznika.

Oslonjen kolenom o leđa mrtvog čoveka, Lesli ga potisnu duboko u blato, dobijajući tako neophodni oslonac za jedan od svojih razornih udaraca. Njegova pesnica u vazduhu se srete sa pesnicom onoga koji ga je maločas pogodio u rame; od-

bacivši ruku u stranu kao perce, udarac ninđe sruči se na nezaštićenu vilicu, šaljući čoveka u visokom luk u travnjak.

Bacivši se po mrtvom telu, Leslie konačno iščupa noge iz gustog blata. Jedan od preostale dvojice, onaj koji je napao poslednji pokušaja da ga sa leđa obuhvati duplim nelsonom, ali je to bilo isto kao kad pokušavate da zadržite zmiju u šakama. Ninda uzvratila udarcem kolenom u rebra, nagrađen za to glasnim krikom i zvukom polomljenih rebara.

Kotrljajući se po mokroj travi, Leslie skoči na noge. Jedini protivnik koji je ostao na nogama, prvi napadač, oklevao je. U njegovu debelu glavu konačno je prodrila pomisao da čovek pred njim nije tako lak zalogaj kako su mu rekli da će biti...

– Ha-ha-ha! – nasmeja se neko prodorno nad njegovom glavom. – Ha-ha-ha!

Instinktivno, Leslie odskoči u stranu, pogađajući u prolazu poslednjeg napadača u pleksus i bacajući ga na zid kao izduvani balon. Nije imao vremena za pogled naviše; glas sa prozora pripadao je Nobutakeu, nindi, a kad se ninda smeje to znači smrt ili nešto mnogo gore za njegovog protivnika...

Kao i do sada, Nobutake je pak-

lenom preciznošću predviđao svaki njegov pokret. U pokušaju da se prihlubi uza zid, Lesliejevo telo nađe se na putanji vešto bačenog šakena, čelične strelice vrha oštrog poput igle.

Imao je samo toliko vremena da se izvije. Umesto da mu se zarije u grudi, oštri vrh zapara mu kožu desne podlaktice.

– Ha-ha-ha! – odjekivalo je u vlažnoj tami oko njega. – Ha-ha-ha!

Šta znači taj smeh? Nobutake mora znati da nije pogodio? I...

I otkuda ta iznenadna magla pred njegovim očima?

Leslie stisnu zube, pokušavajući da se naglo omlitavelim rukama zadrži za glatki, vlažni zid.

Otrov na vrhu strelice?

Đavolski Nobutakeov smeh dopirao je, činilo mu se, iz sve veće daljine. Da li je to on već na putu u...

U smrt?

*

*

*

Svest mu se vraćala lagano, kao talasi Okeana koji na trenutak pomiluju peščani žal da bi se potom ponovo vratili na pučinu. Duboko u podsvesti haragei je histerično vrištao.

„Ostani nepomičan, kao mrtav! Ostani nepomičan, kao mrtav!”

Sklopljenih očiju, dišući tek jednom u nekoliko minuta, Leslie je osluškivao oko sebe, boreći se sa talasima nesvestice koji su pretili da ga ponovo odvuču u neprozirnu tamu. Srećom, poznavao je drogu koju je Nobutake upotrebio na vrhu svog šakena; poznavao je i način kojim se neurovegetativni sistem može prilagoditi njenom dejstvu i osloboditi organizam otrovne materije.

Ali je za to bila potrebno vreme. Više od jednog sata. Užasno mnogo u situaciji kada svaki naredni sekund može doneti smrt.

Jedna vrata se otvoriše. Koraci dvojice ljudi. Nijedan od njih nije Nobutake.

– To je taj – reče Lenoks. Zaplita je jezikom od alkohola. Kroz otvorena vrata još uvek se čuo prigušen zvuk muzike iz velike dvorane.

– Aha. Šta da radim s njim?

– Ništa – promuklo se nasmeja Lenoks. – Naš prijatelj iz Japana ima neke posebne planove za njega. Zatvori vrata!

Šum koraka. Brava čvrsto škljocnu.

– Slušaj, Pert – Lenoks je sada uzbuđeno šaputao. – Doveo sam te ovamo samo da bismo se dogovorili. Taj prokleti Japanac, ponekad mi se čini, može da bude u svakom trenutku na svakom mestu.

– Aha... Pa?

– Želim ga mrtvog, Pert.

Hladan smeh. Smeh profesionalnog ubice koji se nada masnom ugovoru.

– Sam si rekao da je đavolski opasan. Koliko?

– Deset.

Ponovo smeh.

– Što znači da bi dao i dvanaest hiljada. A možda i petnaest, Lenoks

– Deset je sasvim dovoljno, boga mu! A onda, ove noći to će ići lakše nego inače...

– Je li? Siguran si u to?

– Zato što znam šta je pripremio. Svi oni ljudi gore, u velikoj sali, uskoro će umreti.

– Boga ti! Šališ se, Lenoks? Pa gore je gotovo...

– Znam, gotovo stotinu njih. Nobutake uživa u krvi. Noćas želi da njihovom krvlju ispuni bazen i pliva u njoj. Ne, ne šalim se, čoveče!

– Boga mu! – u glasu profesionalnog ubice bilo je poštovanja. – Kakva ideja! Je li on malo... hoću reći..?

– Da, lud je. Učinio mi je nekoliko korisnih usluga, ali posle ovog pokolja više mi neće biti potreban. Sačekaćes da se zadovolji sa ženama, a onda iskoristi pogodan trenutak, u redu?

– U redu? Deset hiljada, hmm... u redu, do đavola!

– Orgija će uskoro početi, Pert. Ti i ja ostaćemo ovde i pratiti šta se događa uz pomoć kamera skrivenih u velikoj dvorani. Nobutake je maločas drogirao njihovo piće. Po onome što mi je rekao, pretvoriće se u gomilu životinja izluđenih seksom. Nobutaka uživa u tome. Kad počne da ih kolje, dolazi tvoj trenutak...

– U redu. Ne brini, Lenoks, on neće dočekati jutro. Ali ipak, toliko krvi... ovo je tvoja vila, zar ne?

– Tačno. Ali ja sam u Vašingtonu. Svi koje ovde vidiš došli su na običan telefonski poziv. Kada me budu pitali šta se dogodilo, reći ću da nemam veze s tim...

– U Vašingtonu? Ali...

– Ne budi glup, Pert. Još sinoć je čovek koji razumno liči na mene iznajmio apartman u jednom od hotela, posluživši se mojim imenom i kreditnom karticom. Avion me čeka na aerodromu; kada policija počne da njuška oko ovoga, a to neće biti brzo, izaći ću iz svog apartmana i mirno reći kako sam još od juče u Vašingtonu. Imaću i čitavu gomilu uglednih svedoka, ako to bude potrebno.

– Naravno – isceri se Pert. – Vašington je pun uglednih ljudi. U redu, do đavola... Idem da se dogovorim sa momcima.

I dalje nepokretan, Lesli je osluš-

kivao kako se Lenoks nervozno kreće po nevelikoj prostoriji. Led je zveckao u čaši, u vazduhu se osećao jak miris duvana.

Lagano, sporije nego što je očekivao, osećaj se vraćao u udove i telo ninde. Sada je znao da leži na tvrdoj drvenoj postelji za koju je neko pričvrstio debele čelične lance, sada omotane oko njegovih nogu, ruku i vrata.

Da li su dovoljno debeli da zadrže i jednog nindu, sposobnog za napore nedostupne prosečnom ljudskom telu?

Postojao je samo jedan način da se to proverí. On otvori oči i pomeri ruke.

Lenoks se okrete na zveket lanaca. Sa čašom u ruci stajao je pred nizom televizijskih ekrana koji su prikazivali razne delove velike dvorane ispunjene razigranim parovima. Tona nije bilo, ili Lenoks još uvek nije želeo da ga sluša.

– Ah, budan si – reče on, zadovoljno se cereći. – Odavno? Da nisi možda čuo moj mali razgovor sa Pertom?

– Jesam. Tvoj plan neće uspeti, Lenoks.

– Ti se lud. Zbog čega, do đavola, ne bi uspeo?

– Zato što je Nobutake ninda – napinjući mišiće, ali ne pokazujući

to licem, Lesli je proveravao čvrstinu lanaca. Čvrsti su, đavolski čvrsti. Da li će uopšte uspeti da nađe neko slabo mesto na njima?

– Znam da je ninda. Zar ninde ne mogu umreti?

– Mogu, ali ih može ubiti samo drugi ninda.

Lenoks se kreštavo nasmeja.

– Preveliki luksuz, do đavola! Gde sada da nađem drugog nindu? Japan je proketo daleko odavde!

I dalje napinjući mišiće, koncentrišući se na jednu po jednu kariku lanca, Lesli odluči da sve stavi na jednu kocku.

– I ja sam ninda, Lenoks. Jedini u Americi. I jedini koji ti ove noći može spasiti život.

– Moj život nije u opasnosti, čoveče! Čak i ako Pert ne uspe, ja ću...

– Pert neće uspeti. Nobutake će ubiti najpre njega, a onda i tebe, ako me ne oslobodiš.

Nekoliko dugih trenutaka Lenoks je buljio u zarobljenika, napeto razmišljajući o mogućnosti koja mu se tako iznenadno ponudila.

– Ne – odmahnu glavom na kraju. – Prokletstvo, Nobutake tvrdi da si i ti đavolski opasan tip; ko mi garantuje da se nećeš okrenuti protiv mene ako i uspeš da ga središ. Pert je mnogo sigurniji; znam da je novac jedino što želi od mene.

Prišavši bifeu u uglu, on ponovo napuni svoju čašu, okrenuvši leđa nindi. Ovaj to iskoristi da naglim trzajem proveri mesto koje mu se učinilo slabijim od ostalih.

Lenoks se trže na zveket lanca, ali se odmah nasmeja, gurajući cigaretu u usta.

– Samo napred! – reče. – Pokušaj koliko hoćeš. Taj lanac ni grizli ne bi raskinuo...

„Lanac ne“, razmišljao je ninda prateći Lenoksa pogledom, „ali drvo za koje je pričvršćen nije ni iz bliza toliko čvrsto. Postoji mogućnost da istovremeno istrgnem zavrtnje koji drže krajeve lanca; ali će mi za to biti potrebna sva moja snaga... i možda i nešto više od toga...”

Sklopio je oči, osluškujući nervozne Lenoksove korake. Disao je duboko, osećajući kako energija raste u njemu, povučena iz svake ćelije tela. Lekcije koje je naučio u školi ninducia pominjale su „ki“, ili „či“, slobodnu energiju koja lebdi u okolini. Sa potpunom koncentracijom, čovek bi mogao privući deo te energije u svoje mišiće i tako izvršiti odista fantastična dela...

– Gledaj ih – reče Lenoks ne izvlačeći cigaretu iz usta. – Igraju... a ne znaju da su već mrtvi!

Oči ninde svetlele su kao čelik za-

grejan do belog usijanja. Bio je to jedini znak ogromne koncentracije na mesto kojim ga je lanac držao u naizgled neraskidivoj vezi.

– Čutiš? – upita Lenoks. – Još uvek veruješ da ćeš uspeti da se oslobodiš i spaseš tih stotinak ljudi smrti?

Lesli ponovo sklopi oči. Duboko u trbuhu, duž kičme, osećao je plimu energije. Rasla je sporo, suviše sporo za ono što želi.

Ili ne...

Tihi škripav šum, prikriven zveketom lanaca. Zavrtnji su počeli da popuštaju, kao zubima glodajući drvo oko sebe.

Još malo... još samo minut ili dva...

– Gledaj ih! – ponovi Lenoks, srćući piće. – Hoćeš li možda i da čuješ?

Malu prostoriju preplavi zvuk muzike kakvu Lesli do tada nikada nije čuo. Orkestar je divljao na svojim instrumentima stvarajući gomilu disonantnih tonova koji su se, zbog nečeg, dopali gomili ljudi i žena.

Nobutakeova droga je delovala. Sve češće je Leslijevo oko među igračima otkrivalo naga tela, svaki čas neki par bi se našao u čvrstom zagrljaju na divanu, ili na podu, samo na trenutak gaseci požar želje izazvan u njihovim telima.

I veliki meštar orgije bio je tu. Stisnuvši zube, naprežući mišiće i tetive, Lesli je pogledom pratio crnpurasto nago telo koje je kružilo kroz gomilu sa velikim blistavim nožem u ruci, zastajući pokatkad da se divi posebno razbludnom prizoru.

Jedna devojka raširenih ruku potrča prema njemu, stežući prstima razigrane grudi. Pala je na kolena pred Nobutakea, željno tražeći usnama vrh njegovog džinovskog uda. On je prezrivo odgurnu u stranu; vrh noža skliznu niz beli vrat i beživotno telo pade na mermerni pod. Igrači koji su raznosili njenu krv unaokolo svojim bosim nogama propratili su to burom smeha...

Nobutake pride drugom kraju dvorane i dotače jedno mesto na staklenom zidu. Ovaj bešumno skliznu u stranu otkrivajući mesečinom obasjan ispražnjeni bazen.

Okrenut leđima, Lenoks je posmatrao prizor drhteći od uzbuđenja. Zaboravljena cigareta dogorevala je u pepeljari...

Kao živahni čopor majmuna, ljudi i žene rastrčase se oko obraznog bazena, padajući po vlažnom travnjaku u grču koji su im nametala njihova tela željna seksa.

Jedan po jedan, muzičari su ostavljali svoje instrumente i pri-

druživali se gomili. U velikoj dvorani zavlada tišina ispunjena samo stegnutim i uzdasima onih koji su ostali po podu vodeći ljubav...

– On je lud! – šaputao je Lenoks.
– On je odista lud...

Na samoj ivici bazena, Nobutake je ležao po plavuši raskošnog tela pokrećući svoje crnpuaste kukove kao mašina. Plavuša je vrištala; čak i udaljeni mikrofoni u dvorani hvatali su njene krike uživanja.

Sve dok se oni iznenada nisu utišali. I dok niz glatki zid bazena nije potekla tamna krv iz presečene vratne žile...

– Gospode bože! – reče Lenoks. – Gospode bože!

Nobutake se lagano podizao, tražeći pogledom sledeću žrtvu. Sklopivši oči, Leslie nape svu snagu.

Jedno lice iznenada je iskrslalo u razularenoj gomili. Video ga je samo na trenutak, ali je i to bilo dovoljno da ga prepozna.

Sumiko. Još uvek obučena, još uvek u strašnoj borbi sa drogom koja će je uskoro prinuditi da se poda prvom muškarcu na koga naiđe...

Petostruki prasak podsećao je na eksploziju. Lanci zazveketaše i odleteše u stranu, oslobađajući mu udove. Jedan jedini zavrtanj još uvek se perversno držao na svom mestu, zadržavajući lanac oko vrata ninde.

Lenoks vrisnu i pritrča vratima. Zalupila su se za njim u času kada i poslednji zavrtanj popusti.

Ninda skoči na noge, duboko udišući vazduh, pogleda prikovanog za ekran. Još uvek ima vremena da stigne do bazena pre nego što Nobutake shvati da postoji neko ko se uspešno odupire njegovoj drogi...

*

*

*

Njegovi džepovi bili su ispražnjeni i nije imao više ničega od oružja, ali to sada više nije bilo važno. Brzinom pume, on polete uz stepenice, osluškujući zvuk Lenoksovih koraka koji su se gubili negde levo od njega.

Ni Lenoks nije važan. Važno je samo stići do Sumiko pre Nobutakea, a onda...

Onda će se boriti. Golim rukama ako bude potrebno.

„Ne dozvoli da zlo nadvlada dobro koje носиš u sebi...”

Neko mu se ispreči na putu, podižući pištolj, ali je on jurio kao vihor prema vratima velike dvorane u prizemlju. Uklonio je čoveka sa svog puta kao što bi neko pokretom ruke uklonio zavesu koja mu smeta da prođe. Nije čak ni čuo tresak s

kojim se lobanja iznenađenog čoveka smrskala o zid.

Vrata dvorane. Dug skok...

Odletela su u stranu, razbacujući po glatkom mermernom podu komadiće razbijenog drveta. Nobutake će čuti tresak i to je dobro. Zastaće i podići pogled da vidi šta se to događa, zaboraviti na naga tela oko sebe i na...

Četiri duga skoka. Kao ukopan, ninda zastade na suprotnim vratima dvorane, pred bazenom.

Nobutake je ležao na travi, a jedna žena je podvriskivala, frenetično vrteći bedrima nad njim. Tamne šake stezale su velike grudi, ne ispuštajući nož; Lesli jasno vide kako se oštrica ocrtava na svetlijoj pozadini kože.

Sa svih strana Pertovi ljudi tiho su prilazili sa automatskim puškama u rukama, izbijajući ispod mokrrog tamnog drveća u parku. Dvojica, tamo još trojica. Pet.

I Pert, negde u bezbednom zaklonu...

Šta se to događa sa Nobutakeom? Zar je moguće da ga je njegova izopačenost toliko zanela da ga čak ni haragei više ne može upozoriti na opasnost?

Opasnost?

Sumiko!

Suviše njih je bezglavo jurilo una-

okolo da bi Pertovi ljudi obratili pažnju na još jednog nagog ludaka. Njihovi pogledi bili su uprti u telo opruženo na travi, upola zaklonjeno moćnim bokovima žene koji su se vrteli u sve bržem ritmu.

Sumiko je bila daleko odatle, uz mermernu fontanu sa nagim Kupidonom. Grozničavo se pljusкала vodom po telu i licu u pokušaju da ugasi plamen strasti koji je proždirao.

Stigao je do nje delić sekunde pre nego što je odjeknuo prvi rafal. Pogledala ga je praznim očima, ne prepoznajući ga.

Pogodio je precizno u vrh brade, donoseći nesvesticu koja će smiriti njeno telo dok droga ne prestane da deluje. Položio je na travu u zaklon fontane i okrenuo se prizoru pred sobom.

Čovek koji je ispalio rafal bio je nervozan i nestrpljiv; ako je neki od njegovih metaka i pogodio Nobutakea, ta rana nije uspela čak ni da uspori nindu-ubicu.

Podigao se jednim skokom sa trave, još uvek noseći pred sobom telo žene isečeno rafalom ukoso preko leđa i bokova. I drugi su zapucali, ali se on već kotrljao po travi zajedno sa svojim stravičnim teretom. Nestao je kao zmija u gomili od deset, dvanaest nagih tela isprepleta-

nih u ljubavnom zagrljaju koji nisu mogli prekinuti čak ni rafali automatskog oružja.

Ubice stadoše sa puškama u rukama. Jednome od njih bilo je suđeno da umre već sledećeg trenutka.

Poznato zviždanje šurikena i čovek dreknu, zavrtevši se oko sebe i stežući nemoćnim rukama vrat iz kojeg je štrčao kraj zvezde. Pao je preko golih nogu muškarca koji se trzao u grču orgazma nad vitkim telom vrlo mlade devojke.

– Pucajte! – urlao je Pert odnekud iz tame. – Pucajte, prokleti bili, ili će vas taj đavo sve pobiti!

Lesli ispuni pluća vazduhom da bi zaurlao, viknuo „ne“, ali je bilo prekasno za to: kiša olova sruči se na naga tela među kojima se skrivao Nobutake.

Pucali su sve dok nisu ispraznili okvire, a onda zbunjeno pogledali jedan u drugoga, pa u krvavu gomilu koja je do maločas predstavljala ljude i žene u ljubavnom zagrljaju.

Neko prodorno vrisnu sa dna gomile; jedna vitka ženska ruka pomoli se iz spleta udova, kao ruka davljenika koji poslednjim naporom pokušava da dohvati slamku spasa...

– Polako! – urlao je Pert u iznenadnoj tišini. – Oprezno, prokletstvo! Možda još nije mrtav!

Jedan od strelaca nervozno se nasmeha.

– Ako i nije, uskoro će biti! – reče promuklim glasom. Ipak, pre nego što je počeo da se približava, on gurnu novi okvir u pušku i ubaci metak u cev.

U zaklonu fontane Lesli je napeto osmatrao. Miris smrti još uvek je lebdeo nad Lenoksovom vilom. Ljudi na travi nisu poslednji koji će ove noći umreti...

Nogama, rukama, cevima pušaka, četvorica ubica lagano su pretraživali krvavu gomilu. Trajalo je do dugo, užasno dugo...

Još jednom su se zgledali, unezvereni, lica mokrih od znoja. U očima im se ogledao strah.

– Pert! – povika jedan slabašnim glasom. – Pert... on nije tu!

– Šta?! Ti si lud! Kako je mogao da...

Iz šiblja udaljenog nekoliko koraka dalje dopre rezanje nalik glasu divlje zveri. Kao po komandi, sva četvorica se okretoše u tom pravcu, pritiskajući okidače svojih pušaka.

„Budale!“, pomisli Lesli povlačeći se dublje u zaklon fontane. „To je upravo ono što Nobutake želi!“

Zadimljene puške začutaše, ispražnjene još jednom. Kroz vazduh su još uvek lebdeli komadići lišća i grančica sa doslovno pokošenog

žbuna.

Jedna naga prilika podiže se sa trave. U njenoj ruci blistao je nož. Lesli vide crne rupe od pušćanih metaka po Nobutakeovim grudima, mlazeve krvi koji su se, zaustavljeni snagom volje, već sušili. Bez obzira na metke koje je primio, Nobutake-ova snaga još uvek je bila praktično nedirnuta.

Što su četvorica strelaca shvatili užasno brzo. I dalje režeći, Nobutake se stovri među njima nalik crnom vihoru uništenja. Pokreti noža bili su tako brzi da su se slivali na mrežnjači oko u blistavu nit koja je letela gore-dole, levo i desno, ostavljajući vodoskoke krvi za sobom, s lakoćom izbegavajući spore pokrete kojima su napadnuti pokušali da se zaštite.

Sve je bilo gotovo za manje od jedne sekunde. Nova krv natopi travu mokru od kiše...

Sporo, nasuprot dotadašnjoj brzini, Nobutake se okrete prema fontani i potraži pogledom oči drugog ninde.

– Vreme je da izađeš – reče na japanskom. – Sada i ti moraš umreti...

Lesli kroči jedan korak bliže, napuštajući zaklon. Krajčikom oka video je ono što Nobutake nije mogao videti; cev pištolja kako se pojavljuje iza jednog od stubova zgrade.

– Još nije došao moj čas, Nobutake – reče on tiho, preteći, u pokušaju da privuče svu pažnju ninde na sebe. – Znaš kako kaže legenda: kada se bore dvojica nindži, umire onaj koji je spreman za smrt. Ti odavno druguješ sa smrću, Nobutake; smrt je jedino što još može stvoriti neko osećanje u tvojim grudima.

– Legenda je legenda. A ovo u mojoj ruci je vakizaši.

– Oružje ne znači ništa, kao što znaš. Ipak će umreti onaj koji mora da umre...

Prasak hica; kao da ga je sleđa pogodila nevidljiva pesnica, Nobutake odskoči napred, šireći ruke. Kao gumena lopta odbio se od tla i već bio u pokretu kada je odjeknuo drugi hitac, onaj koji je promašio čitavu stopu.

Iskeženih zuba, Pert se pojavi iza stuba, ispaljujući jedan po jedan metak u priliku koja mu se približavala neshvatljivom, neverovatnom brzinom.

„Zaista neverovatno“, mislio je Lesli trčeći za Nobutakeom. „Ranjen sa nekoliko metaka, još uvek trči gotovo isto onako brzo kao ja. Pert nema izgleda čak ni ako pokuša da beži... a ako ostane na mestu, nadajući se u svoju borilačku veštinu, smrt mu je više nego sigurna!“

Živci profesionalnog ubica, me-

đutim, jednostavno nisu bili spremni da podnesu pogled na čoveka koji ide dalje iako ga zasipa prava kiša olova. Odbacivši ispražnjeno oružje prema Japancu, on prodorno kriknu i okrete leđa u pokušaju da pobjegne.

Sa druge strane blistavo ostvjetljene dvorane, po čijem su se podu još uvek grčila naga tela onih čiju pažnju ni pucnjava nije mogla da privuče, dolazilo je nova grupa Pertovih ljudi. On otvori usta da ih krikom upozori na progonitelja, ali je Nobutake i ovoga puta bio brži.

Nož blesnu, nepogrešivo se zarijavući otpozadi u Pertovo srce; ovaj posrte i teško pade na lice, refleksno trzajući udovima. Najbliži njegov čovek pade na jedno koleno, podižući svoju pušku prema nagom, sada nenaoružanom Japancu.

Zgrčivši noge, ovaj se odbi od poda i jednostavno polete naviše, prkoseći zakonu gravitacije. Rafal iz puške odjeknuo je čitavu desetinku sekunde pošto su se i njegove noge izgubile iz vida na terasi čiju je ivicu dohvatio prstima i munjevito se izvukao naviše.

Lesli se povuče u tamu žbunja da ga Pertovi ljudi ne bi primetili, ali su oni već hitali prema stepeništu, željni krvi onoga koji im je ubio šefa. Ninda se sažaljivo osmehnu.

Svakoga ko sada stane pred Nobutakea čeka sigurna smrt...

Podigavši bez napora telo devojke na ruke, on je proneo oko zgrade, prema kapiji i Pitu koji još uvek strpljivo čeka u svom zaklonu.

Nobutake mu je još jednom umakao, ali je sada znao gde će ga i kada ponovo sresti...

Uostalom, ninda-ubica za sobom je ostavljao vidljive tragove. Jedan od takvih tragova do maločas se zvao Lenoks.

Po položaju mrtvog tela Lesli zaključio da je Nobutake skočio Lenoksu na glavu sa jednog od prozora prvog sprata. Borba nije trajala dugo, sekund ili dva, ali je posle toga Lenoks umirao nekoliko užasnio dugih minuta...

Ima smrti i smrti. Ninde su specijaliste za smrt, uostalom, ali čak ni Lesli Eldridž nikada još nije video mrtvo telo čoveka koga je neko drugi zadavio njegovim sopstvenim crevima iz otvorene utorbe...

* * *

Ajlin Merč leno se proteže i pri-
nese prst dugmetu zvona za poslu-
gu.

– Do đavola s njima – promrmlja
sanjivo povlačeći ruku. – Dovoljno

sam velika da se sama okupam, a?

Odloživši kristalnu čašu sa viskijem na stočić, ona se uspravi i još jednom proteže uživajući u pogledu na svoje lice i telo u ogledalima koja su je okružavala.

„Đavolski zgodna žena”, rekao je prvi holivudski agent koji je ikada ugledao. „Seks prosto zrači iz nje. Ako filmska kamera uspe da prene se gledaocima samo trideset odsto toga, imaćemo nešto uzbudljivije nego što je bila Merilin Monroe...”

Naravno, zgodne devojke samo u bajkama preko noći postaju filmske dive, pa čak i kada im uticaj moćnih zaštitnika veoma brzo obezbedi titulu najlepše devojke Kalifornije. Filmska industrija je industrija opreznih ljudi; malo je kompanija koje žele da se izlože riziku ustupanja glavne uloge doskora nepoznatoj devojci...

Plazeći jezik izgužvanim listovima scenarija koji se vukao po podu daniha je zamarajući, Ajlin Merč lenim pokretom zbaci svilenu kućnu haljinu sa svog tela, proučavajući ga sa ljubavlju u ogledalu. „Ti muškarci su odista šašavi”, mislila je, „ali šta, do đavola spremni su da plaćaju za ovo... i to mnogo više nego što sam ikada sanjala...”

Kroz prozor se pružao divan pogled na Santa Moniku, ali je taj po-

gled njoj već dosadio. Uskoro će napustiti ovaj apartman, pa makar se on nalazio na krovu visoke zgrade i imao sopstvenu terasu i bazen, ako već treba da postane zvezda, neki od onih matoraca moraće da isplju-ne lovu za jednu od onih ljupkih malih vila na obali.

Ogromno kupatilo bleštalo je od svetlosti i kristalnih bočica. Pustivši vodu, ona pevušeći poče da bira mirisnu penu u koju će za koji trenutak da utone.

Kupatilo je imalo prozorčić na tavanici. Obično stakleno okno; bez njene dozvole niko nije mogao stići čak ni na poslednji sprat zgrade, dobro čuvan od momaka za koje nikako nije uspevala da dozna ko ih plaća.

Nikada nije gledala kroz taj prozorčić. Najzad, jedino što se u njemu videlo bilo je nebo nad gradom, a tog prizora joj je bilo već dosta...

Da je ovoga puta pogledala, međutim, doživela bi neprijatno iznenađenje. Naravno, pod uslovom da primeti hitri pokret kojim se glava u crnoj kapuljači nadnela nad staklo.

I dalje pevušeći, ona se spusti u kadu i zadovoljno uzdahnu. Čaša sa viskijem bila joj je pri ruci i ona otpi dug gutljaj, osećajući kako joj se prijatna toplina razliva utrobom.

Da, ovo je život... šteta jedino što

nema još i muškaraca. Odnosno, nema pravih, snažnih muškaraca...

Gladeći vrhove dojki, ona oseti kako su joj bradavice napete. Nije oklevala da spusti ruku u vodu između raširenih nogu; takva mala zadovoljstva uvek dobro dođu usamljenoj devojci, prinuđenoj da svoje telo daje samo onima koji su već davno zaboravili šta je to pravo uzbudenje.

Sklopila je oči, prepuštajući se svojoj mašti. Frenk, na primer. Frenk je bio tako dobar da joj je uvek nanosio bol. A opet, bila je spremna da zameni stotinu mlohavih starkelja za jednog poput nje-ga...

Tihi šum s kojim je dijamant prešao preko staklenog okna nije privukao njenu pažnju. Zatvorenih očiju, grizući sočne usne, duboko je disala krećući bokove u toploj vodi.

Prilika u kostimu od crne svile meko skoči na pod kroz stvoreni otvor. Duboko uzdahnuvši još jednom, Ajlin Merč otvori oči.

I vrisnu...

– Samo viči, Ajlin Merč – reče s čudnim naglaskom čovek u crnom.
– Dobro znam da te niko ne može čuti.

Ona se uspravi u kadi, prekrivajući ukrštenim rukama grudi.

– Ko... ko si ti? Šta hoćeš od me-

ne?

Odnekud ispod svog kostima tajanstveni posetilac čudnog naglaska izvuče ilustrovani časopis i baci ga u kadu pred nju.

– Želim ovo, Ajlin Merč...

Jedan pogled bio joj je dovoljan da prepozna fotografije načinjene u onome što je odskora počela da naziva „moj budoar“. Davolski dobre slike, i sama se nadražila dok ih je Rolf snimao, čitavu jednu noć. Prokleti peder, sve vreme je ostao mrtav hladan, kao mašina!

– Ovo? – ponovi ona. Slike?

– Želim da to isto učiniš za mene. Ajlin Merč.

Ona je lagano klimnula glavom. Čak ni njeni novi zaštitnici nisu znali da je odrasla u prljavom predgrađu Pasadine gde je opasnost od silovanja za svaku zgodnu devojčicu bila otprilike sito tako realna kao i opasnost od ujeda komarca. U to vreme naučila je svoju lekciju, čak i ne znajući da je jedan kineski mudrac do nje došao hiljadu godina ranije...

„Ako već ne možeš da se odbraniš, lezi i pokušaj da uživaš...“

– U Redu, mister – rekla je sa svojim najblistavijim osmehom na licu.
– Vi ste prvi koji je izložio svoj život opasnosti da bi me dobio. Žene to znaju da cene...

Maskirano lice nije joj moglo odati da li su ga njene reči omekšale.

– Ustani, Ajlin Merč – rekao je. – Hoću da te vidim...

Ustala je, lagano klizeći rukama niz bokove, svesna povećavajući žudnju muškarca. Njeno telo bilo je njeno oružje; sa njim je rukovala isto onako vešto kao oni momci u predsoblju svojim pištoljima.

Proklete lenštine! A od njih se očekuje da je štite od ovakvih manijaka!

– Pođi sipred mene, Ajlin Merč – reče mušakrac u crnom kostimu, ali njeno iskusno uho zapazi izvesnu promuklost u glasu. Njeno oružje počelo je da deluje.

Njišući bokovima, ona lagano krete ispred njega. Razmišljala je da li bi se isplatilo da naglo skoči, zalupi vrata kupatila za sobom i počne da vrišti.

Prokletstvo, ne. Dok one lenštine stignu iz predsoblja, taj manijak će je iseći onim mačem koji nosi ukoso preko leđa. Mač, gospode bože! Ovaj grad je zaista potpuno lud!

– Ovde? – upita okrećući se licem. Čovek u crnom limnu glavom, bešumno klizeći po prostoriji kao da želi da zapamti svaki njen detalj. Nijednog trenutka, međutim, nije skinuo pogled sa divnog nagog tela

žene.

Vrata kupatila ostala su poluotvorena za njim. Međutim, drugi čovek u crnom kostimu uskočio je isto onako bešumno kao i prvi nekoliko minuta ranije... Viši i vitkiji, ali sa istim onim hitrim i nečujnim mačjim pokretima...

Lesliju Eldridžu se nije žurilo. Nobutake ne želi da odmah ubije Ajlin Merč, stalo mu je da najpre uživa u njenom savršenom telu. A to je uživanje koje nijedan muškarac ne želi da prekrati.

Oslonjen o zid, oprezno je izvirio kroz odškrinuta vrata kupatila. I protiv svoje volje morao se diviti mirnoći devojke koja je očigledno naučila da kontroliše sebe i svoje postupke.

Danima su se on i Pit smenjivali na straži oko njenog apartmana, dok se Nobutake u nekoj jazbini oporavljao od zadobijenih rana. Trenutak konačnog obračuna najzad je stigao, ali on više nije osećao ni tračka nesigurnosti sa kojom je prvi put dočekao borbu sa nindom-ubicom.

„To se događa”, mislio je. „Iskustvo nindi zna za takve stvari... Nobutake ni sam ne shvata da je njegova snaga iskopnila u neprestanom druženju sa izopačenom vrstom smrti...”

– Hajde, Ajlin Merč – dopre do njega glas Japanca. – Učini ono isto...

Izazovno se smešeći, devojka podiže jednu nogu na raskošnu fotelju, otkrivajući divan pogled. Zabcujući ruke iza glave, ona isturi grudi, oblizujući pune usne.

„Divan prizor“, pomisli Leslie. „Šteta što ga moram prekinuti. Pit mi nikada neće oprostiti što neću hteti da mu pričam o ovome...”

Tiho je zakoračio u sledeću prostoriju.

– Imaš sreće, Nobutake – rekao je tiho, na japanskom. – Umrešić očiju punih lepote...

Japanac se okrenuo kao da ga je ujela zmija, ali je samo delić sekunde bio dovoljan da ponovo supostavi kontrolu nad sobom.

Izvukao je katana iz korica sporim ritualnim pokretom i naklonio se protivniku.

– Dobro došao. Tvoja smrt biće neočekivani začim za gozbu koju sebi ovde upravo pripremam.

Leslie pokaza glavom prema devojci koja je otvorenih usta prenosila pogled sa jednog na drugog čoveka u crnom kostimu.

– Dopusti joj da se najpre skloni odavde – reče. – Može nam smetati...

– U pravu si – klimnu Nobutake

glavom. – Vрати se u kupatilo, Ajlin Merč. Ovaj čovek će uskoro biti mrtav, pa ćemo nastaviti našu igru.

Ne skidajući pogled s njih, devojka se oprezno povlačila duž zida. Brava na kupatilu škljocnu kada je bučno zalupila vrata za sobom.

Borba je počela laganim kruženjem unaokolo, ometenim delovima nameštaja. Obojica su proučavali detalje oko sebe, tražeći ono što bi im u datom trenutku moglo doneti malu prednost nad protivnikom.

Ćutke. U užasnoj tišini koja najavljuje da smrt nije daleko...

– Šurikeni? – upita Nobutake potmulim glasom.

– Ako ih želiš, Nobutake.

– Čemu? Mač u ruci je sasvim dovoljan za obračun nindži, zar ne?

– Da, Nobutake.

Japanac se promuklo nasmeha, ali je i taj smeh bio samo dimna zavesa. Izbačen iz svog skrovišta u rukavu hitrim pokretom, šuriken se nađe među prstima njegove leve ruke. Zazujao je prema Lesliejevim grudima pre nego što je odjek Nobutakeovog smeha nestao pod tavanicom prostorije.

Drugi ninda načini mali korak u stranu, propuštajući oštre krake zvezde kraj svojih grudi.

– Imaš li ih još, Nobutake? Ako

nastaviš da ovako razbacuješ šurikene, uskoro ćeš morati da se pouzdaš samo u svoj katana!

Tišina. I ono isto lagano kruženje, kao dve zveri koje vrebaju trenutak da skoče za grlo jedna drugoj.

Lesli naglo podiže levu ruku, kao da nešto drži u njoj. I to je bila fin-ta; šuriken se skrivao u desnoj šaci, kraj drške katana.

Samo veliki majstori ninducia poznaju taj lukavi hitac.

Nobutake ga je poznao, ali njegovi refleksi više nisu bili dovoljno dobri da ga potpuno izbegnu. Dospelo je jedino da oštricom svog mača skrene zvezdu sa putanje; umesto u grlo, njeni oštri krak zari se visoko u rame pod crnom svilom.

– Dobar hitac – reče on. – Prva krv je tvoja.

– I poslednja, Nobutake!

Levom rukom ninda-ubica istrže šuriken iz ramena i pažljivo ga zagleda, kratkim pogledom. U ovakvim borbama to se smatra za užasnu neopreznost.

Siguran u sebe, Lesli je čekao. Pre ili kasnije gnev će dovesti Nobutakea do oštrice njegovog mača...

– Ništa ne piše na tom šurikenu, Nobutake – reče on. – Ja se ne hvalim svojim imenom kao ti.

Podrugljiv smeh. Signal da sledi novi napad...

Ovoga puta Nobutake je napao vrhom katana. Kao munja skočio je obema nogama na niski stočić i zadao udarac odozgo, usmeren prema grudima protivnika. Izvijajući se, Lesli odbi oštricu od sebe i načini zavojit pokret rukom.

Nobutake je bio izbačen iz ravnoteže, ali katana osta čvrsto u njegovoj šaci. Lako je skočio u stranu, dočekujući se na vrhove nožnih prstiju. Oklevanja više neće biti; ovaj obračun mora biti rešen u narednih nekoliko sekundi...

Novi skok unapred, sa mačem podignutim visoko nad glavu. Klasičan udarac, izveden brzo i precizno. Čelik se još jednom sudari sa čelikom, iskre se rasuše unaokolo.

Sa zvonkim zvukom oštrica Nobutakeovog mača puče na dva nejednaka dela. Odskočio je u poslednjem trenutku, unazad, preko visoke fotelje, izbegavši za dlaku pokret koji bi mu presekao grlo.

Lesli se glasno nasmeja pod svojom maskom.

– Baš kako legenda kaže za Smrt nindi – reče. – Najpre umire njegov mač, pa onda on sam.

– Još me nisi ubio, čoveče.

– Misliš?

Ostavljajući svoj katana u vazduhu, Lesli skoči preko fotelje. Iza nje ga mač se meko zari vrhom u tepih;

njegove oslobođene ruke sklopiše se oko žilavog vrata pod crnom svilom.

Otkotrljali su se po tepihu u pravom vihoru zadatih i odbijenih udaraca. Svaki ninda u jednoj sekundi može da zada i po petnaest udaraca; svaki od tih udaraca može da bude smrtonosan...

Bez krika na usnama, Nobutake se otrže od Leslija posle udarca koji mu je morao slomiti levu ruku ispod lakta. To nije značilo još ništa; čak i slomljena, ruka je i dalje opasno oružje ninde.

Lesli mu dopusti da se izmakne do zida i osloni leđima o njega. Zachuđen, slušao je mrmor reči pod kapuljačom.

– Ne razumem jezik kojim govoriš, Nobutake – reče. – Šta je to? Pokušavaš da na mene baciš čini?

Sa krikom na usnama, Nobutake nepovređenom rukom smače kapuljaču sa lica, otkrivajući ožiljak rumen od navale krvi. I oči su mu svetlele krvavim sjajem, nalik očima demona iz starih japanskih legendi.

Odbio se od zida neshvatljivom snagom i Lesli shvati da je ono što je maločas čuo samo ritual dozivanja nove energije iz okoline. Skupljene, u pesnice, Nobutakeove šake

istovremeno poleteše prema njegovoj glavi.

Sagnuo se i prebacio teško telo preko sebe, brzinom prevelikom čak i za reflekse ninde. Nobutake se sručio na tepih kao kamen, tresnuvši svom dužinom leđa. Čak i tada, njegova slomljena ruka ispruži se prema katani zabodenom stopu dalje.

Lesli je bio brži. Oštrica se vnu na svetlosti...

Prikovao ga je za pod udarcem koji je morao zdrobiti srce, ali kada ubijaš nindu to moraš učiniti više no jednom. Krvavo sečivo podiže se ponovo. I ponovo...

Nagnuvši se nad mrtvo telo, Lesli brižljivo otra krv sa mača o crnu svilu Nobutakeovog kostima i vrati ga u korice.

Njegov posao ovde bio je završen. Može da pođe.

Ne...

Telo nindže iz Japana nije bilo lako, ali ga je on bez napora poneo putem kojim je i došao. Uz pomoć užeta izući će ga na krov i odneti pre nego što Ajlin Merč uspe da objasni šta se dogodilo. I Pit je u blizini.

Sigurno je sigurno, mislio je. Sa nindama se nikada ne zna...

Još ove noći pokopaće Nobutakeovo telo. Na raskršću.

I probosti mu srce glogovim kocem, jer...

Jer, sa nindama se nikada ne zna...

– KRAJ –

U oktobru Ninđa 53

U ČELJUSTIMA TIGRA

- Ovo je kraj - šapnu on pobledelim usnama.
- Niko se još nije izvukao iz čeljusti Tigra!
Ninđa se kratko osmehnu, napetog lica.
- Možda - reče - Ali možda niko još nije pokušao da mu te čeljusti smrska!